This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

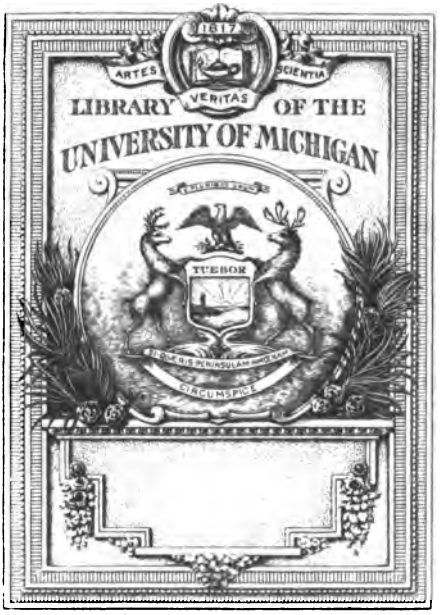
1817
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUÆRIS PENINSULAM AMŒNAM
CIRCUMSPICE

839.88
B47u
1907

b. Gade
839.
P47u
1907

UDVAAR FYR

OLAF BENNECHE

UDVAAR FYR

TREDJE OPLAG

KRISTIANIA
FORLAGT AF H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)
1907

Published November 9. 1907.
Privilege of copyright in the United States reserved under the Act approved March 3. 1905, by H. Aschehoug & Co.

839.33
B47.u
1907

DET MALLINGSKE BOGTRYKKERI

Scandinavian
Carnegie
12-28-34
29776

Hvert aar ved den tid, at høststormene for alvor begyndte at ta sine ruskende, vægtige tag i byens sjøboder, at kaste plankestabler overende paa verfterne og pusle hele nætterne med kirketaarnets hvinende vindhane, naar der blev uro af slikkende skvalp om bryggepælerne og langt, evindeligt sus i luften, da stod indover fjorden fra alle verdens havne de mange seilere, som hørte byen til; for nu skulde de takles af og lægges i vinterens dvale.

Op til de høieste knatterne omkring var i den tid en stadig færdsel af gamle, stivbenede redere, af forlængst oplagte skippere og matroser, af sjømandskoner og sjømandsbarn, som stod og stirred udover fjordgabet, omend regnet pisked noksaa koldt, og sydosten hev sig tungt over lyngflagerne. De merked det knapt, for alle havde de spændingens varme i sig. Nordsjøen var styg nu høstens tid, og de ballastede skuder var som bolde for vindmagten at regne.

Nu og da dukked saa et seil frem derude,

hvor sjøen gik svartgraa og hvidbremmet i synskredsranden, og da varte det oftest ikke længe, før en gammel, erfaren gast meldte, tilsyneladende ligegyldig, men høit, saa alle, som paa knatten var, maatte høre det, at nu stod indover „Norges løve“ eller „Alastor“ eller „Sjøblomsten“ eller hvad anden skude det kunde være. Saa blev der glæde hos somme i flokken, og alle, som paa sæt og vis havde noget at gjøre med den ankommende seiler, skyndte sig ned til byen og bryggerne, mens de andre, stilfærdige og resignerede, slog floke med de kulskne arme og forblev paa sin vagt.

Mange var der, som gik og speided forgjæves udover sjøen til under jul, da vinteren for alvor satte ind, og de hørte aldrig noget hverken til skuden eller dem, som var ombord. Etsteds nede paa den jydske kyst vasked kanske et halvt udvisket navnebræt frem og tilbage i dragsuget, eller en vasstrukken bjælke laa og duved tungt midt ude i Atlanteren, som det sidste minde om slig en efternøler. Og saa blev sorg og nød gjest i nogle af de smaa huse med fuchsiaer bag gardinet i Øvrebyen, der hvor sjøfolk holdt til.

Men de enkeltes stilfærdige graad drukned i al den glade latter, som i disse gode tider ellers flød indover byen, naar skuderne kasted anker paa fjorden. Skipperne bragte opgjøret i gode, rede penge med sig ind paa redernes kontorer, saa de gamle konsuler og kjøbmænd gned sig i hænderne og smilte sine velvilligste smil, og i

skipperhjemmene langs Strandveien blev der solskin og velvære, omend konen og børnene havde levet noksaa skralt før, for at spare af hyren, som blev trukket hver maanedsdag nede paa kontoret, til at sætte i banken. Fest blev der ogsaa efter leilighed i de ældre, gifte matrosers hjem, og nede paa sjapperne sad unggutterne og drak sit øl og rasled med mangeslags fremmede og underlige mynter. —

Det var en lørdag eftermiddag i november. Der kom af og til et solgult gløt over byens hustage gjennem de drivende skyer, og sjøen laa og tumled urolig efter nogle dages storm og uveir. Midt i gaden stod store regnvandsdabber, og fortauge og brostene havde et seigt, klissent overtræk af graa søle.

Det brød Søverin Saabeskum, formand paa konsul Behrens verft sig lidet om, der han plasked afsted midt i gaden paa de høie sjøstøvler med en for ham usedvanlig fart. Og han sneied lige ind paa det indre kontor og rak bare saavidt at faa banket paa, efter at han alt havde aabnet døren paa klem:

— Hr. kunsel, hr. kunsel, nu kommer Kassandra! Hun er alt tvers af Grønholmerne!

Konsulen sad netop og gjennemgik husholdningsregnskabet for ugen, som hans datter, den attenaarige Gerda, havde bragt ham. Konsulen var en streng mand, og han vilde, der skulde være orden i tingene. Derfor havde han ladet sin unge

datter overtage ledelsen af huset efter moderens død, og hun maatte staa ham tilrette for hver skilling. Da Søverin styrted ind med sin efterretning, saa han rolig op fra de lange, med ujevn barnehaand skrevne, talrækker:

— Jasaa, siger du det? Det var jo bra. Her har du en liden ducør for din umage — og Søverin Saabeskum bukked og sagde mangfoldigst tak og trak sig baglængs ud af døren.

Men han var ikke kommen ned trappen engang, før konsulen aabned vinduet og raabte: — Hei, Søverin! Gaa ned paa verftet og faa fat paa Jens Maanen og gjør jollen klar, saa kommer jeg om lidt!

— Jøss! — mente Søverin — Haa skal det ty'? — Det havde ikke hændt paa aar og dag, at hans principal havde roet nogen skude imøde. Han var ikke som de andre redere, han holdt sig ligesom for god til sligt.

Konsulen slap atter skyvevinduet ned og vendte sig med et ligefrem fornøiet ansigt mod sin datter: — Nu, Gerda, kan du lægge dine kragetæer tilside saa længe, det ser forresten ud til at være i orden, og saa kan du følge med mig ud at hilse paa kaptein Brodersen paa Kassandra. Sig fra til jomfru Nørregaard.

Kassandra var en langfartsskude, fuldrigger og denting, og det var ikke hver høst, at den søgte hjem; men nu skulde den kjølhales og eftersees. Ny kobberhud maatte til, og mange dele af rig-

gen var vist ogsaa temmelig skrale. Alt i alt blev et sligt besøg en hel begivenhed i byen.

Det merked ogsaa konsul Behrens og hans Gerda, da de gik nedover mod verftet, krydsende forsigtigt klar af de mange søledabber, for folk lagde ligesom en extraærbødighed for dagen, og gamle kjøbmand Zangenberg — han som fulgte i alle begravelser — strøg den raggede floshat af sit skaldede hode og stønned paa sit gebrokne: — Jai gratulierer, hr. konsul! Schwineheld! Ja, und so den schmucke freken ok!

Nede ved verftsbryggen laa jollen klar. Der var bredt et flag over agtersædet, hvor konsulen og Gerda tog plads. Han greb rorpinden med sine behanskede hænder, og Søverin Saabeskum og Jens Maanen drog paa aarerne, saa spruten stod om bougen. Paa den indre havn merked en ikke noget større til bevægelsen i sjøen; men udenfor Aaleholmen bølged det urolig med duvende dønninger, som altid efter storm, og den lille jolle vipped op og ned, men rugged sig alligevel frem mod fuldriggeren derude, som netop lod ankeret gaa. Kjættingen raused fra klydset med ramlende lyd, som svarte i heierne omkring havnen. Der var folk oppe i riggen for at beslaa seilene, losflaget strøges, og en svær vimpel gik tiltops med „Kassandra“ lysende hvidt af de røde, vaiende folder.

Konsulen sad taus og grunded paa de reparationer, skuden nu kunde trænge. Godt en havde

eget verft, saa merked en ligesom ikke udgifterne, de gik ind i alt det andet. Riggen saa ikke saa værst ud. Ny stang paa krydsmasten, hm, ja, det var vel efter det havariet, Brodersen skrev om.

Gerda sad ved siden. Hun var jo i begyndelsen lidt ængstelig over sjøens urolige bevægelse, saa hun tog fast tag om æsingen med sine smaa hænder; men det var bare det første. Hun blev snart vant til baadens gyngen, og saa lod hun blikket drive om fjorden og kjæle for det store skib med de slanke master, som netop nu fik solglød over sig; for skyerne løste sig mere og mere op, og der blev smaa gyldne blink paa dønningernes svartblanke rygge. Omkring fjorden stod heierne høstlig dystre med sine vredne furutasser strittende mod himmelen fra aaslinjerne. Hist og her laa smaa hvide huse. En kunde se byen begynde ude langs strandveien, og kirkens høie taarn og nogle sjøboders møninger stak op over Aaleholmens graa knatter.

Hun var ung og spæd, konsul Behrens yngste datter. Hun havde et svært, gyldent haar, som hang i flette nedover ryggen. Lidt bleg var hun, som attenaarspiger gjerne er det, og derfor blev der noget eget lokkende ved munden, som blussed rød med fine, vage linjer. Øinene laa i skygge, det blinked aldrig i dem, de laa bare store og blanke og drømte under tunge laag.

Der skar en pibe fra skansen, som de kom

nær skuden. Der blev et øiebliks travlhed ombord, og paa styrbords side firedes faldrebet ned. Da verftsjollen lagde til stod kaptein Brodersen der. — Goddag, hr. konsul! Saa er vi da kommen tilbage.

Og konsulen smilte rent venlig: — Goddag, min kjære Brodersen, og velkommen! Jeg haaber alt er vel?

— Alt vel, Gudskelov! Joda, det var saamænd gaaet svært bra baade over Spanskebugten og op Nordsjøen, Brodersen kunde ikke sige andet. Nei, goddag! Det var jo en af frøknerne, han turde ikke spørge hvem?

— Det er den yngste, Gerda, Brodersen. De andre er seilet i havn nu. — Konsulen begyndte at stige opover den svagt svaiende trap.

— Ak ja, en har glæde, naar en først har faaet dem saa langt. — Brodersen tænkte med vemod paa sin fregnede Janne, som nu sad derhjemme paa tredveaaret og ikke saa ud til nogensinde at skulle forandre sig, endda Brodersen pleied at holde aabent taffel for alle de styrmænd og unge ugifte skippere, som i byen fandtes.

— Hm! Glæden er saa som saa den, min kjære Brodersen. De kan nu ligesom ikke slippe taget i papa ligevel, ser De, ialfald ikke i portemonæen hans.

— Nei, det er vel saa — Brodersen smaaknegged ærbødig og steg ind paa skansen efter konsulen og hans datter.

Det var ikke første gang, Gerda stod paa et skibsdæk. Hun var vokset op i smaabyen i lugt af tjære og sjø, i duft af underlige frugter og vine og træsorter, som skuderne bragte med sig hjem derudefra. Sælsomme navne paa fremmede havne og øer havde svævet hende om ørene fra hun kunde fatte. Over hver begivenhed, som særlig havde fæstet sig i hendes minde, laa der som klang af opsange og raus af kjættinger, og alle hendes barnedrømme bares af seil, som skjævred i vinden og som lyste hvidt i solskinnet. Noget anelsesfyldt kom op i hende, der hun stod paa dækket, og et smil fra barneaarene listed sig frem om munden.

Paa rærne laa letmatroserne og beslog seilene; men der blev som en stans i arbeidet, hoderne bøied sig frem for at kige paa rederens datter dernede. To maaneder var det, siden de havde seet snippen af et skjørt, og det var endda nogle svartsmuskede dernede fra Rio, hvor de havde været inde for at proviantere. Et lyst, norsk kvindfolk, og ung og vakker dertil! Der gik som en løftelsens bølge bramstængerne bortefter, til en stemme skar ind i deres stemning, kommandohvast: — Sei der, lad det gaa lidt kvikt folkens! Klar faldet, jungmand! — Saa blev der travlhed igjen skuden over. Den stemmen havde en egen evne til at hugge sig som klo i kjødet og drive én frem.

Ogsaa konsulen lagde merke til det. Han stod

just i kappen og skulde gaa under dæk, da han saa spørgende paa kapteinen.

— Det er den nye styrmanden, vi fik i Kap efter Andersen, som døde. Jeg skrev til konsulen om det.

— Ja, det er rigtig. Hvad var det nu han hed?

— Reynolds. Det er ellers en sjelden flink fyr, endda han er reserveløitnant i marinen — kom det funderende ud af det graasprængte helskjæg, som næsten dækked Brodersens veirbidte ansigt.

Gerda fik i det samme et skimt af en høi, mørkhaaret mand, som stod paa bagbords række og holdt sig i stormastvantet. Der var en gut oppe i merset, som havde travlt med noget, han ikke rigtig kunde greie. Manden havde høie sjøstøvler; men pjekkerten var af fint, blaat klæde, og Gerda tænkte, at der maatte sidde et vakkert ansigt under skyggeluen. Hun saa bare den sterke, krøllede nakke.

Saa kom de nedenunder i den hyggelige, mahognypanelede kahyt, hvor stoler og bord var fastskruede i gulvet. I den haardstoppede sofa fik konsulen og Gerda hæderspladsen. Paa væggen hang et flag draperet om billeder af kongen og dronningen, og ellers var der fotografier og skilderier af skuder og denslags. Et gammelt staalstik forestillede kaptein Jessens kamp med de engelske man of warer, og henne paa en konsol

stod nogle kunstige planter. I kahytten var der den underlige, fugtige saltvandslugt af skib.

Brodersen satte sig ligeoverfor rederen, efter at han først havde ført en hviskende samtale med stuerten ude i skafferiet, og saa kom denne ind med en prangende opdækning af mangeslags gode sager, som fik tænderne til at løbe i vand paa Gerda. Der var bojaner med syltede ingefær og ananas og meget andet, som smagte hedt og sødt, der var figenkager og vindruer og appelsiner. God, tør sherry til konsulen og kapteinen kom der ogsaa, den oljed glassene, saa den syntes ganske seig; men Gerda fik sød Cap Constantia, som havde den deiligste aroma. Det føltes som der dryssed blomster om en, naar en førte glasset til læberne.

Hun sad og nød det egne i omgivelserne, og hun kjendte med velbehag den underlige, vuggende bevægelse, som fjordens dønninger foraarsaged, og de smaa, langelige ryk i ankerkjættingen. Der gik ogsaa slig en lun smaapassiar mellem far og Brodersen om reisen og dens hændelser. En merked næsten ikke noget til konsulen hos far, han smaaspøgte endda sommetider og drak flere glas af sherryen, som han roste overmaade.

Der kom en mand ned i skafferiet, der blev puslende larm derinde, som om han ledte efter noget.

— Hvem er det? — spurgte konsulen.

— Styrmanden — svarte kapteinen.

— Lad os faa se paa ham lidt! — og saa blev der raabt paa Reynolds.

Han kom ind i rummet, som laa halvskumt, bare med skylightlyset faldende som en kaskade ned i midten. I den belysning blev der noget fantastisk over styrmandens skikkelse, der han stod i halvskyggen ved døren. De mørke haarlokkerne hans faldt faunagtig nedover det broncebrune ansigt, og det brændte sort fra de to øine under brynene. Og der stod smidig, svingende kraft af skikkelsen.

Gerda sad og følte det, og der seg som en angst over hende, da manden kom nærmere, og skipperen præsenterte: — Det er styrmand Reynolds. Konsul Behrens og frøken Behrens, rederens datter.

Der kom ikke noget keitet sjøgutsbuk fra manden, da han stod lige overfor dem ved bordet. Hans kompliment var beleven, som smilet under den mørke moustache, det Gerda blev nervøs og befippet over. Hun vælted sit glas, saa den brungyldne Cap Constantia flød udover skipperens hvide dug, som Janne Brodersen havde sømmet alle sine lidt antikverede ungpigelængsler ind i. Hun havde jo aldrig faaet noget udstyr at sy paa.

Rederen rynked sine bryn, han likte ikke noget, som smagte af forstyrrelse, og Brodersen raabte leende paa stuerten; men styrmanden bøied sig over hende: — Pas Deres kjole, frøken Beh-

rens! — og han bøied dugen op, at vinen ikke skulde flomme videre ned.

Gerda reiste sig rødmende og stammed nogle undskyldende ord. Hun havde kjendt som et hedt pust, da han bøied sig over, det sad endnu og kildred paa kinden, og dertil slog den krydrede ange af vinen op mod hende. Uf, hvor hun ærgred sig, at han skulde seet det, denne styrmand Reynolds. — Styrmand Reynolds! jebed hun indvendig.

Stuerten kom til undsætning. Han havde bud fra andenstyrmand, at nu var toldbodbaaden i sigte, den stak just ud bag Aaleholmen.

Konsulen lo: — Saa blir der ikke megen tid, om noget skal stikkes tilside, Brodersen!

Brodersen gliped med øinene: — Aa, det som skal frem, det kommer vel frem, hr. konsul. Der er ikke et hul i skuden saa lidet, at ikke tolderrotterne vimser derind med næserne sine.

— Haa haa, nei da var det anderledes i min fars tid, Brodersen. Naar jagterne kom fra Jylland, saa seilte vi ud om natten i dæksbaaden, min bror og jeg, paa fiskeri eller skytteri mellem skjærene, forstaar sig. Aa, derude ved Grønholmerne har vi lastet dæksbaaden mangen gang. Det var i de dage. Da var sligt anstændig sport, og toldboden vidste det saamænd ligesaa godt som vi, tro De mig.

— Tror nok det, hr. konsul, andre tider dengang.

— Sig mig, Reynolds, De er vel ikke i

familie med byfoged Rossings? Fruen er født Reynolds, saavidt jeg ved. — Konsulen vaagned op af sine fortidsbetragtninger.

— Jo, fru Rossing er vist en kusine af far.

— Ja saada, ja skaal styrmand, og De ogsaa Brodersen, det er en sjelden sherry.

Gerda sad lidt bortglemt og undred sig. Hun vidste ikke, om dette slegtskab skulde regnes denne hr. Reynolds til et plus i hendes fars omdømme. For ét var sikkert, at mellem byfogden og konsulen førtes en stadig og stille kamp om hegemoniet i den lille by. Saa følte hun igjen de øinene derover brændende paa sig, og hun var glad, da konsulen reiste sig og slog paa hjemfarten. De fulgtes op paa dækket, skipperen og han, og hun fik styrmanden galant ved sin side.

De to gamle gik forud, der var nogle reparationer ved ruffen, som skulde snakkes om, og Gerda og Reynolds blev staaende agter. Han konverserte let og vant, som det hørtes, og hun gav nogle dumme skolepigesvar og bed sig i læben af ærgrelse derover, for hun vidste med sig selv saa udmerket godt, hvad hun vilde ha svaret, bare ikke de svarttjernsøinene hans havde været om hende og over hende og allevegne.

Saa skulde de da endelig gaa fra borde, hun og faren. Konsulen hilste paa toldbodfolkene, der netop kom over rækken, som han stod paa faldrebet: — Nu, Markussen, skal De ikke visitere mig og datteren min, før vi gaar fra borde?

— Nei, var der mening i sligt, hr. konsul. Det er nu mest bare en formsag, saa at sige; for Deres skuder, de er vi trygge paa.

Konsulen gik ned i baaden med et lidet fint smil om læberne, raabte saa opover: — Ja, farvel da, Brodersen, saa kommer De med papirerne mandag klokken elve. Og De Reynolds, det vilde glæde mig, om De saa indom ved leilighed.

Baaden satte af, og Søverin Saabeskum og Jens Maanen tog til aarerne. Maskineriet havde faaet extra smurning inde i tømmermandens lukaf. Han var et byens barn og kollega af dem begge fra gamle dage paa rederens verft.

Der skar en kommandostemme i deroppe fra skansen, og der fór en underlig gysen gjennem Gerda, da hun hørte det; for der var magt i den som i øinene hans.

Hun skotted tilbage. Skumringen var seget ind, og skuden laa med sin høie rig som tegnet i tusch mod det graasorte vand og den graa himmel.

Trods det spændte forhold mellem fædrene, som alle kjendte til, var dog byfogdens Antoinette og Gerda bedste veninder. For Gerda gjorde ikke Antoinette rangen stridig, nei, hun saa op til hende og beundred alt hos hende, lige fra det mørke haar, som faldt i rolige, lange krøller ned om det fine ansigt, hvor den lille krumnæse kneised, og til de smaa, velformede fødder. Antoinette var vakker, og hun vidste det ogsaa selv og vilde, at alverden skulde bøie sig for den kjendsgjerning: Hvor hun var, vilde hun sees udenom de andre, og det lykkedes hende, trods hendes ungdom, for hun eied det dronningvæsen, som enkelte kvinder synes at ha faaet i vuggegave.

Søndag eftermiddag, da konsulen havde trukket sig tilbage til den vanlige middagslur, sad Gerda med en bog oppe paa den lille vindusforhøining i dagligstuen; men den dydige og yndige Liane eller grevinde Mainau formaaed ikke at fængsle hende trods sin umaadelige godhed og

korrekthed, og hun blev siddende at se udover den øde gade, hvor nogle børn stod og legte med barkebaade i en pyt ved konsulens haveport. Der var ødt og stille, saadan rigtig søndagsstille over hele byen. Den fik dette døde præg, fordi ingen lyd fyldte rummet. I hverdagslaget hørte en øksehug og klubbeslag fra verfterne, og oppe fra elvens sagverk sused en evindelig, tæt hvæsen.

Gerda var ikke rigtig i humør, der sad etslags ubehag i hende. Gaarsdagens oplevelser fulgte hende stadig og hun kunde ikke bli kvit billedet af denne styrmanden, som om han var noget særdeles paa nogenslags vis. Selv om formiddagen i kirken, hvor hun havde været med sin far, havde hun under hele prestens præken ikke kunnet faa dette nye fra igaar ud af tankerne. Vistnok blev hun altid saa underlig ørsken i kirken. Salmesangen og solstrimerne ind gjennem de høie vinduer og kanske mest al høitiden derinde voldte det vel, og saa blev det mest til det, at hun lod sine egne drømme drive, mens prestens stemme rulled alle de smukke, milde ord om hende som fjern dur af en fos. Men hun pleied dog i almindelighed at kunne mindes teksten og nogle enkelte sætninger, bare idag var det altsammen gledet ud for hende i en vag drømmedis, og langt inde i den laa der glimt af to svarte øine. — Huf, Gerda gøs, der hun sad.

Saa fik hun øie paa nogen nede i gaden og

bøied sig frem for at se: — Jo, saa sandelig var det ikke Antoinette Rossing som kom.

Gerda løb selv ud og lukked op for hende, og de to veninder listed sig stille op trappen til Gerdas værelse for ikke at forstyrre konsulens søvn inde paa kontoret.

I det lille hvide rum med de stive og lidet bekvemme, gammeldagse møbler slog de sig ned paa hver sin stol. Antoinette valgte altid sin plads, saa hun havde udsigt til speilet, for hun likte at betragte sig selv. Der var just ikke noget ved værelset, som skulde indgyde en følelsen af velvære, der slog som kulde ud fra de lyse vægge, fra sengen og toiletbordets hvide omhæng. Møblernes brune, beisede farve var det eneste, som gav nogen varme. Paa væggen hang et par religiøse litografier i mørke rammer. Men alligevel maatte de unge piger altid ty didop, naar de havde noget at betro hinanden, og det havde de støt.

— Du, vi har havt en visit idag — begyndte Antoinette, hun saa prøvende paa Gerda, som ikke kunde hjelpe, at hun blev rød; for hun ante, hvem det var. — Du har nok truffet ham igaar. En styrmand, du, etslags sort faar i min mors slegt; men han er interessant, du, og vakker, ikke sandt?

— Styrmand Reynolds mener du? Aajo, han er vakker. — Hun drog lidt paa det, for det var egentlig ikke det, Gerda havde fæstet sig mest

ved. — Men de øinene hans, jeg fordrar dem ikke! — Hun reiste sig og gik adspredt frem og tilbage paa gulvet.

Antoinette sad og fulgte hende med blikket en stund, saa sagde hun grundende: — Du, jeg tror, du begynder at bli voksen.

— Hvad mener du med det? — Gerda saa lidt ængstelig og uviss mod den andens overlegne smil.

— Aa, du er saa sød, lille Gerda! — slog hun det hen. — Men det du siger om øinene hans, skjønner jeg nok, for de er som to gloende brander. — Antoinette læned sig tilbage i stolen og folded hænderne bag nakken. — Jeg skulde ønske han var officer eller diplomat eller noget sligt! Ikke styrmand, æsch! Og saa har han ikke engang kunnet bli fast løitnant i marinen!

— Hvorfor vilde du ønske det?

— Jo, for da, ser du, vilde jeg gifte mig med ham.

Gerda blev rød igjen. Hun likte aldrig, naar veninden snakked slig; men dertil kom noget nyt, en følelse som hun ikke kunde klare tydeligt ud for sig. Det var et ubehag ved den tanke, som Antoinette havde fremsat. Hvad havde nu hun igrunden med Reynolds, selv om hun var hans slegtning?

— Er du saa sikker paa, at han vilde det? — kom det tvilende.

Antoinette saa forundret op fra sin hvilende stilling, og det overmodige smil fra før gled bort.

Dette hørtes tilforladelig ud som oprør. Hun var vant til, at Gerda i underdanighed underkasted sig hendes mening.

Saa rynked hun næsen lidt, det var hendes vane, naar hun blev misfornøiet: — Han skal bli forelsket i mig, ordentlig forelsket ogsaa! For han blir i byen i vinter, saa meget du ved det, han har ikke noget hjem, og saa kan han ligesaa godt slaa sig ned her som noget andet sted.

— Aa, han ser nok ud, som han ved at klare sig, — mente Gerda tankefyldt. Saa han blev her i vinter. Men det var alligevel som hun kjendte sig glad for det.

— — — — —

Det var sandt, hvad Antoinette fortalte. Styrmand Reynolds blev i byen vinteren over. Han havde ikke nogen, som vented ham andre steder, og han havde fra første stund likt sig, for gader og brygger og mennesker var præget af sjøfartens rastløse liv, og det værste, Johan Reynolds vidste, var dage, som flød døsige og dvaske hen under graa himmel.

Han var en kjæk, vakker kar, og han havde tit nok merket, at det syntes kvinderne ogsaa, hvor han kom i land. De, som havde faret sammen med ham, vidste nok at fortælle om den ting. Især fra sydlige havne, fra kolonierne, hvor skippere og sjøfolk mere kom sammen med folk. For europæerne paa slige steder gik jo i en evig længt

efter fremmede ansigter udenom de grinende indfødtes fjæs. Og livet dernede var noget, som nok kunde fylde ens sind, om en havde eventyrtrangen i blodet. Der var solfyldt luft og palmer i sving over hvid sand. Der var hede blomster i natdunkle haver og sælsom sødme i luften. Der var øine, som gløded, og læber hede til kys og edelige løfter. Der var vin avlet i solstraalers leg med dyb, svart muld, og der var andre underlige drikke, som alle gløded ild gjennem aarerne og egged ens sanser, saa attraaen brændte med blussende flammer.

Johan Reynolds havde svoret saa mangt et løfte og mødt saa mangt et kys. Det liv, han havde levet, syntes ham en forunderlig sterk drik, som han drak i lange drag. Meget havde han faret ude, havde flyttet fra skib til skib, snart med landsmænd og snart med udlændinger. Hans stemme smaldt lige skarp fra skanse til bak, hvad enten den bar ud i rummet hjemlige eller fremmede ord. Mangen gang havde han med revolver i haand tvunget sig lydighed af et mandskab sammenskrabet af alt det bundfald, som kan lagre sig i havnebyerne. Og seile kunde han. Paa sin vagt pressed han skuden for alle kluder. Den drev gjennem sjøen, vaskende skummet høit til siderne.

Da likte Johan Reynolds sig. Han gik frem og tilbage paa skansen og nynned for sig selv vilde viser, slige som havde frække, trodsende

ord. Han følte sig som jordens herre, der seilte gjennem verdensrummet med lys fra alle sole brydende og brækkende om bougen.

Slig var hans dage gaaet hen i rus af sansedrukne fester og stolte drømme og et arbeide, der havde som en baggrund af eventyret. Og han syntes, det liv maatte kaldes saare godt. —

Han leied sig etpar værelser etsteds i byen, men ellers holdt han sig mest nede i klubben, hvor der stadig var en munter hygge, og hvor ordene faldt djerve og naturlige, fri fra hensyn, der ellers maatte tages. Der samledes om kvelderne byens jeunesse d'orée, ældre ungkarle og mange tvilsomme existenser, som holdt af et godt glas, en broget samling forskjellige mennesker, nogle som endnu svømmed ovenpaa, andre som helt eller delvis var trukket ned i den hvirvel af rangel og usseldom, som maler sin mølle i enhver by, hvor dagliglivets døde virksomhed skifter med enkelte gode perioders dristige, hidsige skippertag. Vraggods der flød omkring som minder om mangen stolt seillads i spekulationernes krappe farvand. Byens fædre havde sine ugentlige kortaftener, da de samledes om spillebordene ved et stille glas toddy efter madam Knophs ferske torsk og ryper, og førte sin dæmpede passiar, mest om skibsfragter og kommuneanliggender.

En korttorsdag gik Johan Reynolds og spilled et parti carambolage med løitnant Saabye og unge kjøbmand Wiig. Ballerne smeldte mod hinanden

med haarde klask, og snart kom en ed, snart et anerkjendende ord fra spillerne. Men mellem stødene gled en lavmælt passiar, for døren til restaurationen stod aaben, og derinde sad de gode borgere om kortbordene, blandt andre konsul Behrens og byfoged Rossing; og det var netop Antoinette Rossing, de unge herrers samtale gjaldt.

Løinanten stod og legte med sin kø, mens han vented paa tur: — Jo, død og plage, Reynolds, De er en heldig gris, De som er fætter til Deres kusine, eller tremenning eller hvad det er. For deilig er hun! Altfor deilig til dette lille hul. Hun skulde ud og glimre i større forhold.

Johan Reynolds sigted nøie, før han gjorde sit stød: — Ja, hun er smuk; men jeg kjender slaget for godt. Hun er sydlandsk sydende af sig; men haard som flint paa bunden. Kjender det nok! — ballen fór svirrende afsted, klasked mod begge de andre og rulled sig med mindskende fart tilro paa det grønne klæde. Reynolds bytted stilling og sigted igjen: — Gaar derude, ser De løitnant, og gjemmer altid paa en drøm om den lyse, blide, nordiske kvinde. Det er en sentimentalitet, vi lider af, alle vi langfarende folk.

Unge kjøbmand Wiig drak ud sit glas henne ved bordet: — Tja, og er man saa i havn, saa længter man siden evig og evindelig efter de glade dage og nætter der sør, — kom det vemodig. Han havde været meget udenlands i sin tid og sad nu gift paa andre aaret med et barndomssværmeri.

— For nogle livstrætte betragtninger! — haante løitnanten. — Hun er nu som en dronning alligevel. Det er Deres sidste bal, Reynolds. Klarer De den, saa gaar De ud.

Den gik, og de satte køerne fra sig i stativet, Wiig havde spillet sig ud før, og der blev nogen snak om partiet over glassene, da de hørte byfogdens stemme lidt høiere end vanligt løfte sig inde fra restaurationen, og som paa kommando tog de tre sine glasse og begav sig derind; for ethvert tilløb til en ordstrid er gjenstand for vaagen interesse i en smaabyklub. Byfogden var virkelig heftig, det hørtes paa tonen:

— De maa ikke misforstaa mig, hr. konsul, jeg pukker aldeles ikke paa min stilling som embedsmand; men jeg tillader mig at fremholde som min mening, at det vil været mest passende, om man havde givet os ældre anledning til at tegne os først, naar kun et begrændset antal skal gives adgang, og det gjælder en fest for en ældre, veltjent embedsmand som toldkassereren.

— Hm, forstaar ikke det ræsonnement. — Konsul Behrens tog af for doktor Bugge; han havde sit gamle, faste kortparti med doktoren og konsul Fritzner og kammerherre Graah, en stadig ærgrelse for byfogden, som maatte nøie sig med sagfører Brünneck, grosserer Tistedahl og overlærer Winge. — Den, som kommer først til møllen, faar først male. Der var fuld anledning for Dem, hr. byfoged, som for alle an-

dre til at tegne sig itide. Ikke sandt, kammerherre?

— Ak jo, ak jo! — Kammerherren var alderstegen og havde bevaret en hofmands tilbøielighed til at være enig med sidste taler.

— Nu ja, opfatningerne er saa forskjellige. Jeg er nu af den mening, at toldkassereren vilde sat større pris paa et selskab af ældre herrer, og han vil sikkert undre sig over, at enkelte af byens embedsmænd ikke er tilstede.

— Ja, jeg maa fuldstændig slutte mig til hr. byfogden, — faldt sagfører Brünneck tjenstvillig ind.

— Aa, jeg ved ikke. Toldkassereren vil finde forsamlet for en væsentlig del de mænd, som han særlig i sit embede er kommet i berøring med, de næringsdrivende nemlig. Det vil vistnok glæde ham at se, disse har grebet anledningen til at hædre ham. — Konsulens stemme var irriterende rolig.

— Jeg skal afholde mig fra videre indvendinger mod hr. konsulens anførsler. Jeg vil blot faa lov til overfor de tilstedeværende herrer at pointere, at det synes mig, byen i altfor høi grad regjeres af et aristokrati med rødder i pantobligationer og skibsparter. Men, mine herrer, klokken er tolv, lad os gjøre op! — Byfogden satte sin krumme, tynde næse i sky og fik et lag med øinene, som om han fuld af foragt saa ned paa sine omgivelser.

— Det er sikrere det, end at staa med rødder i panteregistre og forhørsprotokoller. Jeg kjøber tre i bedst.

Der blev som en murrende, urofyldt taushed i rummet, som først hævedes, da byfogden med et kort godnat forlod klubben; for gamle skipper Rude maatte hen og klinke med sin ven og skolekammerat Behrens: — Nu var du, piskedød, flink, gut. Giv bare de penneslikkere paa snuden, det har de godt af!

Skipper Rude var svært modig og svært sterk i udtrykkene ved det fjerde glas, det var noget, som hvermand vidste; men der fulgte alligevel en lavmælt diskussion. Alle forstod, at den listen til borgermiddagen for toldkassereren var arrangeret som en snedig chikane mod byfogden; men de fleste holdt sig enige med konsulen paa den trygge side af farvandet. Bare etpar forholdsvis ferske adjunkter og løitnant Saabye forsvared byfogdens standpunkt, for de følte embedsstanden forurettet.

Konsulen og hans medspillende gav ikke nogen agt paa ordstriden nu længer, og den døde omsider af. De yngre samled sig lidt efter lidt om det bord, hvor Johan Reynolds sad. Han havde nogle ypperlige historier fra Barcelona at berette, og der blev latter og støi af flasker og glas, som drukned de ældres meldinger og l'hombredisputer.

Da Behrens reiste sig for at gaa, kom han et

øieblik hen til de yngres bord: — Se, se, der har vi jo styrmand Reynolds! Hvorfor kommer De aldrig og besøger mig? De er altid hjertelig velkommen.

Den anden takked. Der var noget vist indtrængende ved indbydelsen, og konsul Behrens havde ogsaa sin mening med den. Reynolds var byfogdens slegtning og for øieblikket byens mest populære yngre herre. Derfor skulde han trækkes over til konsulens side; for denne maatte ha têten fremfor byfogden i alle, lige til de mindste og latterligste ting.

— — — — —

Derfor tog ogsaa Behrens Reynolds med sig hjem fra klubben en aften. Han følte en glæde ved det, som om han havde spillet en gevinst fra byfogden. Det traf sig saa, at Antoinette Rossing var hos Gerda den kveld, og der blev derved som et muntert lidet selskab. Konsulen var altid meget chevaleresk overfor Antoinette, nu siden hun var bleven voksen, for han havde en gammel, endnu ikke helt glemt, faible for kvindeskjønhed. Antoinette nød den gamle skibsreders kurmageri, den syntes hende paa mange maader en større hyldest end den, unge mænd ellers beredte hende.

Der kom vin og blomster og meget lys paa bordet. De skulde rigtig holde fest, de fire, og Johan Reynolds følte sig løftet op i en sfære, som kaldte hans bedste minder frem.

Det var slig, at Antoinette havde vist sin slegtning endel opmerksomhed. Naar han var sammen med hende, fornam han altid noget, som et blink, der laa og lokked og legte i dybet af de mørke øine; men det var kanske netop det, som gjorde, at Reynolds veg undaf hende. For han var træt af den mørke, blussende hede, som havde mødt ham saa ofte derude.

Ikveld gled heller Gerdas lune blidhed mod ham, som noget han havde længtet efter. Det syntes ham i sløret af hans lyse stemning, at der var om hende en gylden glorie, noget som skinned i hellig glans og alligevel gav varme.

Efter bordet sad de sammen inde i hjørnestuen. De massive, tunge mahognymøbler gav et præg af soliditet og samtidig borgerlig strenghed. Paa væggene hang nogle gode, gamle kobberstik, et par middelmaadige malerier og ellers portrætter af konsulens forældre og bedsteforældre. Der var kolde, strenge ansigter paa de to herrer, og de myndige træk gik igjen hos efterkommeren, bare mildnet lidt, fordi ansigtet var mere udvisket. Desuden havde konsulen en vis skuespilleragtig lethed for at ændre udtryk, naar han vilde. Nu, som han stod ved Antoinettes side, optaget med at vise hende nogle gamle guldmynter, han havde hentet fra sit chatol, ligned han mere en elskværdig gammel kavaler, end en haard og streng handelsherre. Der hang ogsaa et portræt af hans hustru. Hun havde et fint, blegt ansigt, blidt

og blødt i hver linje og med et underligt vaadt, vemodigt blik i øinene. Det var samme ansigt som Gerdas, syntes Johan Reynolds, bare at denne saa gladere og friskere ud.

Hun havde et lidet broderi, som hun sad og sydde paa. Det at se de hvide kvindefingre i flittig leg med det lyse garn virked hjemligt, næsten intimt paa ham, og bøied endnu mere hans stemning mod den unge pige. Det gav hende i øieblikket et umaadeligt fortrin fremfor Antoinette, som sad og legte dovent med sit armbaand, mens konsulen interesseret lagde ud for hende om en gammel romersk mynt med Hadrians billede paa. Af og til sendte hun over konsulens graa hode et dunkelt, sløret blik mod de to andre, som sad for sig selv og talte om mange ligefremme ting i en varm, stilfærdig tone.

Hun undred sig, at der kunde være slig magt ved Gerdas lille lyse skikkelse; men hun tænkte, at i længden, i længden blev det vel hende selv, Antoinette Rossing, som vandt, og det vilde bli ondt for lille Gerda det, gruelig ondt, om ellers drømmene hendes voved sig for langt ud.

Konsul Behrens lagde pennen fra sig og saa bort paa Johan Reynolds, som sad paa sin stol spændt ventende, hvilke meddelelser konsulen kunde ha at gjøre ham.

— Ja, saa var det os, Reynolds. De har formodentlig tænkt Dem igjen at gaa ud som styrmand med „Kassandra“, og derfor vilde jeg ikke undlade at si Dem, at jeg alt har lovet stillingen bort til en af mine ældre folk.

Reynolds bukked: — Jeg skal jo ikke negte, at jeg havde tænkt paa „Kassandra“; men der blir vel anden hyre at faa. — Det mørke, dristige ansigt fik et svagt skjær af mismod, som det stirred mod vægkartet med de to halvkugler i Mercators projektion. Han havde brugt mange penge, og saa sig i nær fremtid nødt til at lave en obligation.

— Tja — konsulen studerte nysgjerrig hans ansigt. — De har jo det bedste ord som sjømand, saa det greier sig vel. Hvordan liker De Dem ellers i byen?

— Jo, tak, udmerket: Man har været særdeles elskværdig mod mig.

— Ja, det er en ganske livlig by. Her er adskillig rørelse i forhold til størrelsen. Har De seet jeg bygger et nyt skib paa mit verft?

— Ja, det blir ingen liden skude. Fuldrigger kanske, eftersom jeg har hørt?

— Nei, en bark. Jeg liker ikke fuldriggere. Det blir for megen slitage paa riggen, det lønner sig ikke.

— Det tør nok hænde, ja. — Saa sad de begge en stund tause, til konsulen pludselig spurgte:

— Sig mig, Reynolds, De skulde vel ikke være villig til at overtage stillingen som fører paa den nye skuden, jeg har under bygning? Paa de sædvanlige konditioner altsaa. Det blir mahognytraden paa Mexico for det første, og det lønner sig jo ikke saa værst.

— Ja, død og pine, vil jeg det! — brast det ud af Johan Reynolds. Han saa som i et lynblink den hele glade verden atter aabne sig for ham i skjær af sol og blaagrøn, skummende sjø passaten bortigjennem, før han sansed sig: — Jeg siger konsulen saa mange tak, mener jeg. Det kom saa rent overraskende for mig. Jeg haaber, jeg nok skal kunne gjøre fyldest i slig en stilling.

Konsulen smilte: — Aa, det tror jeg nok. Vi kan siden snakke om enkelthederne; men nu vil vi ha os et godt glas vin, saa vi gjensidig kan

lykønske hinanden. Jeg Dem med skuden, og De mig med føreren.

Johan Reynolds følte sig svimmel, da han tumled fra det indre kontor ud i entréen. Han havde maattet rømme den vei paa konsulens anmodning, for der kom nogen og vilde ha fat i denne. Solen kasted en hvid, blændende straalestrøm ind gjennem den aabne gadedør og gnistred derude i trappegelænderets messingknotter.

Netop da kom Gerda ud fra spisestuen med noget hvidt dækketøi, som hun skulde ovenpaa med. Mødet gav Johan Reynolds en glæde mere. Var hun ikke som et forjættelsernes tegn over alle de drømme, som nu letted paa vingerne i hans sind! Han vidste ikke, hvordan det gik til; men han greb begge hendes hænder og saa hende i et smil ind i øinene:

— I dag kommer selve lykken mig imøde, frøken Gerda! Saa hvide hænder som Deres kunde bære den videre frem! — og saa blev han borte derude i det hvide solskin, denne brune, hedenske guddom.

Gerda stod som troldbunden af hans underlige, voldsomme ord, stod længe, til der lysned et smil over ansigtet, saa samled hun dækketøiet, der var faldt paa gulvet, og gik stille ovenpaa.

Ved middagsbordet fik hun vide, at Reynolds var ansat som fører af det nye skib, og det forklarte meget for hende, men ikke alt.

Senere samme dag kom Antoinette indom,

og de to unge piger fik en fortrolig stund oppe i det hvide jomfrubur. Antoinette var sint paa Johan Reynolds. Han var alligevel bleven forsimplet af sjølivet og havde visse plebeiiske tilbøieligheder, mente hun. Søndag havde han saaledes været til dans oppe i skipperbyen hos den fordrukne skipper Gaute, han som havde den forfløine datteren Malvina, hun med pandehaaret. Der havde de holdt paa til langt paa morgensiden, og der havde været styrmænd og sligt og et par virkelige unge herrer foruden Reynolds. Og de var nok rigtig nogle gode nogle, for saadan efter aftens, naar ingen rigtige damer var paa gaden, saa gik de og spaserte med og kurtiserte slige som Malvina Gaute og hendes veninder. Jo, Antoinette vidste nok besked. — Uf, han maatte heller holde sig sammen med tjenestepiger og sligt! — slutted hun sine historier.

— Er du forstyrret? — spurgte Gerda rædselsslagen. At gaa med tjenestepiger havde hun altid hørt fremholdt som den yderste grænse af last, et menneske kunde henfalde til. Det at kurtisere unge piger, som ikke netop hørte til byens bedre familier, det var vistnok ogsaa galt; men det havde dog altid et vist skjær af romantik over sig.

— Nei, jeg mener det virkelig. Han maatte heller være et letsindigt, daarligt menneske, det er nu herrer ialmindelighed alligevel, end han maatte søge en tarvelig omgang.

Det var altid saa, at Antoinette, naar hun kom

med denslags bemerkninger, ganske tog modet fra Gerda. Noget sligt kunde sidde og gjøre ondt længe efter, hun blev ligefrem syg af det. I det hele beredte Antoinette hende ofte timer, som ikke var gode.

Og særlig var Johan Reynolds Gerdas saare punkt. Siden hin høstdag derude paa „Kassandra" havde han igrunden aldrig været af hendes tanker. Hendes sind maatte fæste sig ved hvad det vilde, etsteds var der alligevel en gløt, hvor tanken paa ham smøg ind som en solstrime. Naar hun saa tilbage paa de maaneder, som siden var forløbet, syntes hun alt traadte i skyggen for hans bronceansigt, og gjennem hvirvlen af scener og hændelser lyste de to sorte øinene hans i sin dystre, besynderligt betagende glans. De brændte gjennem travlheden før jul, saa hun ikke havde følt den tids spænding og den barnlige længsel, som før havde været hende saa kjær. Og fra al julelarmen, fra alle baller og selskaber, havde hun bare erindringer, som dreied sig om ham. Det var de ord, han havde sagt, de danse, de havde danset sammen, og de smil og de blik, de havde vekslet.

Hun brød derfor den samtale af. Antoinette kunde ikke rigtig faa hende med mere, og saa blev hun træt af at tale og gik sin vei, mens Gerda blev siddende igjen paa sit lille hvide værelse, tynget af tanker, som satte rynker i panden.

Hun var sint paa sig selv for det. Hvad havde

hun med Johan Reynolds sager? Hvad kom det hende ved, at han havde en simpel smag og fløi med slige som Malvina Gaute? Kanske var han endog et slet menneske. Hvorfor kom han altid i hendes tanker? Hvorfor skulde hun netop møde ham i formiddag og hvorfor skulde han sige slige underlige ord, som satte sig saa fast i hendes sind, endda hun ikke forstod dem?

Og Gerda græd med hodet dybt nede i den hvide pude over alt det, hun ikke forstod i denne sælsomme verden, til skumringen faldt paa og listed sit dulmende mørke ind i værelset.

Saa reiste hun sig og gik nedenunder. Der brændte lys inde i kontorerne, i kjøkkenet var der stille, og i de store, øde værelser gled mørket om møblerne. Tomheden ængsted hende, og hun havde trang til fri, kjølig luft, som kunde jage sin skarphed gjennem blodet, for hun følte sig mat efter den saare, meningsløse graad. Hun fik det slig til sine tider, at hun maatte græde meget, græde for at fylde et tomrum, som var derinde ved hjertet. Hun ante, at det maatte være en slags længsel, der tog hende slig, længslen som er i menneskenes sind og som rider deres hjerter til skum og blod.

I kvelden var der frosset en let skare over den smeltende sne. Det knased skarpt under hvert hendes skridt, og hun drak luften kjølig og fyldig. Hun gik en vei, som førte ud fra byen og langs fjorden. En saa alle øerne og skjærene

i mørke, tunge masser mod sjøens graablanke speil. Efter solnedgangen var himlen let orangerød, det gled i saa usigeligt fine nuancer over i det kolde, grønlige hvælv, som ellers spændte sig over jorden. Langt ude i sydvest saa hun med visse mellemrum et djervt, skarpt blink. Det var Udvaar fyr, vidste hun, som laa derude mellem de yderste holmer og synte leden. Og hun blev staaende, lænet mod veiens jerngelænder og stirre ud mod det røde lys, mens tankerne kom og gik. Hun var saa saar, saa saar i sindet og havde endnu den sterke trang til at græde. Det var bare saavidt, hun betvang den.

For Johan Reynolds gik dagen i en tummel af glæde. Han husked, han havde mødt Gerda derude i entréen, og vidste dog ikke, hvad han havde sagt; men som han sad sammen med nogle venner ved middagen i klubben og havde drukket en del, flød op i sindet et fjernt, vakkert minde om rederens unge datter. Der var sligt et forlokkende blødt smil om hendes mund, og lys var hendes hud som solen, der skinnede vaarlig bleg over det vinterklædte land. Rederens datter, for pokker! Hun var noget andet end kusine Antoinette i sin dunkle pragt og alle disse mørke kvindfolk, han mindtes derudefra. Hei, champagne! Der skulde drikkes en høi skaal for noget, han vidste, men som var skjult for andres øine og tanker.

Hans venner var ligeglade med hans tanker; men de drak alligevel i stort mod den altfor søde

vin og skaalte og lo og prated høit om store, stolte ting med Johan Reynolds som en svart ørn foran sig.

Til lyset begyndte at svinde og skumringen sank paa. Da reiste pludselig Johan Reynolds sig i en trang til at føle kjøligheden af den luft, som drev derude saa tung af vaarvoner. Der stod en lys stjerne og blinked langt oppe paa himmelhvælvet. Han forelsked sig næsten i den stjernen, mens han gik gjennem kvelden. Slig havde han aldrig før været tilmode.

Det traf sig saa, at de mødtes, Gerda og han, paa veien langs sjøen. Mod stranden risled de svage dønninger. De løb som en blød, dyb tone op mellem singelens runde stene, og sank døende tilbage, for atter at mødes af en ny tone, som steg. Inde fra byen, som nu laa i skjær af gadernes lygter og husenes lys, stod en underlig blanding af mange lyd, som væved sig sammen til et dumpt sus. De hørte det begge, da de pludselig stod lige overfor hinanden; men de hørte ogsaa blodet hamre sterkt gjennem aarerne, og det var som om de hele sit liv havde vidst, de skulde mødes i denne stund.

Efterat de havde hilst paa hinanden, gik der alligevel nogle lange, tause øieblikke, før Johan Reynolds sagde:

— Jeg har gaaet og tænkt paa Dem i hele dag. Der stod noget lyst omkring Dem, da jeg mødte Dem ude i entréen. Jeg blev ganske ør

af det, husker ikke hvad jeg sagde. Men det er dumt af mig at si sligt. De har vel neppe skjænket mig en tanke?

— Jo, jeg har — kom det fort fra Gerda. Hun vidste ikke rigtig til sig.

— Har De? Det var mere end jeg turde tro! — Johan Reynolds stemme slog hende varm imøde, og midt i en underlig følelse af lykke blev hun ræd for det ukjendte, som var om hende og i hende, og hun maatte ligesom skyve ham fra sig. Saa fandt hun nogle bitre, smaabyagtige ord, som hun skammed sig selv over bagefter, men som fyldte Reynolds med en hemmelig glæde, fordi han aned, hvad der fremkaldte dem.

— Ja, jeg tænkte, det maatte være en vanskelig stilling for Dem at skulle balancere mellem saa forskjellige kredse.

— Jeg forstaar ikke rigtig?

— Aa, jeg mener, at det maatte være vanskeligt at rime sammen byfoged Rossings, og skipper Gautes.

Johan Reynolds lo en sund, lys latter: — Ja, det er klart. Det er naturligvis udover hele byen, at jeg var til dans hos Gautes søndag. Herregud! Forstaar De ikke, at naar man er ung, saa tar en det ikke saa nøie med sligt. De er ikke saa høinæset som Antoinette Rossing, og De har vel sagtens som barn siddet i vinduet og seet gadeunger lege udenfor og ønsket, De maatte faa lov til at lege med?

— Jo — indrømmed Gerda nølende; — men det er noget andet.

— Aa ja, paa en maade. Men kunde De saa tænke Dem, at en gik til en slig dans for at drukne et savn, som laa og naged en. Fordi der stod noget uópnaaeligt for ens syn og lod en ikke i fred hverken nat eller dag. Et gyldent helgenbillede for eksempel. — Han gik og mored sig indvendig, for han kjendte, at nu havde han tag paa hende.

— Uf, nei vi vil ikke tale mere om dette! — Gerda var forvirret, fortvilet. Alt overvælded hende. Ingen stemning eller følelse var liden, den blev stor og fyldte hende.

— Jo, jeg vil tale! — Johan Reynolds vilje stod stængende foran hende, og for første gang følte Gerda den mystiske magt ved et menneske som begjærer.

— Aa nei, nei! — bad hun; men Reynolds to brændende øine var over hende som svarte fugle, der var hverken raad til flugt eller trods under dem, og ordene dured som et vaarveir, sang høit i styrke og duved sagte i sødme: Han elsked hende, havde gjort det fra den time, hun sad der i „Kassandras“ kahyt og spildte vinen over bordet og rødmed, fordi hun bar sig saa klodset ad. Og han talte meget om sin kjærlighed, sagde, at den havde gjort hans hjerte til en frugtbar ager istedetfor en solsvidd ørken, som det før havde været. Der var saa mange ting, han sagde; men Gerda

sansed slet ikke ordene, det blev bare som et brus af vældig musik, som steg og sank og overmanded hende.

Mens han talte, havde han nærmet sig hende, og taget hendes hænder; men hun merked det ikke, og først da han tog hende ind til sig, og stemmen sank til hvisken og døde hen, fik hun kraft igjen. Vel var hun beruset af ordene og lykkelig ved dem, men alligevel underlig ræd, rent livræd. Hun maatte ud af hans magt et øieblik:

— Aa nei, gaa fra mig! jeg tror ikke paa Dem! — fik hun frem.

Johan Reynolds slap hende forundret; men han samled sig snart igjen: — Jeg trodde, De maatte føle sandheden i mine ord. At hele mit hjerte bare hvisker om min kjærlighed til Dem.

Gerda verged for sig: — Nei, jeg vil ikke høre det. De har ikke lov til at si mig sligt. — Hendes ansigt var blegt og fortrukket, og øinene fik derved et udtryk og en glans, de ellers ikke eied. Hun begyndte at gaa indover mod byen. Der var mørkt over veien, men fra byen skinned et lysskjær mod himmelen; og dernede fra stranden klang de evindelige, rislende bølgetoner.

Johan Reynolds fulgte hende. Først var han taus. — Han undred sig; men han var sikker paa sin seier alligevel, for han havde seet sine ord hugge som neb i hendes sjæl, og han havde følt hende skjælve i sine arme et kort sekund.

Men saa fulgte ærgrelse over hendes skyhed. For pokker, han havde aldrig havt tid til at beleire et pigebarn, og skulde han nu paa sine gamle dage bli nødt til det?

Saa begyndte han igjen at tale i en sentimental, bedrøvet tone, om at hun slog haanden af ham og stødte ham udenfor, og at hun gjorde stor synd derved, hvis hun holdt det mindste af ham.

Gerda gik og gik, men kjendte ikke benene under sig. Hun vidste nu godt, at hun elsked Johan Reynolds; men hun turde alligevel ikke gi sig under hans magt. Kanske var det alle Antoinettes historier, som havde jaget denne rædse i hende.

Turen var en lidelse for hende, som den var en ærgrelse for ham. De skiltes ved konsulens haveport, men da bare med korte ord.

— — — — — —

Johan Reynolds valgte først at gi den ulykkelige elsker paa den maade, som var ham behageligst. Det blev rangel, en lang, forvirret rangel ugevis igjennem med klubben som hovedkvarter. Han danned en stab omkring sig af ungdom, som ellers gik og kjeded sig anstændig i den lille by. Han fik blæst en livsbegjærets aand ind i dem, og de tured frem i en umaadelighed, der satte høie bølger i gaasedammen. Ved theselskaber og kaffeslabraser blev der en evindelig disken op med pikante historier, og de unge piger gik høirøde i hodet af spænding og nysgjærrighed. Der blev vævet et

mystisk slør om byen, som gjorde de ældre utrygge og de unge eventyrlystne.

Midt oppe i dette liv, men dog ikke paa nogen maade særlig kompromiteret ved det, stod Johan Reynolds, og hvergang han mødte Gerda, saa han paa hende med et bittert blik, som skulde sige: — Se, dette er du skyld i. Jeg lider og min lidelse slaar ud i fortærende flammer.

Men hun sænked sit blik og vilde ikke forstaa, skjønt hun led meget, meget mere end ham. Hele hendes sind var et indfiltret væv af følelser og stemninger, som hun ikke kunde rede ud. Og Antoinette holdt hende med klog haand i denne uvished. Hun havde tidlig gjættet sig til, hvad der rørte sig hos Gerda Behrens, og derved var hun bleven hendes hemmelige fiende. Thi nu vilde hun ikke længer lege med Johan Reynolds. Hendes lidenskab var vaagnet vild og forfærdelig, som modet hos et rovdyr, der føler paa tungen den første varme, salte smag af blod. Og hun merked det i en af de fortrolige stunder, som hun ofte havde med sin slegtning, da han ganske skjødesløst og ubevidst grusom fortalte hende om sin affære med Gerda, fordi han ligesom syntes, han maatte ha nogen at meddele sig til.

Antoinette var klar over det, som havde hindret Gerda i at gribe sin lykke. Gerdas drømme og længsler var lyse og maaneskinsskjære. Hun tænkte, der maatte ikke være plet eller lyde paa

den mand, hun skulde møde med sin kjærlighed. Af den grund betragted hun sin tilbøielighed for Johan Reynolds som en ulykkelig lidenskab, og derfor blev hun bleg og daarlig, eftersom tiden skred og vaaren gik frem. Der kom i hendes hud en egen skjærhed, og om øinene sænked sig fine skyggeringer, som gav hendes skjønhed et eget rørende præg.

Han iagttog dette med en vis tilfredsstillelse; men da han alligevel ikke evned at komme helt ind paa hende, forandred han tilslut taktik. Han trak sig ud af det glade liv, som han selv havde været hovedmanden for. Han forsvandt fra klubben, og han færdedes ikke mere sammen med Malvina Gaute og hendes veninder. Han holdt sig ogsaa undaf Gerda, og naar de traf hinanden, mødte hende bare et halvt sky, men uendelig bedrøvet og ømt blik. Alle var enige om, at Reynolds havde forandret sig svært, og det kulminerte, da han en søndag satte alle byens ældre kvinder i henrykkelse ved at gaa i kirken til høimesse. Han gjentog dog ikke eksperimentet, for rent uvilkaarlig følte han latteren fra alle vennerne bag ryggen. Man burde jo ogsaa vogte sig for alle overdrivelser.

Gerda var rørt over denne forandring. Hun havde læst mange smukke og sentimentale romaner om kjærlighedens lutrende indflydelse paa menneskenes sind, og trods sin beskedenhed tilskrev hun sig selv skylden. Selv de stilfærdigste

og mest ydmyge kvinder har i sine hjerter en overdreven tiltro til den kvindelige magt over mænd, og tror sig derfor istand til at udrette undere. Men der blev aldrig nogen forklaring mellem dem i denne tid, for nu var det Reynolds, som holdt sig undaf.

Vistnok kunde han ikke undgaa at besøge rederen af og til; men da blev som oftest de to mandfolk hængende over toddyglassene og cigarerne inde i det lille kabinet, mens passiaren gik om skuder og fragter og det nye skib paa stabelen.

Imidlertid sad Gerda i stuen, gjerne med et sytøi i hænderne, mens hun længted vildt mod ham derinde, ikke ti skridt ifra hende. Fingrene fulgte nervøst, eftersom sømmen randed sig, ansigtet skifted i rødme og blegnen, og brystet hamred heftigt under den knoppede barm. Hun led usigelig i disse stunder, og dog kunde hun føle en underlig trøst ved den korte hilsen, han gav hende til afsked. Der var kanske alligevel intet, som saa nødvendig maatte skille dem. Om aftenen laa hun og græd sin hodepude vaad og bad underlige bønner til Gud, hede som dem pigebørn ber i konfirmationsalderen, at alt maatte bli godt for hende og Johan Reynolds.

I denne tid misted Antoinette herredømmet over Gerda. Der blev ikke længer nogen fortrolighed mellem dem, for Gerda var nærmest ræd for veninden. Hun syntes, der var noget

dæmonisk ved Antoinettes skjønhed og væsen forøvrig. Og stunderne oppe paa det lille hvide jomfrubur blev sjeldnere og sjeldnere.

Antoinette havde ogsaa travlt med sine egne følelser. Hun elsked Johan Reynolds paa sin vis, og hun længted efter den stund, da han skulde bøie sig under hendes kjærligheds magt, men samtidig ønsked hun ikke nogensinde at eie ham. Hun var for ærgjerrig til at kunne tænke sig som skipperkone. Hun maatte have videre tumleplads for sine evner og sine drømme.

Men alligevel maatte hun arbeide paa at faa ham væk fra Gerda, hvad det saa end skulde koste. For Antoinette Rossing taalte ingen foran sig selv.

Det hændte udpaa vaaren, at en stor engelsk havarist søgte ind paa havnen. Skaden befandtes at være temmelig betydelig og at maatte udbedres paa stedet. Konsul Behrens verft fik dette arbeide, og derfor blev den nye skudes bygning endel forsinket, eftersom det ved vaarens tider altid var ondt om skibstømmermænd. Da saa havaristen var klareret, sattes fuld fart paa; men alligevel lakked det mod slutten af juni, før Johan Reynolds skude kunde gaa af stabelen.

Det var altid i de dage, og er det sommesteds i smaabyer endnu, høi stas naar et nyt fartøi for første gang dypper baugens planker i salt sjø.

Nede paa konsul Behrens verft blev der gjort ryddeligt og rent til begivenheden. Tømmer og materialer, som i arbeidets travlhed var draget udover verftet, blev pent stablet op igjen, og alle byens fattigunger gik i dagevis og samled fliser og alt det andet affald, som kunde brændes. De balancerte forsigtig omkring paa sine bare ben og

med sækker paa ryggen. Smaapigerne var flinkest, de snadred og trætted vel som en andeflok, men med husmoderlig iver rev de til sig, hvad de kunde finde, og altid det, som egned sig bedst til ved. Gutterne nærede derimod en for arbeidet noksaa hindrende interesse for den nye skude, hvis skrogs fortrin og feil de indgaaende og sagkyndigt diskuterede. Desuden havde de en sterk passion for at ligge flade paa maven udover verftskaien og fiske krabber mellem de grønskede, morkne pæle, mens sjøen laa klar og slikked og klukked om flaader og brygger i junidagens varme sol.

Der reistes stænger paa begge sider af slipen, saa skroget kunde glide gjennem en gade af vaiende flag. Inde paa seilmagerloftets inderste kammer sad gamle Andersen og sydde navnevimpelen, som skulde heises paa skuden i det samme den satte sig i bevægelse. Han laaste døren omhyggeligt af, naar han gik ud, selv om det bare var et snarærind, og han var taus som graven overfor alle forsøg paa at faa navnet lokket ud af ham. Inde paa sjømandssjapperne diskuteredes dette spørsmaal som ivrigst; men da gisningerne ikke kunde enes om noget absolut sandsynligt og det ikke hjalp at slaa hverken baierskøl eller genever paa gamle Andersen, saa blev sagen dagens brændende diskussionsthema, som endog forvilded sig op i fruernes theselskaber, til man omsider fik følelsen af, at themaet ikke var ganske

comme il faut, eftersom fru Rossing en dag med livstræt mine lod sig forlyde med, at hun følte sig ganske ilde. Der stod ligefrem den rædselsfuldeste tjærestank af konversationen! Og saa lod smaabyens damer forskrækket sagen falde, meget mod deres inderste tilbøielighed.

Paa Brandskjæret sad Søverin Saabeskum i to samfulde dage og pudsed og stelte paa de fire gamle, irrede messingkanoner, som skulde gi saluten.

Som det var lige under Gerdas fødselsdag, saa besluttede konsulen at slaa de to begivenheder sammen, og der udgik indbydelser til en middag, der skulde indledes med et glas champagne paa dækket af den nye skude under stabelafløbningen.

Johan Reynolds havde det svært travlt dagene før. Der var kommet som en feber over ham nu, da tiden nærmed sig, og han snart skulde staa paa eget dæk. Han havde rent forelsket sig i sin skudes slanke, spænstige skrog, det var ogsaa noget nær det smukkeste, man havde seet, selv der i den gamle sjøfartsby, og Reynolds laa vaagen i nætterne og drømte om glade farter over passatens vande med saltskum sydende om baugen og seilenes hvide taarne krængende over de dybe, grønblaa sjøer. Han drømte om mørkeblaa nattehimler med skimmer af stjerner og med morilden lysende som hvid ildmørje i kjølvandet. Og undertiden kom der en drøm til om en ung kvinde, som tog ham i favn i de lumre nætter

nede i den dunkle kahyt. Oftest havde den kvinde Gerdas uskyldsfriske ømhed i blikket; men sommetider, naar hans blod gik hedt og tungt af minder, saa fik hun Antoinettes sortdybe lokkende øine, og det var hendes røde mund, som mødte ham i drømmens blussende stunder.

Endelig oprandt den store dag. Der stod en solgangsbris ind fjorden, som løied af henimod middag. Arbeiderne kom i sin søndagspuds, nogle enkelte havde endnu lidt at stelle med, tog de overflødige stønnerter bort under skroget og smurte slipen med grønsæbe; men de fleste samled sig stilfærdige sammen i en gruppe og talte høitideligt som i en kirke. Nogle piger og leietjener Pedersen gik op ad den lange faldrebstrap, som var lavet for anledningen, med flaskekurver og glasser og begyndte at pakke ud og stelle til og lægge nogle tykmavede flasker paa is, til stor forundring for de tømmermænd som gik og feied dækket.

Rundt omkring yred det af gutter. De klatred som aber i riggen paa alle havnens skuder, de laa og drev ude paa flaader og i prammer og hang over bryggepæler, ja, en af røverungerne til Maren Appell havde endda ladet sig ro ud til den lille træbøie udenfor verftet, og der sad han og red med benene duppende i vandet og spændingen kriblende saa deiligt i maven, for naar skuden gled ud, maatte sjøerne, den satte, uvægerlig skylle henover ham. Blikkenslager Brøvig

og gamle tobaksbinder Rørdam, som rodde i den lille prammen til Brøvig, „Dukkestuen“ kaldet, fordi han altid stod og malte og pynted paa den, førte en meget høirøstet underhandling med røverungen, som slet ikke vilde lade sig sætte iland af dem. Han haaned „Dukkestuen“ og dens besætning paa en rent forsmædelig maade og bad dem bare passe sig selv.

Der var ellers mange af byens borgere samlede, dels i baad udenfor og dels inde paa selve verftet, hvor de holdt sig lidt tilbage for ikke at være i veien for „de fine“, det vil si konsulens selskab, som begyndte at komme nu, da klokken var henimod tre. Borgerne hilste høitideligt paa kjendte blandt tømmermændene. Disse var dagens helte og stod alvorlige for sig selv i strak selvfølelse.

Der blev en almindelig hilsen, da konsulen gik ombord med sin datter under armen. Hun var i hvid, klar kjole og tog sig netop den dag særdeles godt ud, saa de gamle arbeidere blev ganske rørte, som hun venligt nikkende gik dem forbi. Ja, gamle Tønnes Mikaelsen, den kristelige, sagde endda, at hun ligned en af Zions engler.

Johan Reynolds var straks tilstede og hjalp dem indpaa dækket. Han trykked Gerdas haand og ønsked hende tillykke. Hun takked og rødmed, ikke for sit bare liv havde hun turdet se op; men hun blev glad, fordi der var noget

mygt og ømt i hans stemme. Hun stod agter paa skansen støttet mod hyttetaget, lidt svimmel af al høitideligheden og de mange mennesker dernede, og lidt brydd af alle de gode ønsker, som flagred mod hende, eftersom gjesterne kom.

Selskabet havde omsider samlet sig. Der var embedsmænd og støe handelsfolk og redere, som ikke første gang var med ved en slig anledning, ja der var vel ogsaa dem iblandt, som mangen en uveirsnat havde trampet et sligt skibsdæk som dette. Der var ældre fruer, nervøse af alskens historier om skuder, som havde væltet paa stabelen, og der var unge piger, som gladelig lod sig kurtisere af studenter og unge rederspirer, som endnu tydeligt mindtes fra guttedagene al en stabelafløbnings spændende virkning paa et guttesind.

Antoinette kom noksaa sent sammen med sin far. Fru Rossing havde migraine og bad undskylde. Konsulen hilste udsøgt høfligt. Det tilfredsstilled hans stolthed, at byens første embedsmand var tilstede; men en merked tydelig kulden mellem de to herrer trods den megen gjensidige høflighed. Antoinette fik nogle lynsnare repliker med Reynolds, der kom forbi:

— Nu, fætter, du ser alt noksaa hjemmevant ud.

— Aa ja, faar vel vænne mig til det dækket, jeg skal træ paa nu en stund fremover.

— Det tør hænde, at denne skuden blir dig dyr nok, fætter.

— Hvorfor det?

— Jo, for du maa vist kaste anker i samme nu, du sætter seil. For Gerda gaar vel med paa kjøbet?

— Hm, tror du det? — kom det rolig og tænksomt fra Reynolds, saa brød han af og sagde i en lys, overmodig tone: — Du er som en knistrende djævel, du kusine! Der er noget, som har besat dig. Men Johan Reynolds skal der fine og sterke masker til at fange. Han har været i et notestæng før. — Han skotted i det samme op til skansen, hvor Gerda stod, og han blev igjen som lidt tænksom af sig og drog sig undaf Antoinette.

Et musikkorps var opstillet paa en af bordstablerne. Alle arbeiderne, som ikke skulde være med at slaa støtterne væk, blev kommanderet ombord. Nede ved slipen stod de færdige med vældige klubber i hænderne for at fælde stønnerterne. Jens Maanen og skibsbygmesteren var førstemand hver paa sin side. Tømmermændene kom tumlende op faldrebet og samled sig paa agterdækket. Konsulens middagsselskab gruppered sig om hytten, hvor slanke champagneglas stod i rad og række. Leietjener Pedersen og pigerne begyndte at skjænke i. Nede paa dækket gik der nogle og slog punch i ølglas til arbeiderne. Borte paa Brandskjæret stod Søve-

rin Saabeskum, omgivet af nogle haabefulde unggutter som gik for presten og skulde tilsjøs til høsten, med en brændende lunte i næven ved de fire messingkanoner, mere alvorsstemt end en artillerichef foran et feltslag.

Alt var parat. Konsul Behrens steg ledsaget af kaptein Reynolds op paa hyttetaget. Reynolds kommanderte saa det smaldt i sjøboderne bortigjennem: Lad gaa!

I samme nu dundred klubbernes slag, og skuden begyndte langsomt at glide. Kanonerne braged fra Brandskjæret, musikken stemte i: „En sjømands brud har bølgen kjær“, og navnevimpelen fløi tiltops paa en spire, som var reist der, hvor stormasten skulde staa. Dens røde dug folded sig ud. „Gerda“ stod der og lyste med hvide bogstaver ud i soldagen. Og mens skroget seg mellem flagenes vaiende gade og tilskuernes brusende raab, hæved konsulen sit glas og raabte med høi røst: — Gerdas skaal!

„Gerda“ dypped sig i sjøen for første gang, kjørte skroget langt ned i det blaa vand, flød saa op og duved let som en svane henover de bølger, den selv reiste omkring sig, og gled i en lang bue udover den solglitrende fjord. Der kom et velordnet, taktfast hurra fra dækket, da skaalen var drukket, og det svarte fra verftet og knatterne i land og fra fjordens baade af skingrende guttestemmer og dybe mandsrøster: Hurra,

hurra, hurra—a! Det blinked igjen i løftede glas ombord, og det surred og summed med udraab som af en bisværm: — Gerda! Frøken Behrens! Konsulens datter! Frøkenens skaal!

Hun stod blussende i solen oppe paa hyttetaget, nogen havde løftet hende didop. Og pludselig blev der stilhed af folk omkring, for de stod fangne af et syn, som syntes dem forunderligt og skjønt som et mesterligt billede. Det var Johan Reynolds, som bøied hilsende sit broncebrune, svartlokkede hode mod hendes det lyse, og de drak hinanden til af de høie glas. Der stod de mod den lyse himmel og saa hinanden i øinene et kort sekund, da de var brændpunktet for alles blik, til fortryllelsen gled bort og dulgtes i forlegne smil.

Som en befrielse kom i det samme nogle latterbrøl inde fra land, og latteren bredte sig videre udover verftet og heiknatterne og fjorden og slog ogsaa op fra dækket, for derinde i det grønlige vand ved verftets kai laa tykke tobaksbinder Rørdam og stønned og brølte paa hjelp. „Dukkestuen“ havde været for let til „Gerdas“ dønninger, og saa blev Rørdam vippet bagover. Blikkenslager Brøvig stod skrigende med udspilte arme som en vuggende nødmast i „Dukkestuen,“ der endnu laa og rulled sig ganske rebelsk i bølgeslaget, han havde i befippelsen mistet aarerne. Men ude paa bøien sad Maren Appells gjennem-

vaade, uskikkelige røverunge og hylte i ondskabsfuld glæde.

Mens „Gerda"s skrog haledes ind til verftet, pokuleredes der videre ombord. Musikkorpset spilled inde fra land den ene melodi efter den anden. Der blev drukket skaaler, og latter og unge stemmer legte med vimplers flugt over skibet.

Gerda stod blussende, bortgjemt i skjælvende fryd mellem en klynge unge herrer, som bragte hende sin hyldest. Hun saa endnu Johan Reynolds staa der foran sig i solen, og hun hørte intet af de smukke ord, som regned ned over hende. Reynolds var borte, han og rederen var nede og drak et glas med tømmermændene.

Men paa hyttetaget sad Antoinette Rossing og dasked sine smaa hæle i væggen, mens hun nynned en visestub og saa aandsfraværende udover:

Jeg leger med guldterning
om røde hjerter smaa;
for jeg er kongens datter,
og kongens unge døtre
skal over hjerter raa.

Der var om hende en tæt klynge; men hun ænsed det ikke. Hun havde seet en faun bøie sig for en madonna og svigte den guddom, han var født til at dyrke.

— — —

Der gaar som stille, vemodstunge sange gjennem en gammel haves løv. Det kan klinge som de spæde toner fra et spinet; men det kan ogsaa lyde høitidsstemt som bruset af et orgel. Minder om de mennesker, som har vandret mellem de store, mosede stammer og mellem rosernes bed.

Hvergang der steg vaarlig eim fra vaad muld mod skyerne, som seiled deroppe paa himmelens blaa dyb, hvergang trærnes seige knopper bristed i vaarens kvelder, gik der unge mennesker med hjertet blussende i længsler, hvis navn de ikke vidste.

Og under sommerens glade, smeldende faner gik der ung leg om de gamle stammer, og bag rosenhækkene talte de yre øine og tied de røde læber, som skjælved mod hinanden i hede kys.

Og naar bladene faldt for høstlige vinde og feied hvirvlende gjennem gangene, mens kraagerne skreg hæst fra de nøgne grene, da gik sorgtunge mennesker under den triste himmel. Og tit var deres sjæle som aabne saar, dem blodet dryped af.

Derfor er der slig underlig sang i de gamle havers løv, fordi de har seet livet vaagne og folde ud sine blomster for at tabe dem, naar høsten kom.

— — —

I slig en have var det, de mødtes, efter middagen, Gerda Behrens og Johan Reynolds, for første gang den dag alene. Ved bordet havde

hun bare seet ham af og til, for han sad mellem de yngre dernede, mens hun havde en hædersplads og byfogden tilbords. Det havde ikke været morsomt, og hun hørte bare halvt dennes sirlige komplimenter og underligt flade tale. Det var klart, at han opfatted hende som et barn og ikke rigtig vidste, hvad han skulde underholde hende med.

Men nu var hun ved et tilfælde sluppet fri fra det altsammen, baade fra de ældres høitidelighed og de yngres flirt, og hun søgte ned med sine tanker til det dybeste af haven, hvor trærne bredte sig lunende og dunkle, og hvor buskadset vokste tæt og stort.

Og netop der mødte hun ham inde i en dunkel gang, hvor sommeraftenens blege lys risled som smale sølvstrømme ned over jorden og ind mellem de svaiede, snirklede grene, som engang for længe siden en gartners saks havde hvælvet til buegang.

Og ingen af dem vidste vel, hvordan det gik til; men Gerda laa i hans arme med smil og taarer, og de sansed ikke andet end hinandens øine og de kys, der risled sin sødme og sin rus gjennem deres aarer.

De gik sammen som ført af usynlige hænder. Det blev bare til en hvisken af underlig enkle ord: Du! du!

Der var en dunkel, gjemt plet langt nede i haven. De hørte klinger rislen af sjø mod

stranden, langt borte lyd af stemmer og latter. De fornemmed, som strøg om dem en duft fra dybe roser, og de kjendte hinandens unge, varme legemer nære.

Og kvelden laa og vugged som vin i luftens blanke krystalskaal.

— — —

Der er somre, som væver sin væv med ødsel haand, som om de gav af en rigdom, der ingen ende havde. Dagene igjennem drysser solen sit guld over verden, og naar duggen falder, er den som trillende perler, der frugtbargjør den sorte muld, og ved ny morgen stiger sommeren end mere forynget af jordens skjød. Der er kvidder og sang fra alle grene, og blomster og vellugt vælder frem som under en stor troldmands stav. Og dagenes friske sange følges af dybe, farvemættede kvelders vidunderlige ro, da sindet synker blødt i favn af gode drømme.

Og nætterne er fyldte af hvidt lys, som bader ens sjæl, men i aarerne gaar blodets tunge, røde strømme som halsende flammer.

Slig sommer er der en gang i de fleste menneskers liv. —

For Gerda var der et eventyr i hver dag, som steg blank paa himmelen, og hendes nætter var fyldte af nye minders dunkle sødme. Men under alt dette laa der en angst gjemt, som svimled svart-

nende mod alle afgrundsdybder. Der svæved gjennem hendes hjerne nogle sælsomme ord om synd og straf. De fandt vel ikke noget fodfæste; men angsten gjemte sig alligevel etsteds bag hendes lykke, som langt borte en tordensky bag fjeldene, naar himlen ellers skinner høi og blaa over jorden.

Ofte naar hun gik alene, kunde hun stanse og ligesom lytte til noget med et lyst smil om munden, og øinene skinned, og hun følte hele sit legeme gjennembævet af sommerens magt. Hver muskel og hver nerve dirred spændt. Det var, som naar Johan Reynolds tog hende ind til sig.

For intet var som deres møde i de stille kvelder i havens dunkle dyb.

— — — — —

Det tog sin tid med rigningen og indredningen af „Gerda". Det var blit konsul Behrens faste idé, at den skude skulde pløie sjøen som et særsyn af soliditet og elegance, og Johan Reynolds var heller ikke ræd for at foreslaa alskens forbedringer, da han saa, han altid mødte aabne hænder hos rederen. Der blev et utal af konferencer oppe paa kontoret, og saa var der altid et hedt, lynsnart øieblik med Gerda bagefter ude i korridoren, hvor deres stevnemøder blev aftalte.

Den glorieglans, som havde staaet om deres første ømhedsstunder, gled dog lidt efter lidt væk for Johan Reynolds. Hun blev mere kvinde for ham og mindre helgeninde. Han fandt tilslut det samme hos hende som hos alle de andre, og

naar han gik til stevnemøde, da banked ikke hans hjerte som den kveld, han først fik hende i sin magt.

Men han var for smidig og fin til at lade hende merke det. Ja, det vilde gjort ham umaadelig ondt, om Gerda skulde faaet tæft af den lede, der langsomt sived sin gift i hans aarer. Og han var ogsaa, trods alt, øm for hende; men han savned den hellige begeistring, den vilde fest af alle steilende sanser i hendes favntag. Og som han gik der i træthed mellem stevnemøderne med Gerda, saa kredsed hans længslers flugt altid nærmere og nærmere om Antoinette. Hun blev for ham inkarnationen af alle hans gamle, glødende drømme. Og dertil havde hun en stolt nakke, som det vilde koste mange dristige og smukke ord at bøie under sine armes tag.

Antoinette vidste godt, der var noget i Gerdas hemmelige, gjemte smil. Hun ante, det var gjenskin af en dyb lykke, hun egentlig havde tænkt som sin. Hos Johan Reynolds var der ogsaa en egen forlegen stilhed overfor Gerda Behrens navn, som talte sit tydelige sprog til den, der vogted skjælvende for sin egen kjærlighed paa deres veie.

Der stod en spottens kulde af Antoinettes væsen overfor dem begge. Han følte den altid som et haglslag over sig, for han ante, hvad der gjemtes bag kulden; men Gerda tog det som en almindelig venindekjølighed. Inderst inde var hun stolt, for hun skjønte Antoinette var krænket, fordi en anden blev foretrukket. —

En kveld gik Reynolds omkring nede i klubbens store, tomme billardsal og søgte forgjæves efter noget at fordrive tiden med, til den time slog, da han skulde møde Gerda nede i det lille havehus, hvor de havde havt saa mange gode stunder. Der var næsten ingen folk i klubben, de fleste laa og drev paa fjorden i sine seilbaader, eller var reist ud til sine villaer.

Selv havde han havt en travl dag paa verftet, de havde modtaget taugverk, og nu kunde det ikke vare saa svært længe, før skuden satte skum for bougen paa fart mod Mexicos mahognybrune land.

Nei, der var ikke et skikkeligt menneske at faa en fornuftig passiar med, og derfor tændte han sin cigar og drev ud paa de stille gader, som laa og flimred gyldent i solnedgangens stund. Der var endnu et par timer igjen og i sin kjedsomhed dreied han op Høiveien til byfoged Rossings hus.

Bare Antoinette var hjemme, de andre var paa „Rosenvænget“ hos Wiederøes. Hun sad ved pianoet inde i hjørnestuen. Det var nogle kunstfærdige løb, hun prøved paa. De lokkedes let frem af hendes smidige, hvide fingre, der i det dunkle halvlys fik gnistrende liv, som var de vævre smaa dyr.

Hun reiste sig ikke fra stolen, bare prøved et par enkelte toner langt nede i bassen, uforstyrret, ligegyldig: — Er det dig, Johan? Du er saamænd en sjelden gjest. Beklager kun, at de andre er ude, om du skulde ha i sinde at slaa dig ned.

— Kan ikke egentlig si det. Tænkte bare at drive indom for at slaa en times tid ihjel. Jeg er træt, har havt svare sjau nede paa verftet idag.

— Du reiser snart?

— Det blir ikke længe til.

— Saa! — Der kom et skarpt anslag. Antoinette reiste sig i det samme og slog pianolaaget haardt i, gav sig nervøst ifærd med at ordne nogle noder paa en etagére og talte imens. — Ja, saa reiser du bort fra al stilheden her. Det er godt, du er vant til at rive dig løs fra et sted. For et andet menneske vilde det kanske falde vanskeligt. For du har da oplevet meget her i byen.

— Man oplever meget saa mange steder. — Johan Reynolds fulgte hendes nervøse bevægelser med et skarpt glimt i øinene.

— Ja, en gjør vel det. — Der kom noget sygt og saart i stemmen, og med en vild haandbevægelse rev hun istykker det nodehefte, hun havde mellem fingrene.

I samme nu bøied Johan Reynolds sig frem og greb bagfra om hendes arme. Det var som et rovdyrs sprang, og al Antoinettes evne til modstand døde ved magten i det, saa hendes hode sansesløst faldt tilhvile ved hans bryst. Hun skalv over hele legemet, og nogle underlige, stønnende suk brød frem fra hendes læber.

Men han løfted hende høit i sine arme. Det broncebrune hedningansigt i ramme af mørkt haar stod og brandt mod hende: — Dig var det, An-

toinette, dig var det, som skabtes til at elske mig! Jeg ved, du gjør det, at du ikke kan andet. For naar vi mødes, springer længslen som store gnister mellem os!

Og Antoinette, den store, stolte Antoinette, hun krummed sin mund til et blegt, blygt smil og bøied hodet i hengivelse ned mod hans sterke læber.

Han satte hende fra sig i sofaen, hun gled ned paa skindet foran den og laa der med hodet støttet mod hans knæ. Og mellem blussende kys og knugende favntag hvisked de den underlige historie om deres forfærdelige elskov, som herjed svidende deres hjerter.

Der var for ham noget uendelig saart i denne hendes hede hengivelse. Over hendes blege, skjønne ansigt laa der et skjær mellem lidelse og lykke. Han følte det, som om hun var bitterlig forurettet, og som om alene hun fortjente alt, hvad livet eied af lykke. Han hylded hende. Bad hende sætte sin dronningfod paa hans nakke. Bad hende slaa hans ansigt; men hun havde bare sine sødmetunge kys som svar paa alle hans selvanklager. Da bragte han hende sin største hyldest. Han skrifted alt, hvad der var mellem ham og Gerda. Men der kom ikke noget ord af had og bebreidelse. Tvertimod, der skinned en seirens glans frem i hendes øine. Hun var med et den gamle Antoinette. Hun blev hans dronning, samtidig som hun blev hans elskerinde.

Og der dufted roser i den sene sommerkveld,

og vestens himmel laa og skinned som en hvid skulder mod en blaa kjoles folder.

— — —

Midt i stilheden skar en ilter entréklokke og vakte dem brat af deres svimlende lykke. Det var byfogden og fruen, som kom hjem. Der blev et blussende regn af kys, nogle halvkvalte, deilige ord, og Johan Reynolds forsvandt ud verandadøren og videre over havestakittet.

Han maatte ud i naturen med sine tanker, ud langs marker, som laa nyslagne med dugperler henover græsstubberne, og hvor det dufted af hø fra hesjer og stakker. Han kom ud af byen. Skumringen flød rolig om husenes tage. Der var stille over egnen. Bare langt ud paa fjorden klaged et ensligt trækspil. Han hørte de spinkle, vemodige toner langt borte.

Han havde været som en ung gud i den blaa kveld. Der var i ham selv tændt en glød, som var fra en verden udenom. Aldrig havde han mødt saa vældig en elskovsvilje og elskovsevne hos nogen kvinde!

Men extasen seg af ham lidt efter lidt, og saa stod han igjen tilbage i virkeligheden. Stod der midt i en blond, norsk aften og mindtes med et lille Gerda, den unge lyse pige, der sad og vented ham nu nede i det dunkle lysthus, skjælvende halvt af kulde og halvt af ventestundens spænding. Aa Gud, hvor var hans sind? Hvem kunde klare dets gaader for ham, og hvad skulde han gjøre?

Han vidste blot, at han ialfald maatte se Gerda. Han maatte tale med hende, saa fik det vise sig, hvordan alt dette underlige skulde redes ud. Han maatte bøie sit hjerte og bede Gerda om tilgivelse; for han holdt af hende, saa vist som han elsked Antoinette.

Han sprang ned til byen ret over jorderne, hopped over gjærder og grøfter, han maatte ned til hende straks. Han listed sig gjennem bryggesmugene og hen til den lille haveport, som han havde nøglen til. Der var stilt og dunkelt paa plænerne under de store trær. Der kom ingen ung, lysklædt pige imod ham i gangen ved lysthuset, og heller ikke sad der nogen derinde paa bænken. Og han fandt intet tegn til, at hun havde været der. Han ledte gjennem haven; men alt var stille og øde. En liden havesanger fløi op ved lyden af hans skridt og svirred bort mellem løvet.

Han vented længe, lige til natten seg paa. Først da kunde han komme sig til at gaa. Han var underlig utilfreds, fuld af misstemning og uro, og han drev forbi konsul Behrens hus i et sygt haab om alligevel at faa et skimt af hende. Men huset stod taust og øde. Bare paa kontoret vistes et svagt lysskjær mod gardinerne. Gerdas værelse ovenpaa var mørkt. Han kasted nogle smaasten op, som smeldte mod ruden, for han syntes, han ialfald maatte se hende; men der rørte sig intet bag de hvide gardiner. Et selskab af damer og

herrer kom hjem fra en udflugt. Langt nedefra fyldte de gaden med stemmer og latter, og Reynolds maatte gaa.

Hjemme fandt han et brev med konsulens velkjendte skrifttræk: Om han vilde komme ind paa kontoret den næste dags formiddag klokken tolv, da en samtale ønskedes. Der var intet underligt i dette, for konferencer mellem de to hørte til dagens orden; men hvad der undred ham lidt, var det, at konsulen kaldte ham: Hr. styrmand Reynolds. Ellers pleied han altid at sætte: Capitaine, med stor, flot sving paa det gammeldagse C.

Længe sad Johan Reynolds ved sit aabne vindu og saa ud i den skumre gade. Nu var der ingen lyd; men en ante bag stilheden de mange tunge aandedræt fra sovende mennesker. Der var uro over ham. Han saa ingen livets mening bag alle dets hændelser. Selv var han som en ørn, der seilte paa brede vinger gjennem lufthavet, men ikke vidste en eneste dagens stund, hvor den skulde fæste fod, naar skyggerne blev lange og solen sank. —

Uro fyldte ham endnu, da han stod op næste morgen. Det var tidligt, tidligere end han pleied at være paa benene til daglig, og han trak i tunge drag ind den friske morgenluft. Der var ny sol oppe over alle heier, ind fjorden gled fiskerbaadene med rødbrune, barkede seil. Byens gader var fyldte af skygge og sol. Begge dele var lige forfriskende at føle gjennem nerverne.

Han gik ned til verftet, vilde se sin skude, som snart skulde bære ham rovfuglfri over salte sjøen. Og glade udfærdstanker strøg lidt efter lidt misstemningen af ham. Han skulde se paa alt; var snart borte og prated lidt med riggerne og saa med malerne, og drak et glas bokøl med bygmesteren inde paa dennes lille kontor. De sad begge og skrød begeistrede af skuden. Med slig en sharper maatte der tjenes guld.

Saa drev han ud en spasertur, stjal en rose fra en have ved veien og satte den i sit knaphul. Ved at se ned i dens snoede, røde gange, kom han til at tænke paa Antoinettes kjærlighed. Slig var den, som en blussende rød rose, et eneste væld af rus og hed duft.

— Men saa var der ogsaa lyse roser. Blege som Gerda Behrens hvide sjæl. For et vildniss han var oppe i! Og alligevel: For en solknitrende glæde dog livet var, og hvor rigt bølged ikke dets flor over jorden! —

Det var lidt over den fastsatte tid, at Johan Reynolds traadte ind i konsulens privatkontor. Det slog ham, da han kom ind i huset, hvor ødslig stilt det var idag, og uroen seg over ham igjen. Han ønsked, at han havde mødt Gerda og havde faaet forklaring paa hendes udeblivelse fra stevnemødet igaar.

Ved skrivebordet sad konsul Behrens i sin store, skindbetrukne armstol. Han saa op med et underlig stivt, fremmed ansigt. Der laa en

isnende kulde i blikket, og der kom en egen magtfyldt haandbevægelse: — Sæt Dem ned!

Johan Reynolds krymped sig sammen ved denne modtagelse. Hvad fanden laa der under dette? Han maatte vente en stund, før han fik svar paa sin tanke, for konsulen vedblev at skrive og satte tilslut sit navn med gammeldags vældig krul under papiret, og vendte sig saa igjen mod den unge mand. Da han begyndte at tale, var der noget farveløst i ordenes klang, der var ingen form paa dem heller. De var som talstørrelser, der stilled op et regnestykke:

— Min datter har tilstaaet for mig, at der mellem Dem og hende har bestaaet et forhold, som sandsynligvis vil trække visse konsekvenser efter sig. De forstaar, hvad De i dette tilfælde har at gjøre, og hvis De ikke forstaar det, saa stiller jeg ialfald et bestemt forlangende om, at De egter min datter. Hvadbehager?

Johan Reynolds syntes, han sad paa sin stol midt i en uendelighed, som svimled baade under og over ham. Og en dyb lede sank i sindet. Herregud, det var jo livet, hans eget glade, glitrende liv, som tog ham i kraven og raabte et barskt: Stop! i hans øre!

— Javel, javel — kom det tonløst. Saa samled hans tanker sig om noget som et fast punkt i dette svigtende: Skuden, og han stammed nogle ord: — Det har naturligvis altid været min hensigt. Vi kunde jo gifte os, naar skuden ligger

seilklar, og saa stryge vor vei fra alt dette, som er — som er galt.

— Har De tænkt noget sligt? — Der kom en svagt ironisk klang i konsulens stemme. — Jeg beklager da at maatte kuldkaste alle Deres beregninger. De maa ikke mere betragte Dem som den vordende skipper paa Ger — paa mit nye skib. En mand, jeg har mere tillid til end til Dem, faar førerstillingen. De ved maaske ikke, at fyrvogterposten paa Udvaar er ledig. — Her ligger en ansøgning om den, som De maa underskrive. Jeg skal sørge for, at De faar posten. Fyrdirektøren er min gamle ven, og her ligger mit brev til ham.

Johan Reynolds følte sine fingre klemme om en pen, som blev stukket ham i haanden, og mekanisk skrev han under. Borte paa væggen hang de to halvkugler i Mercators projektion ligesom saa langt, langt borte. Det flimred ham for øinene af deres sterke, uskjønne kartfarver.

— Godt. Foreløbig var det egentlig ikke andet jeg vilde Dem. De kan gaa. Jeg skal sende Dem nærmere besked siden.

Reynolds blev staaende midt paa gulvet. Der var jo noget, han saa nødvendigvis skulde ha sagt, noget som et trøstens ord til den gamle mand derhenne i stolen. Han stod og famled om sine tanker.

— Gaa, menneske! Kan De da ikke forstaa, at jeg ikke taaler at se Dem! — Konsul Behrens reiste sig med en hidsig bevægelse, og den anden

tumled ud af døren, ud paa den solbeskinnede gade, hvis lys slog blændende imod ham.

Han lagde sig syg derhjemme, laa som svimeslaaet de mange timer, mens tanker fór som febersyge drømme gjennem hjernen. Han havde ikke trang til at rase, ikke trang til noget i verden uden at ligge der gjemt som et sygt dyr med sin dumpe smerte.

Al sin tid havde han seilet med børen i ryggen. Hvad der faldt af til ham i livet af kummer, det havde han for det meste rystet af sig, som man ryster sjøskvettet af en oljetrøie. Forældrenes død og skuffelsen paa søkrigsskolen stod ligesom tyngst for ham; men det var alligevel ikke nu som rigtige sorger, det var heller lidt bedrøvelse til at fylde sindet med i sentimentale stunder. For verden var vid, forbandet vid, og derfor var alle sorger blevne saa smaa i dens aabne, vældige fang. Men dette var noget andet, han ikke kunde seile fra, noget som aldrig vilde svinde i kjølvandsstrimerne agter. Livet tog ham i kraven, det var netop, hvad en maatte kalde det. Klemte en senet haand om halshvirvlerne, saa han holdt paa at kverkes.

Hvad havde han gjort, og hvad skulde han gjøre? Skulde hans liv stænges indenfor en knauset holmes omkreds, mens havet gik udenfor og kjæted sig som en sadlet hest for hans længslers vilde trang?

Han reiste sig og gik nogle skridt frem og tilbage

paa gulvet, men kasted sig straks igjen ned paa sofaen. Han tænkte nu ogsaa paa Gerda, og han var fuld af medlidenhed med hende. — Stakkar, hvor hun maatte lide nu! Hun, som var saa skjær og vek og blød.

Han grov hodet ned i den broderte pude og søgte at holde hendes billede fast. Han ledte i mindet efter udtrykket om hendes mund, søgte at fange øiesmilet. Hun var jo god, og hun elsked ham. Saa maatte vel livet kunne leves.

Han havde rullet gardinerne ned. Sommereftermiddagens lys faldt grønligt dæmpet ind i værelset, stod ligesom stille derinde mellem de faa stole og borde og boghylden. Men paa væggenes tapeter mylred det med nogle underligt snoede, gyldne og brune blomster, som klatred om hinanden i broget stimmel. Han kunde bli gal af al den forvredne uskjønhed, som jog op og ned ad væggene.

Ved femtiden omtrent banked vertinden paa døren. Der var en dame, som vilde tale med kapteinen. Han trodde straks, det var Gerda, og han følte hendes komme som en befrielse. De to skulde sammen søge at faa rede paa alt det, som var omkring dem af fiendtlige magter.

Men det var Antoinette, som kom ind ad døren. Hun havde roser i haanden, og der brændte en guldglød om skikkelsens konturer, for lyset var fulgt efter hende gjennem gadedøren. Og i smilet, som hun hilste ham med, idet hun løfted sløret, var

der en dunkel fryd, noget der randt som verdens sødeste vin ind og fyldte Johan Reynolds sind.

Han sagde intet, trykked bare hendes haand og lukked døren til. Hun gik frem i værelset og lagde roserne paa bordet. Begyndte at trække sine hansker af, gik saa hen til vinduet og lagde haanden paa gardinet som for at trække det op:

— Hvorfor stænger du lyset ude? Har du været syg? — Men saa betænkte hun sig og kom imod ham: — Er jeg ikke modig, som tør komme her, som tør gaa dig imøde? — Og hun smilte sit smil, og det fanged ganske Johan Reynolds ind i rusen af hendes hede og skjønhed.

Hun dryssed roserne om ham. Han hented en flaske frem fra skabet, og de drak noget tung, fremmed vin af vertindens gamle, klodset slebne, glas. Elskov sank som en stor, ulmende, kveldsrød sky over dem. Og deres hvide legemer skinte i værelsets dunkelgrønne lys. — — — — —

Han stod og saa hendes skjønne, buede profil mod det lysende gardin. En blød strøm af lys silred om haaret, som hang opløst ned fra nakken. Og smilet legte om hendes læber. I denne stund var hun saa altfor skjøn. Det brast for Johan Reynolds, og han sank i graad ned for hendes fødder. Hun var en høi, stolt gudinde, som maatte vide trøst og raad. Og han fortalte hende, hvad der var hændt idag. Hvad skulde han vel gjøre?

Hun hørte taus paa ham, ansigtet stivned hen i kulde. Hun sagde ikke heller noget, da han var færdig, reiste sig bare, samled sammen sine ting og gjorde sig færdig til at gaa. Han trygled, tigged hende om et eneste ord, fabled om at de skulde flygte bort sammen, dræbe sig sammen; men hun fortrak bare ansigtet som i lede. Først da hun stod og tog sine hansker paa, sagde hun tørt og klangløst: — Hvad kan det hjelpe. Det fører jo ikke til noget, det hele! — og hun gled ud af døren med et ligegyldigt nik.

Men da tog raseriet Johan Reynolds. Han kylte flasken mod ovnen, saa skaarene singled bortover gulvet. Saa rulled han gardinet op og slog vinduerne paa vid gab, som vilde han lufte ud den sidste svage ange af kvinde, der kunde lumre i værelsets luft.

Saa satte han hatten paa snei, plystred en rask melodi og gik ned i klubben.

Først paa morgensiden kom han hjem. Han havde drukket som en gud; men det var alligevel ikke lykkedes ham at bli fuld.

Sindet var spændt som staal af had og trods. Nu frygted han ingen, ikke konsul Behrens, ikke bysnakket, ja, ikke engang lille Gerda.

I den tid, som fulgte, blev Johan Reynolds en bitter og lyssky mand, og naar nogengang den gamle livsfylde brød op i ham, da blev det bare til en steil, brutal trods, som ikke lod lyse glimt kastes ind i sindet. De mennesker, som har elsket livet mest, har ogsaa lettest for at hade det, naar noget, som de ikke kan komme forbi, staar foran og stænger.

I ventetiden, før Udvaar fyrforvalterpost blev besat, gifted han sig med Gerda Behrens. Han gik halvt uvillig ind i det. Det var konsulen, som ordned alt. Johan Reynolds følte hans seige, ondsindede vilje, som en ung hest føler tøilerne, før den er indkjørt. Selv gik han aandelig sløv omkring og tygged paa sit had til verden og sin indestængte lidenskab.

Han saa ikke alt, hvad der før havde lyst om Gerdas skikkelse. Hun forsøgte at gi ham sin sorgtunge ømhed, vilde af sit blide sind yde trøst for hans saar; men han ænsed ikke hendes bestræbelser, og hun faldt tilbage i en skræmt

rædsel for ham. Hun var bleg og bange, og dagene trak sig forbi hende i lydløs stilhed, en stilhed, som hendes tanker listed sig vart igjennem.

Johan Reynolds havde glemt alt for den ene, som gik bort fra ham med kneisende nakke. Hele hans sjæl droges mod Antoinette og de minder, som fulgte navnet. Hun var reist til et tysk bad med sin mor. Hun havde ikke talt, hverken til Gerda eller ham efter det sidste møde.

Omsider kom der officiel meddelelse om, at Reynolds var udnævnt til fyrvogter paa Udvaar, og senhøstes flytted Gerda og han derud. Konsulen ordned med det som ellers med det meste.

I en jagt blev de selv og deres sager fragtet did. Der blæste en tung, fugtig bris, som drev godt i seilene, saa de naadde frem før natten.

Gerda var lidet sjøvant. Hun blev ikke syg; men hun var heller ræd. Jagten kasted sig tunglastet i baarerne, som kom seige, blygraa væltende op fra den umaadelige ensomhed omkring. Paa himmelen ude i horizonten stod nogle trykkende, sorte skybanker, og der var mørkt over hele hvælvet. I læ laa kystlinjens lave heier, og de seiled mellem holmer og skjær, som var golde og sjøvaskede og ensomme at se til. Over drev maagernes hæse skrig mod kommende uveir.

Gerda sad paa dækket. Hun hylled sig bleg

og frysende i sin fórværkskaabe, og øinene stirred tomme ind i det glædesløse, som laa foran. Stjaalent fulgte hun hver af sin mands bevægelser. Han gik omkring bred og kjæk og snakked tilgjort interesseret sjømandsprat med jagteskipperen og hans folk. Stansed af og til og saa udover sjøen og bad i sit stille sind om mere vind, helst en helvedes storm, som kunde blæse ham selv og skuden og alt i kav. Ialfald ønsked han at seile endnu engang, seile rigtig paa livet, saa det bare blev et tilfældighedernes spil, om rig og reisning holdt.

Henne ved rælingen i læ stod Anne, en ældre pige, som havde været Gerdas vern i barneaarene. Paa sin egen bøn havde hun faaet lov at følge de unge. Hele sit liv igjennem havde hun været vant til at ofre sig for andre, og nu var det blevet som en nødvendighed for hende at være hos Gerda, eftersom hun uvilkaarlig følte, denne var mere ensom end nogensinde.

Der hvor Udvaar løfter sin glatslebne holmes knaus af sjøen, tætner den sparsomme skjærgaard til en gruppe af øer og skjær og undervandsbaaer. Fastlandet skyder ogsaa frem en bred flage af heier. Yderst ligger Udvaar med fyret. Det er et af de gammeldagse, et almindeligt murhus med en sekskantet udbygning, hvor lampen har plads. En møder saa mange slige langs vor lange kyst, og faa, som farer forbi, tæn-

ker paa det liv, som mennesker lever der yderst ude mod det vældige hav.

Der er lidt kranglet farvand, naar en skal ind til Udvaars havn, for der ligger et par blindskjær, og i renden mellem dem maa en skjære sig ind. Farligt er det egentlig ikke, for det bryder altid hvidt, saa en tydelig ser leden, men der er altid som et uroligt pres af jagende bølger.

Johan Reynolds stod og saa mod huset paa Udvaarholmen, som tegned sig graat mod omgivelserne. Gerda sad ved siden af ham. Hun reiste sig ogsaa for at se mod sit nye hjem. De seg netop ind sundet mellem de to blindskjær. Jagten tog en tung overhaling, og brændingen brølte hvid op paa begge sider. Gerda misted balancen; men i det samme kjendte hun sin mands næve som et jerngreb om haandledet. Da han bragte hende til sæde igjen, fik han syn af hendes øine og sørgmodigheden i dem. Han vaktes med ett. Han forstod uklart sin uret mod dette spæde menneskebarn, som nu var i hans varetægt, og da de var kommet i roligere farvand, klapped han beskyttende hendes hvide smaa hænder: — Se saa, lille Gerda!

Han sagde ikke mere; men det var nok for hende. Der jog en fin rødme af glæde op i de skjære kinder, hvor sjøblæsten havde tegnet aarernes net lyst blaat, og der drog som mange smil ind over hendes øine og mund.

Da lovte Johan Reynolds sig selv, at om han

end følte hende som, hvad man kalder, en klods om benet, saa skulde han gjøre sit, for at hun aldrig skulde merke det. Hun var dog fin og god, meget bedre end ham, og bedre end den anden, hun som var deiligere end alle himlers saligheder og alle jordens synder.

Han holdt ogsaa paa en maade dette sit løfte i de faa ensomme dage, de leved sammen derude paa holmen. Han var nænsom og god mod hende paa mange vis; men længselen brændte i ham fremdeles, længselen mod det liv, som var stængt for ham, og det blev aldrig mellem dem som før, dengang de var unge i sin kjærlighed.

Hun forsøgte at lyse op omkring dem med sine spinkle kvindekunster. Hun dyrked hjemmet, vilde gjøre det næsten til hans alene, præget af hans aand og hans smag. Hun forsøgte at være overgiven, vilde være elskerinden, vilde lyse i spillende, mangefarvet glans, som de kvinder, der har ubeseiret ungdom og livsmod i sin magt; men han gik bare stille omkring, hensynsfuld og mange gange hyggelig, men altid med gjenskin som af en fjern, umaadelig brand i øinene.

Derfor blev ogsaa hun tausere og blegere og mindre efterhvert, især da det begyndte at dra mod den tid, at hun skulde bringe barnet til verden, og hun rent fysisk fik fornemmelsen deraf.

Udvaarsholmen kunde ogsaa synes et sted,

hvor mennesker maatte visne hen, om de ellers havde seet noget af denne verdens lyse glæde. Det blev graa dage fremover høsten, og snart jog vinterens ulende storme sin uhygge ind over sjøen og skjærene, det eneste de havde for øie uden om kyststribens mørke skygge, der oftest skjultes af roket og af regndrev eller snefog.

Gerda likte ikke at sidde ved nogen af de smaa dobbelte vinduer, for hun saa bare det samme, hvor hun vendte øiet. Hun trak sig ind i stuens mørke kroge; de var store og dybe og fyldt af skygge, for i vinterstormens tider blev der paa lusiden skruet lemmer for vinduerne med bare en liden firkantet, aaben glugge. Hun havde faaet med sit klaver hjemmefra; men det stod uaabnet og urørt i et hjørne og samled støv paa de gule tangenter og slapped sine strenge.

Naar Reynolds var optaget af sin gjerning og af stel ellers udendørs, saa sad hun mest og smaasnakked med Anne. Det var helst om den tid, da hun endnu var barn og hendes mor leved. Der laa sligt lyst solskin over de minder. Alting var saa godt og fredeligt, og hendes far stod for hende som en anden. Han smilte venlig til hende og klapped sin lille pige. Især husked hun de lange søndagseftermiddagsture. Hun som den yngste mellem forældrene med en af sine smaa hænder gjemte hos hver af dem, og de to større søstre springende foran. Hun hørte aldrig fra sin far nu og heller ikke fra sin

ene søster. De havde lukket hende ud af sine hjerter. Bare fra den ældste Elise, som var gift med bureauchef Thesen, kom der af og til et venligt brev.

Anne, som havde saa inderlig ondt af sin unge frue, søgte at hjelpe hende over denne tunge tid, saa godt hun kunde, og hun havde saa mange smaa historier fra Gerdas barndom, da denne havde været for liden til at kunne mindes dem. De sad de nu og glæded sig over, mens de sydde smaa hvide skjorter og mangeslags plag, som trængtes til den lille, der skulde komme. Men Gerda talte aldrig om barnet, hverken til hende eller til sin mand.

Paa Reynolds havde egentlig ikke vinteren og mørket omkring dem nogen synderlig nedstemmende virkning. Han var ikke langt fra at like det, fordi han da følte sig saa godt gjemt derude. Det var, som ingen bud fra verden kunde naa ham gjennem det evige brøl af brændingerne om holmen. Og der var adskillige ting at rette paa baade ude og inde, og han gav sig med sand lidenskab i færd med adskilligt snedkerarbeide, som maatte til for at faa huset lunt og hyggeligt Han opdaged, at han var ganske nævenyttig, og han glæded sig næsten, naar et arbeide lykkedes for ham. Var der veir til det, laa han ofte ude og fisked, eller han rodde paa skytteri efter sjøfugl, som duved og dukked paa det altid urolige hav.

Værst for ham var vel de ensomme nattevagter ved fyrets lampe. Der var lunt og varmt derinde, men tit brølende uveir ude, der drev sjøroket som dundrende næveslag mod husets mure. Lampens evigt roterende messing skar ham med visse, fortvilet regelmæssige, mellemrum i øinene. Da kom tankerne og minderne og klamred sig fast til hans sind. Da var han i sine feberhede fantasier helt den gamle Johan Reynolds. Og imellem kom tunge stunder, der søgte som syge, trætte fugle til ham og skreg med hæse stemmer og slog med svarte vinger, da hans liv rulled sig op for ham som en mørk tavle, hvor der ikke var noget lyst og vakkert at hvile øiet ved.

Tanken paa barnet skjød ogsaa han altid væk. Ja, den stod vel neppe for ham med nogen virkelighedens magt, selv da han daglig fik for øie det rent ydre, som maatte minde ham om Gerdas tilstand.

Til det pludselig gik op for ham med paatrængende styrke. Det var den morgen, hun følte de første véer. Hendes klagende ynk vakte noget nyt tillive hos Johan Reynolds. Han forstod med ett, at han havde ikke raad til at miste denne fine, blege skikkelse, som laa der og led. Hun var jo den eneste i verden, han havde at holdè sig til. Hun maatte reddes, hvordan det end gik.

Anne fik nogle heftige, klare ordrer, mens han klædte sig i fuld sjøhyre. Det var som han igjen følte et dæk under sig og ansvaret i sindet.

Udenfor drog fastelavnsreien med tæt snedrev og hylende storm, som slog sjøkavet i hvidt, vaskende skum over holmen. Blæsten tog hvinende tag i nøstets dør og slog den igjen for ham, som han vilde ha den aaben for at sætte halvdæksbaaden ud. Da tog sinnet Johan Reynolds. Han turde kjæmpe med alle djævle og Vorherre selv om Gerdas liv! For nu skulde hun leve, nu skulde livet begynde for de to. Med forenede anstrengelser fra ham og Anne fik de omsider farkosten paa vandet. Den laa og vipped ved den lille betonkai i den urolige, vaskende eftersjø, som var i havnebugten.

Han reiste masten og spiled seilene i nervøs hast. Det gik med tre rev i storseilet og to i fokken, men endda kasted baaden sig næsten flad, da han fik rodet sig ud i klart farvand.

Anne blev staaende og se efter ham en stund. De svære, sorte sjøer med sine hvide, trodsige kamme skjulte tit baaden, og hun mumled for sig selv et forskrækket: — Jesus, lad det gaa godt! — og saa gik hun op til huset og Gerda for at være hos hende, om noget skulde indtræffe.

Det blev Annes længste dag derude paa fyret, for hun sad i dødsangst baade for Johan Reynolds og for sin syge frue, der af og til faldt sammen i ynk, som blev heftigere og heftigere for hvert anfald.

Slig som han da seilte, havde aldrig Johan

Reynolds seilet og aldrig kom han til at gjøre det siden heller.

Der var stiv storm og tungt snedrev, og halvdækkeren maatte presse sig gjennem sjø, saa plankerne knaged og skalv. Ranø havn laa nærmest til for hjelp, for der var doktor der. Det kunde ikke nytte at prøve paa at faa kvindfolk til Udvaar idag. Men til Ranø var en god mils seilads, og der maatte krydses frem slag i slag mod stormen. Men han var hjemme paa sjøen, dér skulde ikke noget skrække eller forvirre ham, og støt og sindig bauted han sig frem mellem baaer og blindskjær, agted paa strøm, som han kunde tænke løb mellem holmerne, og skar op i vinden, naar kastene kom altfor overhændige. Sjøskvætten var isnende kold og der pidsked surt snedrev fra den graa himmel. Aldrig havde han følt sjøen som et levende væsen, saa intenst, som i denne dag. Hver sjø, som vasked indover æsingen, var som et vilddyrs sprang imod ham; men han vandt sig frem, langsomt, langsomt, mens faren hver stund vokste, for han magted ikke at holde baaden læns.

Et par stormdrevne skarver strøg forbi ham paa pjuskede vinger. I ly af holmerne laa brune ærfugl og alker og hvide maager og duved. Han strøg dem ganske nær; men de letted ikke. Bare de ældste, mest erfarne, dukked stille under. Det var, som fuglene følte sig i ly af naturens raseri og tilsidst fik den samme følelse ogsaa magt over

ham. Han var selv som en fugl, der halvt fløi, halvt svømmed fremover i pagt med kræfterne som raste, og han lo naar blæsten tog rigtig tag, og naar brott brød op omkring ham.

Tanken paa Gerda fulgte ham som en lys skygge hele veien. Hun maatte ikke dø! Hun var saa god og kjær og skjøn, og hun havde engang været saa meget for ham og skulde bli det igjen. Alt det lyse, det roligste, det bedste, som han længted efter. Og som han sad der i snedrev og sjørok, drømte han om barnet, et lidet bitte barn, som sprælled med sine smaa ben og lo imod ham og hende, som de stod bøiet over dets vugge. Der gik varme til hans sind, en ny, ren varme, han aldrig havde kjendt før.

Der gaar endnu frasagn i Ranø havn, om hvorledes Johan Reynolds strøg sundet ind i sin halvdæksbaad en uveirsdag, da selv lodserne sad lunt i sine stuer og ikke tænkte sig tilhavs med skøiterne. Det var ikke mere end baaden flød, og selv var han glat og skinnende af is, som havde frosset udenpaa sjøhyren. Folk kom frem fra husene havnen omkring, sprang gjennem stormkastene ned til bryggen, og der var mange hænder til at hjelpe ham med at belægge baaden. Saa fik de ham op i Rasmus Olsens stue og slog koghed kaffe i ham; men da blev ogsaa Johan Reynolds straks sig selv, svor og turnerte, at de skulde skaffe ham tag i doktoren straks,

for det gjaldt livet, om han kom frem til Udvaar med hjelp før kveld.

De rolige udhavnsfolk vendte skraaen to gange i munden, før de fik tag i hans mening. Vove slig reise en gang til, syntes dem at friste Herren; men da de fik tæft af, hvad det gjaldt, saa nikked de forstaaende sig imellem. Her maatte gjøres, hvad gjøres kunde og endda lidt mere, for barnsnød havde alle disse knudrede mandfolk og ferme kvindfolk en dyb respekt for.

Johan Reynolds blev vist vei til doktorgaarden, og snart stod han inde i kontoret, hvor doktor Holst sad bøiet over sit Herbarium, det han pleied at ta frem i stunder, da han trodde sig i ro. Han fandt en stille æstetisk glæde i at sidde og pusle med sin blomstersamling, som han havde fundet god anledning til at forøge herude i skjærene, hvor floraen var merkværdig rig, trods al veirhaardhed og heiernes golde nøgenhed. For i skarene og paa de gjemte jorder, som slynged sig mellem lyngberg og orekrat, der grodde det frodig, og ofte fandt en sjeldne urter mellem de mere almindelige og hjemlige.

Doktor Holst var en ung mand endnu. Han havde i sin tid taget en særskilt god examen, og alleslags stipendier og begunstigelser ellers stod rede, om han havde villet gaa frem paa den videnskabelige bane. Men sligt laa ikke for ham. Han vilde helst sidde og pusle med sit i ro, og han havde underlige, næsten overspændte menin-

ger om en læges kald. Derfor havde han søgt den lille kommunelægepost paa kysten. Han var ungkarl, høi og slank med et fint, stilfærdigt væsen.

Det var to kontraster, som stod overfor hinanden. Johan Reynolds i sin brede, smidige, lidt forsorne djervhed, som idag var præget af et vildt alvor, og den anden lidt forfinet, stuelærd at se til.

— Jeg er fyrvogter Reynolds paa Udvaar. Jeg maa be doktoren følge mig hjem. Min hustru er syg, hun skal ha et barn, og det gaar ikke an at seile noget kvindfolk udover idag! — Ordene snubled ivrige ud af hans mund, han havde ikke engang tid til at sætte sig, som doktoren bad ham gjøre.

— Hm, gaar det idetheletaget an at seile til Udvaar idag? — Doktoren kikked ud gjennem vinduet, hvor snefoget hvirvled forbi.

— Jeg kommer derfra, saa det gaar vel an at komme tilbage.

— Men øges ikke veiret? — Doktoren gav sig rent mekanisk til at lægge sammen sine plancher.

— Det gir jeg døden og djævelen! De maa følge med, doktor! De skal! Jeg skal si Dem, hun maa leve for mig. Jeg har gjort uret mod hende. Hun maa leve, saa jeg kan faa gjort det godt igjen. For Guds skyld, doktor, følg med! — Sveden perled paa Johan Reynolds pande, og ordene var vilde og heftige.

Holst snakked lidt frem og tilbage, men begyndte alligevel at pakke sammen i sin taske de sager, han kunde faa brug for. Han raabte besked ud til sin husholderske, som kom og hjalp ham reisetøiet paa, saa gik de to mænd. Men i døren vendte doktoren sig mod Reynolds:

— Hør, det vilde ærgre mig, om De skulde tro, De havde truet mig til at følge Dem. Det er ikke derfor, ikke for Deres skyld, og ikke for Deres kones skyld heller. Slige historier kan nok klare sig, uden at en doktor behøver at vove livet; men det er, fordi jeg aner noget dybere bag Deres anmodning. Noget, som jeg kanske kan hjelpe Dere begge med.

Da smilte Johan Reynolds et træt, sygt smil:

— Jeg tror ingenting jeg, doktor, jeg ved bare, at De vil følge mig.

— Nu ja, saa lad os gaa!

Nede ved Rasmus Olsens hus og i ly af dets brede længde, stod der en hel forsamling af lodser og fiskere og vented øiensynlig paa dem. Rasmus selv traadte hen til doktoren og Reynolds:

— Vi har snakket sammen, vi som her staar, at det ikke gaar an at la Dere reise til Udvaar igjen i den halvdækkeren, det skjønner Dere nok selv, fyrvogter. Dere kan ta skøiten min. Hun er nybygt og basen her i havnen, og her ser Dere to unggutter, Søren Tobiassen og Henrik Naudevigen, det er flinke folk, og de

har ikke nogen videre familie at snakke om. De vil være med og seile Dere ud.

Da hændte der noget, som ikke ofte hændte Johan Reynolds, han fik taarer i øinene, og han syntes, menneskene var større og bedre, end han før havde trodd.

Det blev en seilads med den nye skøite, som Søren Tobiassen og Henrik Naudevigen skrød af alle sine dage; men frem kom de, om det end holdt haardt. For de forstod sine sager, de tre sjømænd som var ombord.

Paa den tur lærte Johan Reynolds noget. Han lærte at holde af menneskene, ikke bare de som er glade og skjønne; men ogsaa de som bærer arbeidets tunge byrde med leende og sundt mod.

Og han følte en forunderlig tryghed, som han saa doktoren sidde der i kahytskappen med sit rolige, blege forskeransigt. Den mand var nok aldrig ræd. Han stirred beundrende og interesseret ud over det voldsomt oprørte hav. Af og til tog han sine store briller af og pudsede dem, for de duggedes af sjøsprøiten, saa der tilsidst blev siddende et hvidt lag salt i randen ved indfatningen.

Det første, som mødte doktoren og Johan Reynolds, da de traadte over husets tærskel, var et skrig saa skjærende og vaandefyldt, at Reynolds aldrig havde trodd, et sligt kunde komme fra menneskemund. Han vilde styrte lige ind i soveværelset; men doktorens hænder greb ham, og hans røst kom rolig som ved noget dagligdags: — Naa, naa, fyrvogter, her har De ingenting at gjøre. Gaa De op til Dem selv, saa skal De faa besked, naar det er over.

Anne tog imod dem i døren, hun var bleg og forskræmt; men der sank ro over hende ved doktorens sikre væsen, og de to forenede sine anstrengelser, saa Reynolds omsider gav sig. Men i uvirksomhed kunde han ikke være, og han skyndte sig ned til baaden, som de to udhavnsfolk holdt paa at sikre mod stormmagten ved alskens belægninger.

Da det var gjort, tog han de to gutter med sig op i kjøkkenet, og han gav sig til at stelle mad for dem. Han havde slidt den værste uroen

af sig i strævet med baaden, og det døved ligesom at gaa og pusle med dette, som ogsaa maatte gjøres. Naar anfaldene kom og han hørte de frygtelige skrig derindefra, skar det som knive gjennem ham, og han stansed, færdig til alt mellem himmel og jord, uden netop til at vente roligt.

Imellem kunde han kaste sig ind i passiar med de to mandfolk om hyrer og fisket og anden slags udhavnssnak med en nervøs iver, for at faa væk sine tanker. Og de to mænd sad sindige og tænksomme og vred sine lange, bedagelige sætninger mellem tænderne, saa en fik lyst til at ta fat i dem og ryste ordene ud.

Af og til kom Anne ud i kjøkkenet for at hente varmt vand eller andet, som trængtes derinde; men paa alle hans hidsige, stormende spørsmaal havde hun bare det svar „at det gik sin gang", et svar som ved sin utilgjængelige ensartethed næsten holdt paa at gjøre ham gal; men som uvægerlig fremkaldte nogle alvorlige nik fra udhavnsgutterne: — Ja, det gjør sagtens det. — Gaar sin naturlige gang — lagde den yngste til, landlig erfaren, trods sin ungkarlsstand.

Anne fandt engang frem en boutelje cognac: — Doktoren sa, Dere skulde lave Dere en toddy herude — og Reynolds maatte, saa nødig han vilde, til at koge vand og lede efter skeer og sukker i skuffer og skabe, hvor han var lidet kjendt. Men toddyen gjorde godt, den varmed og gav et vist tryghedens mod. Uf, denne doktor,

som var saa rolig, saa hverdagslig midt op i alt dette forfærdelige og vidunderlige, som foregik. Han ønsked saa at faa tale med ham; men han var ikke at se, holdt sig bag den lukkede dør.

Det blev en lang nat. De to gutter laa og snorked nede i kjøkkenet. Johan Reynolds hørte det helt oppe i vagtværelset, hvor han sad og passed lampen i de langsomme timer. Ellers hørte han ingen lyd nedenfra, soveværelset laa paa en anden kant af huset. Stormen, som havde løiet lidt i kveldingen, blaaste sig nu op til de sidste og tyngste tag.

Han havde aldrig vidst helt ud, hvad det var at være ræd; men i denne nat fik han lære det. Han havde aldrig troet, der trængtes magter over og udenom, et menneske var jo saa tindrende nok i sig selv, naar det var ungt og sterkt og friskt. Han havde vel seet, hvordan det, man kaldte skjæbne, skøv en ud i uføre; men en kunde dog altid staa imod, naar det bare gik udover en selv. Men nu havde nemesis fundet et svagt punkt. Her kunde han ikke reise sig og slaa igjen. Han var prisgivet ukjendte magter. Sandelig, der var en Gud eller mange guder over menneskene. Ellers blev livet for ufatteligt.

Han svimled bort i tanker paa Gud og det evige, mens natten drev hylende forbi, til det lysned af dag, og fyrets lampe brændte som en hvid, stille lysning i den graa dæmring. Da gik

han ned. Der var roligt i huset. Ogsaa stormen havde stilnet, og han saa de to udhavnsgutter holdt paa at stelle med skøiten.

Inde i spisestuen stod doktoren og slugte i sig noget mad, som en der er meget sulten. Han saa op, da Reynolds traadte ind, og denne blev uhyggelig tilmode, saa opslidt og anstrengt saa doktorens ansigt ud:

— De har faaet en datter, et kjækt lidet barn; men for Deres kone var det en svær historie, hun er meget svag.

— Lever hun? Kommer hun til at leve? — Spørgsmaalene klamred sig angst til doktoren.

— Ja — svarte denne stille — vi faar haabe det bedste. Jeg har gjort, hvad jeg kunde — og han begyndte at tale en hel del om hendes tilstand, som Reynolds kun halvt forstod.

Han havde haabet, at spændingen skulde bli taget fra ham; men fik igjen hele dens vegt paa sig, og sank stønnende sammen over bordet:

— Herregud, doktor, hun maa ikke dø! Hun er mit eneste, forstaar De ikke, at hun maa reddes! Jeg kan ikke miste hende! — Der blev noget hysterisk over den sterke mands udbrud.

— Sligt maa De ikke si, Reynolds. Det tør jo hænde, Deres hustru staar det over. Og i hvertfald har De Deres datter, et prægtig lidet barn. I hende har De noget at leve for. Menneskene blir sjelden ganske ensomme, og det er

klogt indrettet af Vorherre eller naturen, eller hvad De kalder det. For den dag, et menneske intet har at støtte sig til, falder dets sjæl sammen. Da kommer vanvidet. De er ung; men De har kanske alligevel levet et rigt liv, og dog tror jeg, at netop i denne stund, som vinterstorm og graaveir slaar ind over Deres sind, lever De det største. Kanhænde har De fundet noget i Deres sjæl, en skat, som De ikke vilde bytte for alt hvad De før har eiet. Mennesker lider aldrig forgjæves.

Johan Reynolds saa forvildet paa ham: — Gerda, Gerda! Det er hende, som er det største i mit liv. Det er hende, jeg maa beholde, forstaar De ikke det, doktor!

— Nei, det er ikke hende, som er Deres rigdom. Hun er bare dens symbol. Symbolet paa den dybe kjærlighed, som De først nu har fundet.

— Hvorfor taler De slig til mig? Slig taler man ikke til et menneske i nød.

— Jo, netop slig. For ordene hamrer sig ind, saa De mindes dem siden, naar De skal leve paa dem. Hvorfor tror De, jeg sidder herude i skjærene? Tror De, det er for at gi menneskene piller og mixturer? Nei, jeg ønsker at gi menneskerne noget at leve paa. En kan ikke leve paa presternes ord, fordi de er for fjerne og høitidelige. En kan til nød dø paa dem. Menneskene maa leve paa de stille ord, som kommer fra et levende menneske, der selv har lidt.

Anne kom i det samme ud og hvisked noget i doktorens øre. Han kasted servietten og gik ind til den syge, uden at si mere.

Anne vilde ha Reynolds til at spise noget; men han kunde ikke. Hun havde ikke noget videre at berette om Gerdas tilstand. Hun laa bare hen i en døs. Men der var noget forgræmmet over den gamle piges ansigt, som ikke spaadde godt.

Doktoren blev fremdeles. Veiret havde bedaget sig, og de to gutter gik utaalmodige omkring. Det var ikke deres vane at bli længe paa et fremmed sted; men de maatte jo vente, der var ikke andet at gjøre.

Ud paa dagen hented Holst Johan Reynolds: — Deres hustru er urolig. Der er noget flakkende over hendes øine, det er vist Dem, hun vil se. Hun har sin fulde samling; men hun kan ikke tale. Hvis De kan være rolig, saa følg med mig.

I sin seng laa Gerda. Det gyldne haar var løst op og flød nedover puden og den hvide natdragt. Over ansigt var en blaalig bleghed, som lod øinene straale frem, unaturligt klare.

Ved sengens side stod vuggen; men Reynolds ænsed den ikke, bare hasted hen til sin hustru og faldt paa knæ der, greb den ene af hendes slappe hænder og kyssed den blidt, ærbødigt.

— Johan! — aanded hun hen, mens et smil tændtes i det blege ansigt.

Taarerne løb ham ned ad kinden, og han begyndte at hviske de bedste ord, han vidste, og de store øine fulgte og viste, hun forstod ham. Der steg en sang op fra hans hjerte om al livets ve og skjæbnens haarde herredom over menneskenes børn. Om hvorledes elskov kunde findes og famles bort i livets sælsomme tummel. Hun laa og drak hans ord, der blev glæde i hendes blik, og den lille haand blev levende under hans, som vilde den ødsle med de kjærtegn, den havde negtet sig saa længe.

Der var noget, hun laa og strævte med, noget hun ikke orked at si; men han sansed det tilslut, og bøied sig over vuggen, hvor der laa et lidet barn og sov. Det var bitte lidet, syntes han. Rent forunderligt, at der kunde ligge et menneske gjemt i saa lidet et hylster. Men han var øm for det lille underlige, fremmede væsen, fordi det var hans barn og hendes barn, og han vendte sig mod Gerda igjen.

Da brød et ord frem over hendes læber, som en boble fra bunden af et tjern: — Smil! — bad hun. Det var noget, de havde pleiet at spøge med i de gode dage, og de smilte uvilkaarlig mod hinanden, som engang før, da de var glade. Og midt i smilet gled Gerda væk, over i stilheden. Reynolds stod længe og smilte, før han forstod, hvad der var hændt. Det var gaaet saa let, som naar et blomsterblad drysser ned i græsset.

Han stod forstenet en stund — doktoren var

traadt hen til sengen og lytted forgjæves efter livstegn hos den døde — saa slap han Gerdas haand og bøied sig over det lille barn i vuggen og kyssed dets buttede fingre. Hende havde han igjen. Maatte han faa kraft og lykke til at skjærme hendes gang gjennem det vanskelige liv! Saa blev alt til en taage for ham, og han lod sig villig føre ud af doktoren.

— — — — — —

Fire uger efter blev Johan Reynolds lille pige døbt i sognets kirke. Doktoren var en af fadderne, og hun fik i daaben navnet Esther. Reynolds valgte det, fordi han husked, Gerda engang havde sagt, hun syntes det var saadant vakkert navn. Gerda kunde han ikke kalde hende, det vilde bli ham som en evig mindelse om det, han havde mistet. Gerda skulde være noget stort og helligt, som laa gjemt inderst i hans hjerte i dis af andagt. Dødens helligdom var over det, det hørte ikke det dagligdagse, levende liv til.

Men Esther hørte det levende liv til, det saa en straks paa den buttede, sunde krop. Hun gik med glans gjennem barnesygdommenes spidsrodsgang, og syntes ikke at ane, at smaa børn trængte morshænder til at bære sig og morsbarm at die.

Det var lørdag, og Anne havde sit at gjøre med rengjøring og sligt, og saa blev det til, at lille Esther laa og krabbed for sig selv paa et eller andet gulv, som tilfældigvis ikke flød i vand. Der var en træhest, som interesserte hende sterkt. Hun havde aldrig seet en virkelig hest; men gjennem fars og Anne dadas fortællinger havde hun faaet nogle sterke og fantastiske begreber om dette underlige dyr. Hun vidste, hvad ptoaen sa; og hun vidste, den trak store trillebører; vogne var ogsaa noget ukjendt i hendes lille verden. Men selv en hest kan ikke fængsle et menneskebarn i det uendelige. Anne var saa kjedelig optat af sine skrubber, filler og børster, noget der slet ikke tiltalte Esthers æsthetiske sans, far var ude for at hente stegevitting tilaftens, og kveldsolen skinned saa velsignet og varmt over de nøgne berg.

Saa kløv Esther i et ubevogtet øieblik over den høie gangdørsvil. Hun var blevet indprentet alle de farer, som lurte paa stentrappen, og hun

krøb forsigtig nedad alle dens mange trin. Saa stolpred hun paa sine tykke ben nedover stien til bryggen, saa fort hun vandt. Det var sjøen, som laa der og smøg sig mellem holmerne, som lokked hende. Desuden var bare spaserturen en hel oplevelse. Hun silte syregræssets røde blomster mellem sine fingre, og der vokste nogle hundekjeks, som strakte sine hvide skjermer over hendes hode, og der var guldsmeder og humler, som glitred og skinned i solen, naar de tumled forbi paa rappe, surrende vinger.

Vel og lykkelig tilendebragte Esther sin vidunderlige reise til bryggen. Der vandred hun ned i fjæren, og nu begyndte igrunden hendes interessanteste eventyr. Oppe i kanten, hvor græsset vokste, stod store, svulmende mjødurt og fyldte luften med honningsød duft. Hele stranden var tæt i tæt med runde, glatslebne stene, blanke blaaskjæl, krabbeskaller og mange andre rare ting, som nok kunde vække forskertrangen hos menneskeungen. Men sjøen var for hende det vigtigste; den laa og malte og strøg sig kjælent op mellem stenene som en blød katunge, og var myg og levende at føle paa. Inde mellem taren lynte nogle bitte smaa aal frem og tilbage, store korstrold klamred sig til bunden, og smaakrabber spaserte paa skjæve bortover.

Den store blæretang laa og flød om bundens stene, den maatte Esther ha tag i for at lege med. Vandet slog over hendes smaa sko, og hun blev

vaad langt oppaa strømperne. Hun vöved sig længere ud og kjendte vandet krible længer op; men vandet var varmt og godt herinde paa fladbugten, hvor solen stod og stegte hele dagen.

Det er ikke godt at vide, hvad der egentlig gik af Esther; men et sterkt overmod greb hende, enten det nu var mjødurtens tunge, søde duft, den varme eftermiddagssol eller selve sjøens glade friskhed, som gik hende i blodet. Vist er det ialfald, at hun vandred videre udover, inderlig vel tilfreds med sig selv og nynnende paa noget rart noget, hun havde lavet sammen til en egen melodi efter visen om jægeren, som gik at jage alt udi skogen grøn, den Anne pleied at synge, naar hun var i godt humør. Og det var en evig spas at føle sjøen ta tag om hende; det kildred saa underlig og var i det hele meget interessant. Det blev lidt vanskeligt at staa fast derude, for bunden var glat, og draget vugged hende frem og tilbage, og før hun vidste ordet af det, laa hun og flød paa en bred bølge, som kom jagende ind. Kjolen bar hende oppe, og det fandt Esther saa løierligt, at hun virkelig maatte le. Men saa var der noget salt vand, som kom i munden paa hende, og det blev ikke saa morsomt længer. Hun vilde til at graate; men saa seg hun i det samme bort i noget underligt, taaget noget og husked ikke mere.

Det hændte sig, at Johan Reynolds laa ret udfor bryggen sin og fisked den kveld. Han skulde

som sagt bare ha nogle stegevitting; men fiskelysten tog magt over ham, der gik saa urimelig med store vitting et par-tre favner under vandfladen, og det var at hale op, saa fort han fik snøret ned. Berggylten gik og snused næsevis som altid, men fik aldrig tid til at snugge agnet væk, før en blank vitting hang sprællende paa. Og sjøen hvælved sig nedover solgrøn og dyb, og han kunde se legen gaa der som i et akvarium. Aldrig blev han træt af at stirre udover æsingen. Der var noget lokkende hemmelighedsfuldt ved dybet og alt det liv, som gik der.

Saa kom han engang til at se mod land, og der blev han vår Esther, som gik og legte sig i stranden. Nogen egentlig fare saa der ikke ud til at være for haanden, men han skreg ind til hende, at hun skulde gaa hjem. Enten hun ikke lagde merke til det, eller hans stemme ikke bar raabet saa langt, saa tog ialfald hun ingen notis af det.

Johan Reynolds fulgte hende spændt, til han blev klar over den vidunderlige vandring, hun foretog udi sjøen; men da greb ogsaa skrækken ham. Han filte dræggetauget over med skjeinekniven og rodde indover, saa fossen stod om lillesjegtens baug. Det tog ikke lang tid, før han var inde ved en liden bylt, som laa og flød med kjolens rødstribede mønster bredt ud som en stor manæt, og i midten var et par smaa arme og et lidet gulkrøllet hode, som laa og dupped, snart

skyllet over af vand og snart beskinnet af rød kveldsol.

Nu, han tog op bylten og gjorde ikke veien lang hjem, hvor han og Anne gik igang med at faa liv i den. Forresten var ikke Esther noget videre skindød eller druknet, og det varte ikke længe, før hun nøs endel vand af sig og gav sig til at tudbrøle under gjentagne og hede forsikringer om, at hun aldrig skulde gjøre det mere. Det gik op for hende, at dette var noget galt, da hun saa de andres forskrækkelse.

Dette var det første, Esther siden i livet kunde huske fra sin tidlige barndom. Dengang var hun tre aar.

Fremover fra den tid fæstned sig Esthers indtryk af tilværelsen, som den førtes. Hendes verden var Udvaarholmen og fyret dens midtpunkt, hvad enten lygten kasted sine rappe blink ud i mørket eller de hvide husmure stod og skinned i solen, for ellers var Udvaar som andre skjærgaardsholmer flest. Ikke svært stor, rundsleben og glatvasket af sjørok og nedbørsveir, nøgen og arm. Bare i ly af stene bredte sig lidt tufset, mager lyng, og bergknappens fede blade med de hvide, lubne blomster flød henover den magre muld i bergrifterne. Ellers var der strandsmelder og tjæreblom og andre fattige sjøkantens urter.

Midt oppe paa holmen i et søkk mellem knauserne var der som en liden græsmark, og der

stod ogsaa noget usselt, strittende pilekrat omkring en slammet, grønsket dam, som laa og surned til uden tilløb og uden afløb ogsaa, som det syntes.

Ellers var det bare sjøen, som vasked om berget fra evighed til evighed og brød sine baarer i brummende brænding, og maager og terner, som seiled over med skarpe skrig og glitred hvidt mod den blaa luft.

Her leved da Esther sin barndom igjennem og legte ensomme, stilfærdige lege. Der er vel ingenting, som skjærper fantasien slig som ensomhed gjennem barneaarene. En maa ligesom fylde rummet omkring med væsener, og en kan ligegodt gjøre disse væsener mægtige og smukke.

Der var altid nogen omkring Esther, naar hun gik og tulled med sit. Ofte var det mor, denne underlige mor, som hun aldrig havde seet, men hvis væsen hun ante af, hvad far og Anne fortalte. Hun vidste saa omtrent, hvorledes mor saa ud efter portrættet, som hang i stuen, og der stod ogsaa klaveret, som havde været hendes, og sybordet og mange andre ting, der alle betragtedes som enslags helligdomme. Mor var død, hun var hos Gud, og naar stjernerne tændtes paa himmelen om kvelden, da saa mor ned til hende. To af stjernerne var hendes øine, hvilke vidste hun ikke rigtig, for det kunde hverken far eller Anne nøiagtig si. Og mor var altid hos hende, fulgte hende i sine tanker, mor blev alt det, som Esther maatte ha som mellemled mellem sig og det, som

de voksne kaldte Gud. Ja, hun kunde ikke saa ganske sikkert holde de to begreber ud fra hinanden. Og kanske det gjorde hendes udvikling mere retlinjet end mangt et andet barns; for hun følte bare mildheden og godheden hos de magter, som var over hende, og i hendes omgivelser var der en fred, som ogsaa maatte øve sin virkning.

For Johan Reynolds var blit en anden siden hin nat, da liv og død stredes ved Gerdas leie. Der var vel sluknet noget hos ham, en sol som flammed høit, og som dryssed sine straaler over livets rige mangfoldighed; men der brændte nu et stille lys i hans sjæl, som kasted skin til dybder der, som hverken han selv eller andre havde anet. Der var udadtil blit noget linjefast over ham, alt det, som før havde lynet om ham, var borte, men skikkelsen havde fæstnet sig i en klarhed, som kunde synes kjølig, dog bare for fremmede. Han var blit en mand, alvoret laa over hans træk, og naar han smilte, var det et lidet, halvt bedrøvet, men godt smil.

Han leved nu bare for Esther eller Estherpigen, som hun kaldte sig selv efter et af farens kjælenavne. Alt, hvad han tænkte, tog sit udspring fra den lille buttede skikkelse med det gule, lokkede haar, og alt, hvad han drømte, var om den lykke, som engang skulde ringes ind for hende, naar hun ung og sterk og god gik ud til det liv, som han selv havde ødet i sin ungdoms overmaal af mod og livsens vilje.

Naar han sad med Esther paa fanget og fortalte hende om byer og huser, om mennesker og dyr og alt det underlige, som var i verden, og som hun endnu ikke kjendte, da følte han noget, som var større end den bugnende lykke, han før havde begjæret. Esther blev ham som en borg, han forskansed sig i mod alt det, som kunde tænde blodets flammer og reise længselens fane, naar han saa skuderne derude stevne mod sydens lande med spændte, hvide seil i vaarens underlige kvelder.

En sommerdag reiste Johan Reynolds, som han undertiden pleied, ind til Ranø havn for at besøge doktor Holst, og han tog Esther med. Det var første gang, hun kom paa fastlandet. Mellem doktoren og ham var der vokset frem et stilfærdigt venskab, hvis grundvold blev lagt ved Gerdas dødsseng.

De seilte afsted en morgenstund for rigtig fin solgangsbris, som drev sjægten støt gjennem sjøen. I agterskottet sad Reynolds og styrte med Esther godt indpakket ved siden af sig. Hun var ikke det mindste ræd, hun lo og snakked hele veien, for bare langs skjærgaardsleden var der saa mangfoldige ting, som hun maatte ha greie paa. Og sjøen skummed dyb og blaa om alle de gyldne holmer og alle de blanke skjær, og solen skinned og vinden legte sommerlig lunt.

Johan Reynolds følte en karsk bølge af glæde skylle over sindet. Her sad han og seilte med

sit lille barn, som holdt af ham. Hvad var der saa egentlig mere at vente af livet? Var ikke det nok? Saa enkel var Johan Reynolds livsopfatning blit, at han knapt havde nogen længsel udenom.

Saa steg de iland ved Rasmus Olsens brygge i Ranø havn. Et par ledige mandfolk gik og drev dernede, de maatte rigtig nævehilse paa fyrvogteren og paa Estherpigen med. Aaja san, det var rigtig saant et fint veir for smaafrøkener at være ude i, ja saamænd var det saa.

Rasmus Olsen kom ud af den grøn- og hvidstribede bislagsdøren sin: Ja saa forlade ham var det ikke vogteren, ja nu maatte han da ind og drikke en kaffedokter.

Ja, det var ikke anden raad, Reynolds og Esther blev plaseret i sofabænken inde i Rasmus' stasstue.

Lena, konen, kom ind med kaffen, hun skjænked den svart og sterk i kopperne, saa det flød ned paa underskaalerne, og Rasmus selv kom frem med en gammel, rosemalet glaslærke fuld af finfin Jamaicarum, som ad en eller anden fordægtig vei havde fundet frem til skjærgaarden. Lille Esther fik honningkage og fed melk af Lenas bedste melkeko, den som fik præmie paa dyrskuet sidste høst, og saa sad hun og saa sig rundt i den fremmede stue med undrende øine, mens de voksne snakked om mange slags ting, om makrelfisket, som var slaat saa godt til isommer, om at paltorsken nu begyndte at gaa paa land, og om al den forargerlig mængde dampere, som nu ræked langs

kysten. Garnene rev de istykker for fiskerne, og en sand brændevinsfart havde de bestandig, saa det var rent til en bespottelse, og især for de stakkars lodserne, som skulde ligge og vogte paa dem. Oi, der var saa megen formastelse i alt dette nymodens, som nutildags drev ind over landet fra den store, syndefulde verden derude.

Der kom en liden pige ind, kanske lidt ældre end Esther. Hun havde den skjære, melkefarvede hud med det fine blaaskimmer af aarer, som er eget for børn og kvinder, der bor ude i havbrynet. Karen hed hun og var Rasmus' og Lenas sønnedatter. Hun bodde i stuen lige ved og var blit hentet for at lege med fyrvogterens lille pige. Men Esther havde aldrig seet et menneske, der var lidet som hun selv, og hun trak sig sky ind til sin far i sofabænken. Den anden lille stod ogsaa der med fingeren i munden overfor den fremmede, og først da Johan Reynolds havde ført dem sammen og godsnakket lidt med dem begge, saa blev de gode venner smaat om senn og under mange undrende og vagtsomme øiekast.

Der var saa mange ting, Esther aldrig havde seet før, som Karen maatte vise hende, rare konkylier og underlige, gjilde skrin, besat med skjæl og fine sneglehus, og der var en skude med rig og rær og master, som en virkelig en, den stod under en glasklokke, og tilsidst trak Karen Esther ud paa tunet for at vise hende sin legestue. Det var en stor kasse med hylder, hvor der stod

glasskaar og braadd af kopper og fade. Mange var rigtig pene med straalende farver, og der blev de siddende og bage kager af sand, til Johan Reynolds kom og hented Esther, nu maatte de gaa til onkel doktor.

Og onkel doktor blev glad ved at se dem. Han maatte løfte paa Esther og kjende, hvor stor og tung hun var blit, og hun fik se i store, rare billedbøger, og gjennem et glas saa hun paa blomster. De blev saa store og underlige, ganske anderledes og meget vakrere end ellers. Og saa kom middagen med megen god mad og en pudding, som Esther spiste altfor meget af, saa hun blev søvnig og fik en liden middagslur, mens doktoren og fyrvogteren sad ude paa den lille veranda mod haven og røgte sine cigarer til kaffen.

Paa en maade havde ikke disse to mænd mange berøringspunkter; men de var, uden selv at vide det, kommet til at staa hinanden nær. Doktoren var en særling, sagde andre konditionerede, som bodde i omegnen; men slig stod ogsaa Johan Reynolds for dem, efter at de havde tygget drøv paa det, de kjendte af hans historie i et par aar, og kanske den fælles undtagelsesstilling var det, som lod de to føle sig trygge i hinandens selskab.

Saa sad de nu der sammen i skyggen af solseilet, som verned mod eftermiddagssolen. Doktoren skrød lidt af sin have. Næsten al madjord havde han ladet kjøre til stedet, og selv havde

han trillet paa mangfoldige trillebører gjødsel hver vaar, det var saadan satans sundt arbeide, mente han. Han paastod, stanken ligefrem styrked nerverne, og saa følte man sig saa velsignet jordbundet, naar man gik der og skjøv paa det skrigende kjøretøi. Alt, som hed vaarlængsler, blev bare til en bred, blaa stemning, som laa og vugged vag i de lyse kvelder og fik ham til at glædes over, at dagene gik mod sommer med rolige, sikre skridt. Og man havde da løn for sligt arbeide. Hvor vakre var de ikke bare de tarvelige sommerroser, som nu stod og rødmed mellem hækkens grønne blade, og snart kom baade la france og gloire de dijon og de andre finere sorter. Der var alt store knopper paa dem.

Johan Reynolds sad bare og jatted med til doktorens begeistrede udtalelser, og saa gik samtalen istaa, og man gled ind i den døsige ro, der følger efter et godt maaltid, til Holst pludselig sagde, som han netop havde fanget en tanke: — Det var Esther, det er sandt. Hvorledes gaar det egentlig med hende?

— Tja — Reynolds tog cigaren af munden — rent i det ydre saadan, saa gaar det godt, rigtig godt. Hun er sund og frisk, og hun har lært nu at vogte sig for de almindelige farer, som kan lure paa slig en liden skabning ude paa et skjær; men alligevel, naar jeg tænker paa hende, blir jeg lidt urolig, hun er saa rent overhændig klog, det pigebarn.

Doktoren lo: — Den tro er nok alle fædres, den, Reynolds.

— Tror De, jeg er en tosk? Nei, det er sandt. Alt skal hun ha rede paa. Det blir næsten for meget af det gode. Gamle Anne siger, at slige kloge børn altid dør tidlig, og nu orker jeg ikke at miste hende. Vil De bare tænke Dem, forleden dag saa maatte jeg nøie forklare hende, hvorfor fyret skulde tændes hver aften, og hvordan skuderne kunde finde frem ved hjælp af det; og bagefter vilde hun forsyne mig ha rede paa lampens indretning. Sligt liker jeg ikke. Om alle slags andre ting skal hun ha besked, om dyr og sligt; men naar hun ikke ser tingene for sig, saa blir begreberne rare. Nu har hun, som De ved, aldrig seet en hest. Jeg har jo forsøgt at vise hende billeder; men saa opdager jeg forleden, at hun tror en hest er en ko — vi har jo ko paa holmen, ved De — af dimensioner omtrent som en elefant. Slige forvirrede begreber maa ikke pigebarnet vokse op med, det er klart. Bare hun tænkte mindre, hun er altfor klog. — Johan Reynolds rysted faderlig bekymret sit mørke hode.

Doktoren lo igjen: — Aa fædre, det er en egen rase; det er sandt, at Esther er en fremmelig pige, men hun er slet ikke noget overbegavet vidunderbarn, det kan jeg trøste Dem med. Hun er i den alder, at evnerne begynder at vaagne. Hun kan gjøre sig rede for indtryk og vil ha forklaringer; det er saa ganske almindeligt og naturligt

Men De har ret i, at hun kan sinkes ved at faa vrangforestillinger; men det kan hjælpes paa. Kom af og til ind her med hende, De ved hun er kjærkommen, saa kan hun lege med andre børn og se lidt. Naar hun blir ældre og mere kjendt, kan hun bli her længere stunder ad gangen. De skal nok se, hun blir en kjæk pige med tiden, og vakker blir hun ogsaa, det er der gode tegn til.

— Hun ligner sin mor. — Johan Reynolds holdt paa at glide over i vemodige erindringer ved tanken.

— Ja kanhænde; men hun ligner ogsaa Dem. For en levende trøst, De har i hende. — Nu var det doktorens tur til at bli sentimental; men deres drømmende tilstand blev brat afbrudt af Estherpigen, som frisk og udhvilet kom springende.

Og med hende mellem sig gik de to herrer en spasertur langs den gamle græsgrodde bygdevei, som slynged sig mellem heiknatterne. Først laa der bare smaa flekker af jord, som lyngen holdt paa at ta i fang; men der var grønt, saftigt græs med mange slags blomster, saa det syntes Esther et saare vidunderligt land. Længere inde blev der smaat krat af or langs bække, og eg og birk flossed heiernes konturer som lyse farvestrøg mod den blaa himmel. Nu gik de forbi velstelte gaarde, hvidmalte eller okkergule med grønne vinduskarmer, og røde udhus gruperte sig omkring. Der laa ogsaa større jorder, som bredte

sig op mellem heierne fra den lange kil, der smøg ind fra sjøen.

Man holdt paa med høiaannen rundt omkring. Der laa en fin ange af høi og drev i luften, sælsom sød og krydret. Der fik ogsaa Esther se en hest for første gang. Det var et skydsslidt øg, som trak et dirrende, dryssende læs opover en laavebro. Saare forunderlig syntes det hende; men det var alligevel en umaadelig skuffelse. Dette magre, stilfærdige, musegraa dyr i den slidte sæle, var det en hest, dette væsen, som hendes tanker havde udstyret saa fantastisk?

Hun stod taus og lukket og svarte ikke større paa de forklarende ord og spørgsmaalene, om det ikke var morsomt; men Esther lærte meget paa den tur. Hun fandt ligesom de rette forhold i bedømmelsen af tingene. Nu grodde hendes tanker sikre op fra Udvaarholmens fattige, lyngklædte jord.

Det var skumrende sen kveld, da Johan Reynolds sjegte for en sagte bris seg hjemover. Derude stod fyret og lyste med tætte, blege blink. Agter sad Esther indhyllet i sjaler og sov sin rolige barnesøvn, træt af alle dagens hændelser.

Tiden gaar og trækker sine spor gjennem menneskers liv, hvad enten de staar midt i larmen af de store byer, eller de gaar omkring paa Udvaars øde holme.

Der gik Anne og blev gammel og end mere pligttro end før overfor sit herskab. Johan Reynolds følte altid blodet flyde roligere gjennem aarerne, gik som en nænsom gartner og hæged om Esther. For hun var for ham den, som skulde leve. Han havde ingen livsens ret, bare hun. Den rigdom, der vilde drysse over hendes dage, skulde give et gjenskin tilbage over hans alderdom, det kunde han drømme sig bort i.

Og Esther vokste aarene fremover, til hun blev en opløben jentunge, der begyndte at bruge veslevoksne ord, som hun opsnapped af ældres samtaler.

Paa en vis var der mange om at opdrage Esther og gjøre hende til et menneske, foruden faren og Anne. Der var Blidros, koen, der var Nero, hunden, og saa var der sjøen omkring og

stilheden og ødet og de lange nætter. Desforuden alle dem, hun traf sammen med paa sine, ofte lange, besøg i land. Mest var hun hos onkel doktor, de to var saa fine venner, og onkel doktor var umaadelig klog, han havde saa meget at fortælle om alle ting, ligefra regnormen, som laa og krøb i havemulden og til stjernerne, som tændtes om kvelden. Der var ikke den ting, som ikke han vidste besked om og kunde fortælle om. Han var ogsaa den første, som lærte hende at læse, og det var ikke ved nogen slags kjedelig A-B-C, nei, han havde et spil, som han kaldte bogstavspil, og om Esther vilde lære det, saa maatte hun ogsaa værsaagod lære at sætte sammen bogstaver til ord, og før hun næsten forstod det selv, kunde hun læse. Med skrivningen gik det paa samme vis, det kom ligesom af sig selv, og hun blev svært ivrig efter at prange med sine kundskaber. Hun læste af salmebogen for Anne ude paa kjøkkenet, saa det dured, og allevegne fandt en smaa papirlapper, som Esther havde fyldt med sine store, skjæve og klodsede bogstaver. Og hun blev flink efterhvert. Johan Reynolds lurte af doktoren hans metode, og i de lange vinterkvelder ude paa Udvaar sad de og mored sig med at undervise og undervises, mens Anne sad i sin krog og strikked og hørte godt efter, for der kom mangt fore, som hun, skam at sige, ikke vidste mere greie paa, end Esther gjorde.

Og i Ranø havn var alle folk glade i Esther og syntes paa en maade, de havde som part i hende, for de havde jo taget saa levende del i begivenheden, dengang hun kom til verden. Søren Tobiasen, som havde seilet doktoren ud, var blit paa sjøen aaret efter; men Henrik Naudevigen leved. Han havde giftet sig og bodde i et lidet rødmalet hus, og der blev stas, hver gang Esther saa indom til ham og Sara, konen hans. De var altid saa snille mod hende, og hun fik lov til at lege med den lille, som endnu laa i vuggen, naar hun bare vilde love ikke at knibe ham, for at faa ham til at skrige, som hun gjorde første gang hun saa ham. Rasmus Olsen var en af hendes hedeste tilbedere, og støt var hun der og legte med lille Karen. De to var svorne veninder, endda de trætted og sladred paa hinanden, ret som det var.

Alle de brave udhavnsmenneskers venskab hjalp til at lægge solskin om Esthers barndom, og de syntes, hun rent var en liden prinsesse at se til, naar hun fløi paa sine tynde ben med de korte skjørter omkring mellem knatterne; for hun havde sligt et svært, deiligt haar. Det var mere gyldent end morens, der var en gnistrende glans i det af farens mørke, og øinene var dybe, blaa og store. Ellers var hun mest som slige jentunger flest, bare at der var et sérs tindrende humør i hende.

Johan Reynolds var vår om datteren, det blev

om hende, hans tanker evig gik, hun skulde bli et helt og rigt menneske. I mange smaating merked man forresten den gamle Johan Reynolds. Han passed altid omhyggelig paa, at hun var net, vakkert klædt, og hun maatte gaa pent og spise pent, sligt satte han slig pris paa. Og fordi hun skjønte, det glæded faren, passed hun paa den slags, og der var vel ogsaa hos hende en naturlig trang til skjønhed i alle, endog de mindste ting.

Han søgte ogsaa altid at sysselsætte hende med noget, naar han merked, leg kjeded hende. En vaar skaffed han sig en stor, sterk kikkert, hvis lindser trak gjenstandene nær til en. Den maatte stilles op paa et stativ, saa stor var den, og de havde mangen fornøielig stund med den, naar sjøen udenfor i de lyse sommerdage laa seil i seil, mens dampernes skorstene trak sine lange røgstrimer henover himmelen. Den blev for Esther som et vindu ud til verden, den kikkert; hun fik syn for havets travle liv, det var som en landevei, menneskene brugte, naar de vilde naa frem til hinanden, og saare lærerigt var det paa mange maader.

Der duved langfartsskuder med brede, brisfyldte seil henover sjøerne, de kom fra alle rare lande i syd med mange slags varer, der var brug for herhjemme. Der kom gamle, dyblastede, kjølsprængte kulbrigger med skidne seilfiller fra England. De stak over Nordsjøen en fire fem ture i den lyse aarstid, og det var et Herrens

under, hvordan de hver gang klarte sig frem og tilbage. Slupper kom stikkende over fra Jylland, og Listerskøiter skinned i solen med sine oljede skrog og sin dækslast af hvide planker. En sjelden gang seg forbi et umaadeligt bæst af en rugdamper fra Sortehavet, det blev som en hel begivenhed. Tiere saa en Wilsonbaadenes grønne sider og røde vandgange; men hver dag drog kystdamperne forbi, de som gik i fast rute og havde postflag med split og krone flot vaiende fra agterstavnen. Dem lærte Esther snart at kjende, de gik saa nær ind under land, og hun kunde gjennem kikkerten tydelig følge livet ombord. I godveirsdage sad damer og herrer i magelige stoler paa dækket, eller spaserte omkring og stansed for at se mod et eller andet, som interesserte dem iland. Det var som en kunde høre dem snakke, naar en saa deres bevægelser. Paa kommandobroen stod kapteinen med guld om luen, og matroser pudsed messing, saa det skinned i solen.

En dag udpaa sensommerparten stod Esther slig og kikked udover sjøen, mens faren snedkred paa et nyt hundehus nede ved sjøboden. Der kom en liden hidsig rad af en taugbaad trækkende med en svær lægter, som stak dybt i vandet. Hun fik tag i den med kikkerten og fulgte den, som den gled fremover og forbi fyret. Vindmøllepumpen ombord svang ustanselig sine brede, hvirvlende vinger. En mand stod agter

ved rattet og styrte. Hun saa det saa tydelig, for der var ikke noget taugverk og rig, som hindred for synet.

Den seg nærmere med den lille iltre, grønne taugbaad i en prustende sky af røg foran sig. Der stod et navnebret langs lægterens skanse. Nu var den saa nær, at Esther saa smaat begyndte at stave sammen navnet. Der stod C-, nei det var G-e-r-d- Gerda! — Aa, far — raabte hun — den lægteren der har samme navn som mor! Kom og se!

— Saa? — Reynolds lagde hammeren fra sig og kom op til sin lille pige. Han syntes altid, det var morsomt at faa en liden passiar med hende, selv om hun spurgte og grov noksaa besværlig paa barns vis. Han tog lægteren i kikkerten. Der var noget ved den, som fæsted hans opmerksomhed, et langt fint skrog, som syntes temmelig ramponeret. Den var øiensynlig lastet med mursten, og der var rustrøde flekker og striber langs rækkerne. Aajo, han skulde nok kjende den skuden blandt tusen. Han behøvte ikke de fem bogstaver i det fint snirklede navnebret. Det var den, som var knyttet saa fast til hans eget livs skjæbne, endda han aldrig havde seet den under seil. Det var Gerda, hans egen skude. Han vidste, den var gaaet iland borte ved Torungerne en høstnat, men siden havde han mistet den af syne, indtil den nu seg forbi ham som en dyblastet murstenslægter.

Der gik noget tungt gjennem hans sjæl i denne stund, en dump, saar anger over det, han aldrig kunde faa sone. Gerda! Havde ogsaa skuden seilet sig til vrag? Slig havde han jo gjort et vrag af sin kjærlighed engang. Aldrig kunde sligt gjøres godt.

Men Esther stod ivrig ved siden af ham: — Ikke sandt, far, lægteren har samme navn som mor? —

— Ja, Esther, den har samme navn som mor — sagde han stilt og lagde haanden vàrt paa datterens lyse, knitrende haar.

Aaja, det var her, han fik sone. Bygge livet for hende. Stelle det til slig, at hun kunde leve det sikkert og træde trygt henover jorden. Esther! Navnets lyse fanfare kaldte ham tilbage til virkeligheden. Det andet fik han vie de stille vaagenætters andagt.

Gerda! Det laa som en hulken i vemod og dirred. Og alligevel, trods alt var det dog som et uendelig rigt minde, han havde. Kan hænde, enkelte mennesker trængte noget sligt for at vokse sig større. —

Den udhavn, som laa Udvaar nærmest, var egentlig Huggevig, men fra fyret havde der altid været mest samkvem med Ranø, siden den vinterdag Esther kom til verden. I Huggevig var kirke og prestegaard, men i begyndelsen af Johan Reynolds fyrvogtertid var prestefolkene et gammelt par, som sad med reden tom, fordi børnene

var voksne og borte, og derfor blev der ikke større omgang. Da Esther omtrent var ti aar, kom en ny prestefamilie med mange børn, som sig hør og bør, og fra den tid deltes ialfald Esthers ture mellem Huggevig og Ranø havn.

Esther husked godt første gang, hun og faren kom paa besøg til prestens. Det var sensommer, men med kraftig grøn tøe udover jorderne og med gulnende, døende løv indover heierne. Rognen lyste med rødgule klaser og inde i prestegaardshaven dufted roser. Men paa volden under det store asaltræ gik mange pyntede børn i ring og legte en leg og sang til med klare, lyse stemmer:

Jeg gik mig ud spadserende,
spadserende i lunden,
der mødte jeg min lille ven
saa traadte jeg ham paa foden.

— og nu brødes sangen et øieblik af jublende latter, saa kom visen igjen:

Træd ind i ring, du Blomme!
Træd ind i ring, du Rose!
Træd ind i ring, du Allera,
du aller hjertens kjære!

Der gik en høi, ung dame og legte med børnene, det var prestegaardsguvernanten, og hun fik Esther med ind i ringen og legen.

Det var første gang, Esther var sammen med

børn paa den maade, for der var fødselsdagslag for en liden pige, Helene, jevngammel med hende selv, og de blev særlig gode venner.

Fra nu af blev der en stadig omgang mellem prestegaarden og fyret, og det fik ikke liden betydning for Esther. Ved samkvemmet med andre børn vokste hendes evner, og der begyndte at spire følelser, som før havde været fremmede for hende. Nu kunde hun mange gange i de lange, stille søndage sidde paa holmen og stirre mod land og længte sig ind mellem alle de glade børn derinde. Hun havde seet, der var noget udenom Udvaar og de snille mennesker i Ranø havn.

Senere blev det ordnet slig, at prestegaardsguvernanten skulde læse med Esther, naar veiret var slig, at hun kunde komme til land, og snart kom den tid, da hun skulde forberedes til konfirmation. Alt dette førte hende mere og mere sammen med mennesker, og Esther blev som andre unge piger, bare at der sommetider kom noget fremmed i øinene, noget af havets evindelige, sørgmodige uro. Doktor Holst talte tit om det til folk, han gik og vogted om Esther, som var hun en af de sjeldne blomster i hans have.

Det kan forresten være, at folk i mange maader fandt hende underlig. Der var lidet, som var bundet og fastslaaet i hendes meninger og følelser, og hun kunde ville tilbunds i slige ting, som folk ellers helst smøg udenom.

Hun forfærded presten Ruge engang under konfirmationsundervisningen, da hun gik op til ham og sagde, hun ikke kunde forstaa det om Helvede, det maatte være noget fra gamle dage; for af alle de mennesker, hun kjendte, var der ingen, som var ond, saa han fortjente at pines evig. Om det saa var gamle skipper Lous paa Korholm, som man sagde havde været sjørøver og slavehandler, saa havde han dog været snil mod hende. Han havde reddet hende og Karen engang, de drev af for nordvesten, og han havde givet dem ingefærsyltetøi bagefter. Der var vist ingen onde mennesker i det heletaget.

Hun gav der presten en haard nød at knække. Han var selv alt andet end en svovlprædikant, og han vilde vist selv helst ha trodd det, som Esther docerte for ham; men han var jo prest, og børnene skulde læres, som der stod i bogen. Deres diskussion inde i sakristiet efter læsetimen endte med et slags kompromis. Det kunde jo hænde, indrømmed presten Ruge, at nutildags var der svært faa saa store syndere, at Gud maatte sende dem til Helvede.

Høsten efter konfirmationen blev Esther sendt til byen for at gaa paa skole. Som naar en slipper et hidsigt kobbel af unge jagthunde, styrted hendes sanser sig ud i det nye liv, som aabned sig. Hun nød det nye i den daglige omgang med venner og veninder, og hver morgen, naar hun gik til skole med sine bøger under armen, gik hun som til fest, og naar hun om eftermiddagen slog sine bøger sammen efter lekselæsningen og drev med veninderne udover strandveien, da gik hun ogsaa som til fest.

Hun var saa ung og sund, Esther, hun lod dagene og deres glæder og deres smaa ubehageligheder risle som en kaskade over sit sterke legeme og sin sterke sjæl. Det var igrunden saa deiligt, om der end kom smaa gysninger af kulde indimellem.

Prestens Helene og hun gik i klasse sammen, og de bodde ogsaa sammen hos en tante af Helene, enkefru Boye. Fru Boye var en mild, venlig dame, selv barnløs, hvorfor hun havde

lagt sin kjærlighed paa brorbørnene, og seiersvant som altid erobred Esther sig snart en sikker og sterk plads i hendes hjerte.

Esther havde altid havt let for at tilegne sig, hvad hun læste i bøgerne. Slig som hendes undervisning var begyndt, havde den formet sig som en leg, og hun lod det bli en leg ogsaa videre frem. Hun forstod ikke, naar veninderne snakked om den væmmelige skolen, for hun syntes, den var morsom, hun. Men der kunde være lærere, som hun ikke likte, ofte dem som de fleste syntes om, de snilleste mange gange. Især var der en, en temmelig ung mand. Hun syntes, hans blik hang saa seigt og sleipt ved de unge piger. Det gik pludselig op for hende en dag, da han bøied sig over hende for at hjelpe med et regnestykke, hun ikke forstod. Han pusted saa hedt i hendes haar, og der var en stakaandet dvælen i hans tale, som pinte hende umaadelig.

For hun merked saa smaat, at hun blev voksen nu, Esther. Hendes legeme runded sig med slanke muskler og tog kvindelig form. Hendes tanker blev ogsaa underlige. Sommetider forsagte som rædde fugle, der helst vilde skjule sig, og sommetider kom de som et brus og en brænding og skylled tindrende af liv over alt, hvad hun følte og vidste.

Hun hørte i denne tid meget, som var ængstende og forunderligt. Der dukked tit op under

venindernes passiar ting fra den menneskelige erfarings dyb, som de havde faaet en slags tæft af, ting som de neppe turde hviske om sig imellem, og som de helst søgte at faa fort undaf, som en slipper en sten tilbage i sit leie, naar en ser, der ligger fede, ækle bænkebidere under den. Der gik ofte som et ondt, mørkt sus gjennem de unge pigers tanker, de blev i slige stunder rædde og lyssky.

Alt dette gik ikke Esther saa særlig nær. Som alle, der er opvokset paa landet, vidste hun mere og havde et naturligere syn paa mangt end ungpiger ellers. Og om der var noget, der overvælded hende, som en underlig gaade, saa havde hun en hjelp til. Det var det, at hun altid fra hun var liden havde vidst, hun var smuk. Hun hørte ofte voksne ubetænksomt si det, og hun forstod, at alle mente det; men for hende var det at være smuk ensbetydende med at være sund, at ha alle lemmer førlige og raske. Det var onkel doktor, som uden hensigt havde git hende denne opfatning, for gjennem al hans tale gik der stedse en dyb respekt for sundheden, han kunde ikke tænke sig noget sygt som skjønt. Hun husked engang en augustdag i hans have, da han gik og rev af alle de roser, som var sprungne fuldt ud og som havde begyndt at krølle sine blade visnende sammen for solbranden. Esther syntes, de var vakre endnu og vilde, han skulde lade dem staa.

— Nei, Estherpigen — svarte han hende — de er ikke vakre. Det er bare det, som gaar mod at springe ud, som runder sig formfuldt som knop, og som ingen orm og skavanker har, der er vakkert. Straks de ikke har kraft i sine aarer, ser du rosernes fine aarenet, er de sygnende, og det, som gaar mod fordærvelsen, er stygt. Det skal du lægge merke til. Vær glad, fordi du er velskabt og sund helt igjennem; men du skal være mest glad, fordi du er ung og føler det krible i maven af lyst til at le.

Ordene slog ned i hende, skjønt hun da neppe forstod dem helt. Hun lagde merke til, at hendes far havde et lignende syn. Han sagde engang til doktoren, da de talte om en mand, som de begge roste svært: — Men, for fan, han er jo pukkelrygget. — Og da nikked doktoren: — Ja, de er det, som er det forbistrede.

Denne anskuelse hos de to mænd, hun holdt mest af i verden, havde bidt sig fast i hende, og hun var stolt af sin egen unge sundhed. Det var derfor, trodde hun, at mennesker likte hende, og den vilde hun bevare, og den skulde ogsaa bære hende frelst gjennem alle mørkerædslerne. Et sundt menneske havde ingenting at frygte.

Høsten drev sine mørke dage indover byen. Det var, som om himmelen hang saa trykkende lavt, at en ikke kunde puste helt ud. Stormen stod pidskende ind fra sjøen og kasted skumflager over holmer og skjær, saa der blev som et

salt drev helt op i gaderne. Som pjuskede fugle kom skuderne jagende for stumperne hjem fra alle verdens havne og vækked byen til et nyt liv, netop som mørketiden listed sig frem.

Da gik vel i stille stunder Esthers tanker til Udvaar, hvor hendes far og Anne sad alene nu, for i de sidste par aar havde hun selv merket høstens og vinterens umaadelige ensomhed derude. Men ellers blev hendes tanker meget spredte nu, for med skuderne og guldstrømmen ude fra Europa, en strøm som forresten blev tyndere hvert aar, kom selskabeligheden igang. Der holdtes ungdomsselskaber og børneballer, og Esther, og Helene med hende, kom meget ud. Trods konsul Behrens var flyttet til Christiania, stod der endnu saa pas glans af hans navn paa stedet, at noget ogsaa faldt paa hans datterdatter. For andre var hun Gerdas barn og skulde derfor dyrkes, og mange — kanske særlig blandt damerne — mindtes ved hende Johan Reynolds.

Men den hyldest gik hun rolig igjennem. Værre syntes hende den kurtise, som gymnasiasterne og nogle af byens yngre „voksne“ herrer drev. Den faldt hende saa fremmed, til hun en vakker dag forstod, at under alle de snirklede ord og under alle blomsterbuketter og smaa hemmelighedsfulde billetter, som smugledes til hende af Helene, der nød dette, som de fleste unge piger nyder denslags, laa der bare nogle hede guttedrømme, ligesaa blyge som de forelskelser, hen-

des veninder undertiden betrodde hende, og fra nu af skred hun rolig og uberørt igjennem alt sligt, saa hun halvt fik ry af en kold skjønhed blandt sine beundrere.

Til der kom en, som syntes hende sjelden midt i denne almindelighed.

Fredrik Lind hed han, og han var udpaa høsten kommet til gymnasiet fra Christiania, hvor han nok havde været oppe og strøget til artium et aar. Han holdt sig i begyndelsen lidt undaf alle andre, gik omkring som en stor, blond gaade for smaapigerne, af hvilke mange i løn sværmed for ham.

Tilslut blev han trukket med mellem de andre. I et lidet selskab hos en af veninderne traf Esther første gang sammen med ham. Der blev danset efter bordet, og hun sad og ønsked, at han skulde komme og bede hende om en dans. Hun holdt længe en française ubesat for ham; men tilslut maatte hun danse den med den kjedelige, fregnede dux i 2den latin. Det ødelagde en stor del af aftenen for hende, men under deserten kom de til at sidde ved samme bord, og siden sad de over en hel vals, skjønt Esther elsked vals, bare for at snakke med hinanden.

Han sagde, han havde hørt, hun var vokset op paa en holme ude i havbrynet. Noget sligt havde han ogsaa trodd, straks han saa hende.

— Hvorfor det? — spurgte Esther. Hendes

hjerte skalv i sød forventning om, at nu maatte der komme noget pent, og det kom ogsaa.

Jo fordi der var noget saa fremmed og sjeldent ved hende. Hun minded om de havets hvide fugle, som spyled sin vinge i sjøens sprøit og lod vinden ruske i fjærenes skinnende klædning. Han brugte mange pene ord og bestræbte sig paa at føre et literært sprog, Fredrik Lind. Han var ogsaa den flinkeste paa skolen i norsk stil. Senere begyndte han at tale om sig selv. Han var ogsaa en fremmed fugl i den lille by. Hans forældre havde sendt ham fra Christiania, fordi han havde alt for mange høiere interesser, sligt blev ikke honoreret ved examensbordet og derfor havde han strøget. Men her var der liden anledning til at dyrke interesserne, han følte sig som en, der var faret vild i en ørken. Derfor var det saa godt, at han nu fik lov at sidde her og snakke med Esther, for han trodde, hun forstod ham. Og Esther hvisked ja, det trodde hun ogsaa. Hun var ganske betagen af Fredrik Linds martyrium og følte sig smigret over hans ord om hende, som den fremmede fugl

Saa talte de om literatur. Havde frøken Reynolds læst „Marie Grubbe“? Nei, det havde hun da ikke. Ja, saa maatte hun absolut læse den, for det var et vidunderligt arbeide, den deiligste bog, som nogensinde var skrevet. For Fredrik Lind var den blit som en bibel, han havde den liggende paa sit natbord og læste hver

kveld et stykke i den, før han sovned: Hvis han maatte møde hende paa Strandveien imorgen klokken seks, saa skulde han levere hende bogen.

Dette var en stor oplevelse for Esther, og det var med bankende hjerte, at hun mødte frem til den fastsatte tid. Fredrik Lind havde bogen med, og saa gik de en lang tur udover i den tusmørke, vaade høstkveld og talte om høitidelige og alvorlige ting. Duskregnet sived stille og lydløst, den vaade sand knirked under deres skridt, og nedenfor veien slog sjøen med tunge, blanksorte dønninger mod berget; men de hørte bare sine egne ord. Det var saa morsomt at gaa slig ved hinandens side og turde si saa mange ting, som ellers laa gjemte. Der var en lun hygge ved det, og dertil noget mere, noget som var stort og høit og gjorde dem selv større.

Om kvelden laa Esther med „Marie Grubbe" i sine hænder og læste, helt til lyset brændte ned i stagen. Hun ænsed ikke alle Helenes forsøg paa at faa en af de sedvanlige latterpassiarer igang, hun var saa betagen af al den skjønhed, som rulledes op for hende, efterhvert som hun kom udover i bogens blade. Der var ord, som skinned som guld og som rødmed som roser, og nogle var liljeblege, men i dem alle var ild, en ild som risled gjennem blodet. Aldrig havde hun vidst, at der var slig rigdom i livets glæde og i livets sorg.

Saa slukked hun tilslut den osende tande, som

laa og flød i stearinen paa lysmanchetten, og lagde sig ned under dynen med hodet tungt og forvirret af mangeslags tanker. Og i alle indtrykkene fra det læste blanded sig billedet af Fredrik Linds lyse, noble profil. Hendes sidste tanke, før hun sov ind, var, at han var god og ædel, just slig en mand, som Marie Grubbe skulde ha havt, for at alle hendes rige muligheder kunde faaet udvikle sig som en blomst for dryss af god sol.

Spaserturene med Fredrik Lind blev fra nu af næsten daglige, og Esther maatte høre mange slængbemærkninger i den anledning fra veninderne, der var saa mange af dem, som havde en faible for Fredrik; men det ænsed hun ikke noget, for det generte hende ikke. „Marie Grubbe“ blev læst og drøftet og mange andre bøger ogsaa, og de gik og sværmed i alt det, de læste. Sommetider kunde Fredrik si frem for hende et vers, han havde digtet. De var for det meste saare bedrøvelige; men Esther fandt dem alle meget skjønne. I den sidste tid før jul begyndte der forresten at dukke op i digtene en lyshaaret pige med dybe, mørke øine, og da følte Esther sig lidt ubehagelig tilmode; for hun skjønte godt, det var hende selv han mente, og hun gik paa sit bare liv for at han skulde begynde at snakke om kjærlighed, det vilde være saa græsselig flaut.

Forresten var hun forelsket i ham, det merked hun godt, og hun syntes, det var baade morsomt og underligt. Hun kunde sommetider bli

saa skjælvende om hjertet, naar hun tænkte paa ham, og naar hun var ham nær.

Saa kom julen med ferie fra skolen, da hver reiste hjem til sit. Fredrik og Esther tog høitidelig afsked fra hinanden. Hun merked, der var noget som tynged ham, og som han vilde ha sagt, men heldigvis blev det ikke til noget. Og dagen efter tog hun og Helene bort med den lille skjærgaardsdamper, som stamped sig frem gjennem høi sjø til Ranø havn, hvor Johan Reynolds laa og vented med en ny hvalerskøite, som kunde seiles paa i vildene veiret.

Og de to fik en morsom tur efter middagen hos doktoren for en torebet kuling ud til Udvaar. De lo og glæded sig begge som børn, naar sjøen jog skummende og tordnende indover dæk. Hun syntes altid, som hun var i slegt med sjøen og var aldrig ræd, om det bar noksaa galt afsted.

Gjennem fyrets trange stuer blev der en vild dans med gamle Anne, trods hendes ivrige protester, for Esthers sjøhyre satte vaade saltvandsflekker henover de hvidskurede gulve; men det furede, gamle ansigt smilte gjennem alle skjændene, det var slig stas at faa Esther tilbage igjen.

Og Esther selv gik ogsaa og glæded sig ved at være hjemme. Det var tit i det sidste, naar byen laa rigtig sur og graa med uveir og slud gjennem mørke gader, at hun greb sig i at længte,

ikke bare efter far og doktoren og Anne og alle menneskene, som hun kjendte derude paa kysten, men efter selve sjøen, som slog sin brænding over holmerne og spyled berget blankt og glat. Og hun længted efter den lille vindusluge mod sør, hvor hun kunde sidde og se udover havets evige uro og følge de stormdrevne seilere og de baskende dampere.

Det blev en stille helg paa Udvaar; for det satte ind med uveir, saa der var daarlig raad til at komme iland. Doktor Holst var der i juledagene. Han turde ta sig som en liden ferie, for folk havde ikke tid til at være syge nu lige under sildefisket. Det blev mest at sidde inde og dorme i lun kakkelovnsvarme, mens vinden bruste sine dybe orgeltoner om huset.

Saa var det en dag, de sad slig i skumringen foran kakkelovnen, doktor Holst og Johan Reynolds og Esther, at hun pludselig spurgte:

— Du onkel, har du nogensinde været forelsket?

Han blev helt forskrækket, saa den gode julecigar faldt ned paa gulvteppet og sved et hul i det:

— Gudbevare dig, barn, det har jeg vel sagtens! — kom det endelig ganske stilfærdig. Johan Reynolds bare sad og maabte.

— Hvorfor spør du om det? — spurgte doktoren lidt efter.

Esther sad med høi rødme i kinderne og

varme i øinene: — Jo, for jeg tror, jeg er forelsket! — og saa sprat hun op fra skammelen, hun havde siddet paa, og tog flugten op til sit værelse.

De to mandfolk glodde dumt paa hinanden, saa gjorde Johan Reynolds et par steg bortover gulvet og sutted eftertænksomt paa piben, stansed saa midt foran den anden: — Doktor, hun begynder at vokse væk fra os.

Holst stirred ind gjennem den aabne kakkelovnsdør: — Hm ja, det ser tilforladelig slig ud. Hun er vist ikke barn længer.

— Montro, hvad det er for en flab, hun har forlibt sig i? — Johan Reynolds egged sig næsten op til raseri ved tanken om denne ukjendtes indtrængen paa hans egne fredlyste gebeter.

— Aa, det gaar vel sagtens over. Det gaar altid over i den alder — mente doktoren, og saa sad de hver for sig i skumringen og blæste røgen ud i lyse ringer.

Men Esther fik senere grund til at undre sig over sine to gamle mandfolkevenner, som hun kaldte faren og doktoren, for deres opførsel mod hende blev saa meget anderledes. De kredsed nænsomt og vart om hende, som var hun noget fint, skjært noget, der ikke maatte komme tilskade. De var næsten forlegne mange gange, og deres smil blev undskyldende, som bad de om overbærenhed

hos den unge kvinde for sin mandfolke-klodsethed.

Efter ferien reiste Esther tilbage til skolen igjen. Hun og Helene sled den vante vei med bogremmen under armen, og læsningen gik med den graa dur af en evigt malende kvern. Bare en enkelt gang kom der noget lyst over det, som regnbuskjær gjennem hvid vassprøit. Selve skolearbeidet blev ikke længer Esther saa let og kjært som før. Hun havde faaet øinene op for saa meget, der var udenom og over de tørre skematiske rids af menneskelig erfaring, som langsomt time efter time bankedes ind i forestillingen. — Hun syntes, hun kjendte hammerslagene verke i sin hjerne, hvergang hun siden tænkte tilbage paa skolen.

Fredrik Lind var fremdeles den store lysning over dagene. De fulgtes trut paa de lange spaserture, og de dansed mest med hinanden, naar ungdom var sammen, og de maatte døie saa mange hentydninger og gapord, at de rent uvilkaarlig kom til at betragte sig som hørende sammen.

Forresten var de i den mørke vintertid begyndt at interessere sig for noget, som de kaldte sociale problemer. De læste Lasalle og Krapotkin og forskjellige andre forfattere, som er skikkede til at revoltere unge hoder. Fredrik var saa optat af alt dette nye, at hans smukke vers om den lyse pige blev sjeldnere, og det likte

igrunden Esther noksaa godt. Ellers var det blot rent overfladisk, hun blev paavirket af de nye tanker, de to tumled med. Hun bare seiled i hans kjølvand, fyldt som hun var af beundring og venskab for ham.

Men hun trodde naturligvis, at hun elsked ham til døden.

Saa kom lyset igjen over himmelbuen. Det sived gjennem skodde og uveirsskyer og laa dormende og drømte længe om eftermiddagene. Solen prikked med millioner fine spydodder i sneen, som laa paa heierne og inde i skogen. Det risled af vand og væde, og bortover jorderne blev bare, gule flekker, som skifted over i grønt for hver dag, som gik. Tilsidst kom ogsaa vaarens levende aande over jorden. Det damped hedt, hvor plogen rev sine furers sorte flænger, som af friske saar. Hver gyldengrøn, kjølig kveld blev til en ny oplevelse, og de unge piger kunde føle sine smaa levende hjerter slaa under brystets spæde knopper.

Til Esther kom ogsaa vaaren; men endnu ikke som et fossende vaarbrudd med væld af attraa og længsler og drømme, nei, bare som en lys, anelsesrig sødme. Hun var glad, fordi hun fik lov at leve og holde af mennesker. Hun holdt af saa mange, holdt af alle dem, som var gode med hende. Først af far og onkel doktor, og saa af

Fredrik Lind; men det var paa en anden maade, syntes hun.

Over Fredrik kom der med vaaren et andet præg. Han slap de lange funderinger over „sociale problemer“ og blev mere og mere en sværmende lyriker, efter som dagene lysned. Det gjorde Esther lidt angst; men hun nød det alligevel.

Der blev drivende solveir udi juni. Det var paa den tid, at artianerne gik ledige i spænding mellem skriftlig og mundtlig examen, og ligedan var det med de unge piger, som skulde gjøre sig klar af middelskolen. Og efter al læsningen livned en ligesom op, en maatte strække sig og puste ud og nyde friheden. Saa rotted de sig sammen til glade følger, drog ud i naturen og sværmed under hvide æbleblomster og nysprunget, lyst løv. Damerne tog smørbrød med sig og kogte kaffe, og de unge herrer havde punch og daarlig portvin, og saa blev der enkle fester, da de drak skaaler for alt, som havde deres unge begeistring.

Slig hændte det en lørdag, at ungdommen kjørte ud til en gammel gaard, som laa en halv mils vei fra byen. Før havde den været som et slags herresæde, men nu havde to bønder delt det svære hus mellem sig. Bare den store dansesal ovenpaa og havestuen stod tom og vented paa, at fløiter og giger atter skulde ljome mellem væggene med hvinende raab paa dans og glæde. Og det traf sig, at byens folk tog ture derud

for at danse i den gamle sal, hvis lærredstapet nu hang falmet og laset.

Det gamle sted og den freidige ungdom var som ny vin paa gamle kar. Der larmedes i dansetakt over de dissende gulve. De blev som ellevilde allesammen, og nede mellem havens trær og levninger af rabatter og buske gik leg og jubel. Det var som lyse skyer, der kneiser henover blaa himmel.

Som vanlig holdt Fredrik Lind og Esther sammen, og de mored sig guddommeligt med de andre, danste og var glade, og der blev just ikke nogen større snak om „sociale problemer“ eller andre høiereliggende emner.

Helene havde i det sidste faaet en trofast beundrer i en lang, mørkhaaret gymnasiast, som altid gik med brogede veste og slips, der ikke ligned andre folks. Mens Esther og Fredrik gik og spaserte i haven, fik de bag nogle buske se de to sidde sammen og kysse hinanden ganske overmaade.

Esther blev rent ulykkelig ved synet og skyndte sig at komme bort. Hun kunde ikke forstaa, hvordan Helene kunde indlade sig paa sligt. Fredrik havde ogsaa seet det; men nævnte det ikke, begyndte bare at tale nogle forblommede ord siden om den lyse, unge kjærlighed og dens ret, om lykken hos to, som mødte hinanden i forstaaelse.

Ellers hændte der ikke noget før paa hjem-

turen. Fredrik og Esther var komne i en vogn med nogle andre; men Helene og hendes kavaler var ikke med dem. Der blev en lystig tur i den lyse nat. Der blev drukket portvin, og de unge mænd blev mere lystige, end egentlig Esther skjøtted om. Da vognen stansed udenfor fru Boye, og hun sprang af og laaste op gadedøren, fulgte Fredrik med. Han vilde med vold og magt kysse hende inde i den dunkle port. Han tog omkring hende, og Esther kjendte hans vin-aande lige i ansigtet. Hun blev baade sint og ækkel, vred sig undaf og fik omsider puffet ham ud af porten og slaaet den i laas.

Oppe paa sit værelse blev hun staaende at se ud mod dæmringen, som listed sig indover byens tage. Hun følte sig fattig og bedrøvet, som om hun havde mistet noget, der var hende kjært. Al beundring og godhed for Fredrik Lind var som strøget af hende.

Nei, at han var slig! Det havde hun ikke kunnet tænke sig, og saa græd hun de første bitre taarer over livets skuffelser. Det var ikke det, at han vilde kysse hende, som syntes hende værst, men det, at han derved bare blev til en almindelig gut, som vilde kysse sin dame i porten. Han var ligesom sunket saa svært ved det. Hun blev ikke mere med paa de vanlige ture, trak sig undaf for at undgaa at træffe ham, og snart var ogsaa examen og dermed Esthers skolegang tilende.

— — — — —

Men om Esther end var færdig med Fredrik Lind, saa hang meget af hans idéer igjen hos hende. Hun havde lært meget af ham, og hun eied den trang til at sætte tanker om i virkelighed, som gjør „interesserede“ kvinder saa rørende og samtidig saa besværlige. Hun havde vel straks begyndt hjemme paa Udvaar, om der der havde været nogen leilighed til reformer; men det var der ikke, for det lille samfunds tre medlemmer var igrunden tre uafhængige selvherskere, hver paa sit omraade. I kjøkkenet sad Anne som ubestridt herre og mester, over fyret vaaged far med skarpe øine og i stuerne var Esther selv den unge fyrstinde. Ved et par anledninger forsøgte hun forresten at kramme ud sine lærdomme for far og doktoren; men de fik nogle voldsomme, umotiverede latteranfald og kunde slet ikke ta sagen alvorlig. Anne var heller ikke det mindste modtagelig for tidens tanker, hun holdt sig, sagde hun, til sin børnelærdom, og den maatte vel sagtens være god nok.

For imidlertid at vise sit demokratiske sindelag, søgte Esther mere sammen med de jevne udhavnsfolk end før. Hun var meget iland den sommer, for hun seilte som en lods, og desuden stod gjerne solgangsvinden stødig dagene igjennem, saa det var uvant at komme frem og tilbage. Foruden Karen, hendes første barndomsveninde, kjendte hun de fleste unge piger i omegnen, og mange af gutterne var hun ogsaa blit

godvenner med i det sidste. De fleste fór tilsjøs et par aar, før de gav sig til hjemme som lodser og fiskere, og mange af dem var rigtig hyggelige og kjække. Hun blev altid mødt med en vis respekt, hendes nærværelse lagde lidt baand paa dem; men alligevel satte de pris paa, at hun vilde være sammen med dem. Hun var ofte til dans om søndagskveldene i en eller anden af stuerne, og hun mored sig altid fortræffeligt. Sommetider hjalp hun prestens Helene til at lure sig med. Det hed, at hun skulde besøge Esther paa fyret. Forresten syntes hun, Helene var svært vilter, naar hun var med slig.

Johan Reynolds havde havt sine betænkeligheder med denne dans og dette ivrige samkvem med „folket", for han var storsnudet i sit inderste, Johan Reynolds, og desuden kanske ogsaa angst for det unge, hede blod; men doktoren sagde et par rolige, fornuftige ord, og saa brummed aldrig faren mere, naar Esther bad om lov til at reise iland.

Det var gammel hævdet skik, at ungdommen i Ranø havn hver Sankthanskveld drog ud til Metteholmen for at brænde baal og koge kaffe og more sig paa bedste maade natten igjennem. Iaar skulde Esther være med for første gang, og hun glæded sig svært.

Da hun kom seilende ind til Rasmus Olsens brygge, var der et broget liv. For gutterne holdt paa at laste en gammel, udtjent storbaad med tjæretønder og skrabved og alskens andet brænd-

bart rask, og i masten havde de hængt en udstoppet figur. Nogle var reist i forveien til holmen for at lage istand et baal paa dens top; men baaden skulde ligge og drive i sjøen og brænde med rød lue.

De skulde seile ud i to skøiter, ungdommen. Jenterne havde med sig mad og kaffekjedler, og af gutternes lommer stak nogle lumske flaskehalser op. Somme havde ogsaa honningkager og pebermyntedrops for rigtig at gjøre sig godvenner med jenterne. Men just da de skulde støde fra land, fik Esther øie paa en gut, som stod for sig selv oppe i heien og saa med længselsfulde øine paa den glade flok. Han kunde vel være omkring de nitten aar.

— Nei, vent lidt! — raabte hun — Skal ikke han der være med?

— Er du gal? — var der nogen, som svarte. — Det er en af Alting-fanterne. Gamle Alting ligger med skøiten sin inde i Kjyresundet. — De havde alle den fastboendes foragt for fant, og det var utænkeligt, at en slig skulde faa være i lag med dem selv.

Men da slog Esther sig sint: Enten skulde han være med, eller ogsaa gik hun selv iland. Om de ikke skammed sig over at være saa uvenlige? Altingerne var bra og skikkelige folk, som ingen havde noget at si paa. De ernæred sig ærlig af blikkenslageri, og gutten kunde vel ikke hjelpe for, at han var født paa en skøite og ikke iland.

— Der blev lidt mundhuggeri om sagen; men de fleste af jenterne holdt med Esther; for Carolus Alting var en kjæk, pen kar, og saa blev det til, at gutterne maatte gi sig. Fra gammelt af var de desuden vante til at føie fyrvogterdatteren fra Udvaar, hun var jo som en slags helligdom i havnen. Esther sprang iland og op til gutten:

— Du, vil ikke du være med os andre ud til Metteholmen? Vi skal brænde baal og koge kaffe og ha det moro.

Gutten saa ud, som om han ikke rigtig forstod. Han rev huen af hodet og stod og stammed: — Nei, jomfru, I kan skjønne, jeg kan ikke det. Jeg kjender ingen — jeg.

— Aa, jo vist kan du. Kom bare med, vi skal seile straks!

— Der kom noget skyt og bittert op i hans øine: — Men jeg er fant, jeg, jomfru!

— Ja, hvad gjør det? Idag er vi alle fanter — Og Esther lo lyst lige op i ansigtet hans.

— Og I tror, ingen har noget imod det? — Han stod nølende, gutten, øinene droges ned mod skøiterne.

— Nei vist, naar jeg spør dig, kan du trygt gaa med.

— Ja, jeg kjender jo jomfruen. I er fra Udvaar. Ja, jeg kunde sagtens; men jeg har hverken mad eller andet med mig.

— Pyt, sligt har vi nok af. Kom du! — og saaledes gik det til, at Carolus Alting blev hævet

op fra pariastanden og for fremtiden næsten blev regnet med blandt skikkelige folk i Rønø havn.

Gutterne vilde ikke vise sig uvenlige mod ham nu, da han først var kommen ombord. De var heller lidt overdrevne i sin omhu for at han skulde føle sig rigtig med.

Skøiterne stod udover for en frisk bris med tjærebaaden paa slæb. Solen laa rød og rund over heierne i nordvest, og ind fra havet gled lange, rolige, dønninger, som bar de smaa slikkende sjøer, der skvalped om bougen. Ret i sør havde de Metteholmens runde knaus. Baalet var begyndt at reise sig der som en varde, og nogle skikkelser gik frem og tilbage omkring det.

Slige holmer ude i havbrynet er som verdner for sig selv paa mange maader. En ser ligesom der tydelige spor af de naturkræfter, en ellers bare aner. Ligedan som naar en staar paa fjeldets vidder. Der hersker endnu den vældige natur, ukuet af alle menneskenes tusen forsøg paa at vinde herredømmet.

Ja, slig en holme er noget for sig selv. Sjø har vasket om den aartusener paa aartusener, is har skuret dens berg glatte, og storm har faret hujende over. Og i godveir har den ligget og badet sig i sol og krus af linde smaabølger. Alskens fugl har hækket i dens revner, sæl har dormet ved stranden, og mange slags underlige fisk har staaet med legende finne i taren omkring

den. Og i ny og næ har menneskestemmer lydt over dens øde.

I en vig lagde de skøiterne til; men den gamle tjærebaad blev forankret udenfor, og der laa den og duved i de lange dønninger.

Nede i fjæren var der lagt en mængde deilig drivved til rette fra lange tider i forveien, deriblandt ogsaa en gammel kahytskappe og nogle skinbarlige planker af en skibsside. Alt skulde op til baalet paa holmens knat, for iaar vilde raningerne ha det største baal i synskredsen, ikke som ifjor, da de fra Huggevig havde et, der var meget større. Carolus hjalp ivrig til. Han vilde endelig ta de tyngste løft, havde vel en trang til at gjøre sig nyttig, og der blev en ædel kappestrid mellem ham og de andre gutter. Imidlertid kom ogsaa kaffekjedlerne i sving nede ved stranden, der gliste smaa røde baal frem mellem stenene, og jenterne lo og ærted og vilde spaa hinanden, hvem de kom til at koge kaffe for livet igjennem.

Karen, Esthers bedste veninde, var en stout, lyshaaret og frodig pige. Hun maatte kaldes sterkt udviklet for sin unge alder, og hendes ansigt var vakkert med friske, røde læber og livlige smilehul i kinderne. De to sad paa en stor sten og saa udover sjøen. Det sidste gjenskjær af solen flød rødt over holmen, og vinden var stilnet af, saa sjøen hvælved sine dønninger blanke og blege. Der var en evindelig sorklen og silren af vand mellem tan-

gen i stranden, en underlig evig lyd, som en aldrig kunde tænke sig at tie..

Karen syntes, det var saa pent af Esther, at hun endelig vilde ha Carolus Alting med. Han var sandelig saa vakker og kjæk, ingen af de andre gutter kunde byde sig til mod ham.

— Pyt! — mente Esther — Det tænkte jeg aldrig paa. Han kunde gjerne været krøbling for mig, ja kanske helst det. Jeg vilde bare, at ingen skulde føle sig fattig og forladt, naar vi andre var glade.

Det kunde ikke Karen saa ganske forstaa; men at Carolus kom med, syntes hun var ret og rimeligt. Hun snakked meget om Carolus, Karen, og det traf sig saa, at han fik drikke af hendes kaffe, til stor fortrydelse for Jens Peder, en bredbrystet hummerfisker, som ellers gik efter hende, som de sagde i havnen.

Da skumringen kom, samled alle sig paa knausen ved det store baal, og et par gutter rodde ud i en sjegte, og saa blev der paa samme signal tændt brand i baalet og i den gamle baad, som kappedes los og fik drive med strømmen paa dønningerne.

Luerne klatred nærige henover veden, listed først varsomt langs enkelte tjærestriber og slog saa brusende op om begtønder. Der blev varme fra baalet, saa en maatte gjøre kredsen vid omkring. Og holmens runde rygge krummed sig kobberrøde i skinnet. Men ude paa havets umaadelige

skaal laa baaden og drev østover mod solopgangen. Den var som en rose af ild, der duved sagte paa sin stængel i nattens luftning. Over stod himmelens matblaa kuppel og flød sammen med havet etsteds langt ude. Inde fra land og fra holmer bort gjennem leden tændtes andre tjærerøde baal. Og langt vesterpaa stod øiensynlig en hel holme i brand. De vilde vel svie lyngen af for at faa græsgang til sauer og saa brugte de sankthanskvelden.

Flammerne havde længe slikket om den udstoppede figur, som hang paa baadmasten, saa tog den med engang fyr, og det vaied som et knitrende flag. Der gik varme i sindene ved synet hos dem, som stod deroppe paa knausen, og det tændte i nogle ljomende hurraer, som drev udover havet. Der gik en dampbaad længere ude. Det svarte fra den med klang af fjerne raab, og nogle raketter tegned sin lysende bue mod den blaa nat og løste sig op i stjerner, som sluktes i stille dalen mellem himmel og hav.

Der legtes omkring baalet en stund; men eftersom det brændte ned, samledes de lidt efter lidt paa den lille slette nedenfor knatten. Der legte og sang de til: „Tyven, tyven skal du hede, for du stjal min lille ven“, og de „væved vadmel“ henover græstuster og lyng og sten, saa kjolerne fløi raslende om benene, og hæljernene paa gutternes sko slog gnister af den haarde granit.

De unge, sterke legemers sunde sved pibled

frem af porerne, sad som varm dugg om jenternes tindinglokker og risled nedover gutternes veirbidte fjæs. De unge barme gik hedt og tungt under kjolerne, der blev en eggende fasthed i nævers tag om midjer, og tilslut løstes hele vadmelsvæven i en vild, haukende dans bortover berg og hammere. Par skilte sig ud og søgte ly for spottende blik. Flasker kom op af baglommer, og lærker klunked sin gemytlige sang.

Esther og Karen og nogle andre jenter og gutter, af dem som endnu gik varsomt og kured om hinanden, havde sat sig paa et fladt berg, hvor der var udsigt over sjøen og til baalene omkring. Tjærebaaden laa og drev langt ude nu som en gloende, flammeløs brand, og de fleste baal døde af. Men fra Metteholmen lued det endnu noksaa tappert. Der laa nogle tjæretrukne egespanter, som ikke ilden kunde faa helt bugt med.

En af jenterne, som havde slig god sangstemme, kvidred en vise om „Den vilde jæger med den røde trøie“, som „i skoven vilde sig ret fornøie“. Der var mange vers at komme igjennem, og den gav en bedrøvelig udsigt over mandfolks forskrækkelige troløshed og pigernes lammefromme uskyld.

Jens Peder syntes, den var lidt for høitidelig „reliøs“, som han kaldte det, nei, han skulde synge en kjæk en, og med rungende stemme klemte han i til en rask melodi:

Og saa vil vi frank og fri
sjunge vise nummer ti
om „Prins Maurits“ australiske reise.
Vi til Port og leie laa,
da vi ordre monne faa,
at vi skulde til Melbourne gaa.

Du skal ei bekymre dig
om dit guldgraveri,
for mit skib ligger færdig og skal seile.
Det skal seile, det skal bære,
det skal seile paa min ære,
det skal seile paa bølgerne de blaa.

— — —

Aa, der var baade sjørøvere og mytteri og skibbrud i den vise, saa det kunde en sagtens kalde noget for pengene. Og helleri kke sparte han paa røsten, Jens Peder, for han vilde rigtig vise sig. Han syntes nok, Karen gjorde formegen stas af Carolus Alting, den fanten. Og da han havde sunget, lod han gaa rundt en flaske med sød solbærrum. Baade Karen og Esther maatte ta sig en slurk. Fin-fint brændevin, direkte indsmuglet from Hirtshals, you know! Men saa fandt Karen paa, at Carolus Alting skulde synge.

Han undskyldte sig. Han havde saa kleint et maal, og heller ikke kunde han slige fine viser som de andre. Men det hjalp ikke, han maatte til, og saa sang han paa en sørgmodig melodi:

At tjene for en pige et aar,
det blir vel ingen blomstrende vaar.

:,: For det er den store smerte,
som jeg gjemmer i mit hjerte,
at jeg aldrig skal faa elskas mer enddå :,:

Ifjor jeg havde mig en ven;
men iaar har en anden taget den.
:,: Og jeg lod den vennen fare,
nu hun færdes blandt de rare,
og saa faar jeg vel en anden til ven :,:

Aassen skal det gaa mig engang,
naar som vinterkvelden falder mig for lang?
:,: Ja, da skal du nok faa angre
alle falske kyssar mange,
som stjaalet du har ifra din ven :,:

Og om du saa blir gifte engang,
ja, da skal du høre barnelaat og sang.
:,: Ja, da faar du staa ved vuggen,
sjunge visse lulle — jullan
for alle smaabarnene engang :,:

Men aassen skal det gaa dig engang,
naar som evigheden falder dig for lang?
:,: Ja, se da skal lilla vennen
ligge ensam vid min side.
Aa, hvor deiligt at havt mig då til ven! :,:

Der faldt en stilhed over dem alle efter den vise. De vilde, enfoldige ord gynged ligesom saa vidt ud paa tonen. Esther syntes, de var underlige og skjønne. Karen var bleven stille. De andre vilde saa endelig vide, hvor han havde visen fra.

— Aa, nordpaa i Ryfylke, der synger de den saa meget — svarte Carolus.

Da kunde ikke Jens Peder dy sig længer. Han maatte af med lidt af den galde, han havde samlet: — Aa ja, den slags folk, som du hører til, farer vidt om, og kommer vel med til lidt af hvert. Det er bare ikke saa sikkert, at Dere altid er velkomne.

— Nei, det tør hænde sig det — sagde Carolus stille. Ansigtet blev blegt, og i øinene slukned en glæde, som havde glimtet. Ingen sagde ellers noget. Esther var brændende harm; men hun turde ikke røre ved det. Jens Peder blev hed i toppen og følte sig uvel, han skjønte, han havde sagt noget stygt og noget galt, og han skotted hen mod Karen; men denne mødte ikke hans blik. Pludselig midt i stilheden løfted hun sin stemme og sang en lystig vise. Hun følte, hun paa en eller anden maade maatte hjelpe Carolus ud over dette. De andre forstod aabenbart hendes hensigt og sang omkvædet med:

De skoerne, som du gav mig
med de gule spænder paa,
de skoerne kan du faa igjen.
Susse rullan, rullan ta' igjen,
saa slaar vi kvit om kvit!

Det tørklæ', som du gav mig
med de røde roser paa,
det tørklæ' kan du faa igjen.
Susse rullan, rullan ta' igjen,
saa slaar vi kvit om kvit!

Den lokken, som du gav mig
af dit brune, krøllade haar,
den lokken kan du faa igjen.
Susse rullan, rullan ta' igjen,
saa slaar vi kvit om kvit!

Den ringen, som du gav mig
med navnet dit udi,
den ringen kan du faa igjen.
Susse rullan, rullan ta' igjen,
saa slaar vi kvit om kvit!

Den kyssen, som du gav mig,
den var jo noksaa sød,
den kyssen kan du faa igjen.
Susse rullan, rullan ta' igjen,
saa slaar vi kvit om kvit!

Misstemningen løste sig op i sang og latter, og saa greb Esther pludselig Carolus i haanden, alle de andre blev med, par om par, og de dansed oppe paa berget en munter barneleg og tralled til:

Og vi skal danse over berg og bakke
og slide sønder baade sko og frakke.
Hei hop, du min søde sukkertop,
vi skal danse til solen rinder op!
Hei hop, du min skjønne,
vi skal danse i det grønne!

mens morgensolens blege skjær gled over havet, og der tændtes en rødlig lysning af sol i øster.

Da morgenbrisen kom, stod skøiterne indover for fulde seil med sin ladning af glad og træt ungdom. Muntre, friske bølger klukked om skjærene, og ærfuglhannernes store flokker letted, hvor skøiterne gled frem, og søgte med rappe vingeslag tryggere afstand. De hvide dunbryst skinned som sølv i morgensolen.

Sommeren gik som alle andre sommere for dem derude paa Udvaar. Esther stelte sig, som hun pleied, laa ude i sjægten for at fiske vitting og torsk, holdt gjennem kikkerten øie med dampernes færden langs kysten og gjorde af og til ture i land; men det var alligevel, som dagene intet indtryk gjorde paa hende, der de gled forbi. Hun gjorde sin stemning op i en sætning, som syntes hende rammende: Hun merked saa lidet, at hun leved.

Og saa blev det høst. Blomsterne, som grodde i holmernes revner, faldt tørre fra strittede stengler, græsset visned, og lyngens blomster sad i blege klaser tæt sammen om de brune kviste. I godveirsdage stod himmelen høi og skarp over holmen. Der var ved hvælvingen noget metallisk, en syntes, den maatte klinge med høi tone, naar sjøen vasked op mod den ude i synskredsranden.

Men mange dage var graa og stormtunge.

Stridt regn rasled, og sjøsprøiten stod durende ind med hvidt skumdrev. Da blev huset det eneste tilflugtssted, der var at ty til.

Og jo mørkere det blev, desto mere lukked ligesom Esther sig ind i sig selv. Hun følte for første gang, at der var ensomt paa Udvaar, og endda hun egentlig ikke kunde si sig at længte nogensteds hen, saa kjendte hun tyngslen ved at være bunden af det uendelige øde, som høst- og vinterdag ruged over havet.

Værst var det, naar taagen stod tæt og uryggelig over graablank og blytung sjø. En følte sig som levende begravet og svøbt i ligklæder. Fra fyret klang med sikre mellemrum de ubarmhjertige, larmende slag fra den uhyre klokke. En hørte, hvordan det dirred vidt udover med vældige sving gjennem luften; men alligevel stod taagen uløselig tæt omkring.

Det kunde da hænde, der laa dampere udenfor og tuded i sine fløiter. Det lød som dødsrædde skrig fra et umaadeligt afgrundens uhyre, som endnu intet menneskes øine havde seet. Om der var seilere i nærheden, kunde det føles som en lise. De holdt der ombord et umaadeligt leven, de tuded i taagelur, slog paa kobberkar og ringed med klokker. Men der stod da mennesker bag den forvirrede larm. En saa ligesom disse mennesker, der løb i angst omkring paa dækket og søgte udvei gjennem den stængende væg.

Esther syntes ofte, at det var som hun vaag-

ned af en ond drøm, naar solen og frisk bris en morgen havde klaret synsranden.

Med uveiret kom sjøfuglenes tid. De trak i svære, tunge flokker over sildestimene. Først fór silden, efter den i boltrende leg niser og hval med vandet i kog vidt omkring, og over hvirvled kredsende skrigende masser af graamaager og blaamaager, terner og tyvjo og alker. Der gik en vild heksedans af lyd over sjøen.

Johan Reynolds pleied da meget at ligge ude i baad paa skytteri. Han havde fundet stort behag deri og en adspredelse, som han trængte i dagenes ensformighed. Esther blev undertiden med paa disse ture, og det saa faren gjerne, for dels trodde han, hun havde godt af at komme ud i frisk luft og i bevægelse, og dels var det til stor hjælp for ham, naar hun skjøtted roret og seilet; saa kunde han sidde og passe paa i forstavnen med bøssen i haanden.

De brugte i regelen en liden let vestlandssjegte, som gled aaleglat gjennem vandet med sine smidige, tynde, skjælvende sidebord, og til den havde de et raaseil. De holdt for vinden ned paa alkerne, eller hvad andet det kunde være, for sjøfuglen kan bare lette mod veiret; men det vaager den sig ikke til, om baad bærer paa den. Den dukked tit og ofte, før der blev skudhold, og saa gjaldt det at holde baaden i den retning, hvor fuglen ventelig vilde komme op igjen.

Esther blev efterhvert ganske ivrig under jagten. Det hidsed hendes blod, disse raske smeld fra bøssen, og at se fuglen ligge med brystet i veiret og duppe paa bølgerne. Den medlidenhed, som hun rent instinktmæssig besad, fordi hun var kvinde, sløvedes efterhaanden. Til den pludselig en dag stod nyvakt op som en slags rædsel.

Det var sent i december, at hun og faren seiled ud tidlig en morgen. De vilde længer østpaa, hvor stimene nu stod. Nogen særlig heldig fangst gjorde de just ikke. Det blæste op frem paa dagen, og der stod sjø tilhavs, saa de turde ikke vove sig langt nok ud i den lille baad, og de drev derfor bare en spredt jagt paa enkelte fugl inde mellem holmerne. Herunder kom de langt bort fra fyret. Himlen var mørk og uveirstruende; men vante, som de var ved den ting, syntes det dem ikke egentlig noget at ænse.

Ud paa eftermiddagen gik de iland paa en holme for at koge en kjedel kaffe. De laved ildsted i stranden og slog sig ned der noksaa koselig i ly af en fjeldvæg. Men just som de havde faaet skjænket i kopperne og taget smørbrødpakken frem, kom snedreven yrende over dem. De slugte maden i en fart og gik i baaden. Netop som de satte ud, saa de mellem to holmer en lom. Den regnes for den bedste sjøfugl at spise, eftersom dens kjød er mindst tranet, og vel tilberedt kan den ogsaa ligne aarfugl i smagen. Derfor syntes

ikke Johan Reynolds, han kunde lade den gaa. Han fik bøssen til kinden og trak af. Lommen dukked, men der flød fjær paa vandet, saa den var tydeligvis truffet. En stund efter kom den op i luvart, og den fik nok en haglladning. Den laa midt i haglsørpen, men havde alligevel kraft til at dukke. Slig gik det endnu et par gange, og tilsidst laa fuglen bare og rodde rundt i vandskorpen og orked ikke at komme under. Undernebbet hang afskudt ned, der var blod i sjøen omkring, og øinene vandred saa underlig vildt fortvilet om. De seilte den ind, og Reynolds greb den i den lange hals, som han vred rundt.

Esther blev næsten syg ved synet. Hun skjønte ikke rigtig hvorfor; men hun følte sig med ett medskyldig i noget afskyligt. Hun svarte ikke noget til farens bemerkning, at det var fandens saa seiglivet slig en lom kunde være, bare sad og bed tænderne sammen i en sjælesaarhed, hun ikke før havde kjendt, lagde roret over og lod det staa til hjemover.

Veiret øged jevnt. Snefillerne fór dansende ned og sluktes i sjøen. Der lagdes et slør om landets og holmernes kjendte konturer, og det var snart bare de allernærmeste, de skimted. Havet vokste. Det brød rundtomkring mod undervandsbaaer og skjær. Der maatte et rev i det lille seil, og endda gik baaden med durende skumskavl høit op om bougen. Johan Reynolds tog selv

roret, og Esther sad paa udkig for at varsle braatt i farvandet.

Det blev en styg tur, som et ridt paa en vild fole, alt blev som et tilfældighedernes spil, der de søgte at ride sjøerne af fra stevn til stevn. Braadsjøen paatvers, og det havde været den sikre undergang. Kursen holdt de bare paa maafaa, og ofte strøg de meget nær det rasende kog af skumhvirvler om skjulte skjær. Johan Reynolds lod staa til ret unda veiret og haabed at faa landkjending og læ etsteds mellem holmerne.

Esther sad hvid paa midttoften med øinene rædde og vilde. For første gang følte hun sjøen som noget fiendtligt, der havde ondt i sinde. Det var kanske det, at i forskotten mellem de hvidbrystede alker laa lommen, og hun saa dens toppede hode med det afskudte neb og brustne, døde øine. Hun syntes, der var som et ondt, hevnsygt udtryk i dem.

Johan Reynolds holdt næven knuget om rorpinden og blikket hvast fæstet forud. Han sad rolig og passed seiladsen og vilde ikke overfor Esther lade sig merke med den spænding, han var i.

Værst at han ikke kunde si, hvor de seilte, han maatte bare lade det staa til. I snetykken fór de forbi holmer, de saa dem som dunkle skygger snart i læ og snart i lu, og de hørte brændingsbruset omkring; men det var umulig at dra nogen kjendsel.

Først i en lette fik de landkjending af en holme ret ind for fyret. De tog den i et glimt mellem to ilinger, i det samme klang Udvaars taageklokke varslende gjennem stormylet, og saa seilte de to sin dristige seilads ret gjennem brændingen om skjærene i indløbet. Der blev nogle sekunder, da de bare saa hvidt omkring sig af fossende, skummende sjøsprøit, og saa løfted en bølge dem ind i den lille havns roligere farvand.

Efter den dag holdt Esther op at deltage i farens jagtture. Hun havde faaet baade skræk og afsmag i blodet.

— — — — —

Og vinteren gled over. Isen løsned i viger og fjorder inde ved land og drev tilhavs i morkne flager, som skinned hvidt mod den mørke sjø, til de tabtes afsyne etsteds langt ude. Ishatterne, som skjærene havde tat paa sig, eftersom brændingen vasked op over dem i kuldedage, blev skjøre og ramled tilsjøs med dove plask. Og kvelderne lysned stille og blege om en bleg jord. Det ligned tidlige morgener, før solen rinder. Der var sølvglans over jorden og længsler mod vaar.

Og en kveld, som Esther sad i fyrværelset hos sin far og stirred paa den blanke lampe, som langsomt og uafvendeligt rotered og kasted blink udover sjøen med sikre mellemrum, hørte de pludselig udenfor et skjærende svirr af blandede lyd. Det var skrig og pib og fløit.

— Hør, trækfuglene kommer! — sagde Johan Reynolds, og de gik ud paa den lille altan omkring lygten. Der hørte de tydelig oppe fra den klare nattehimmel og fra luften omkring dem, hvordan rummet ligesom var fyldt af fugl. En saa ikke noget bestemt, bare hørte livet, som rørte sig, og sommetider syntes skygger at stryge forbi. Johan Reynolds var istand til at skjelne enkelte lyd i dette virvar, og han nævnte spover og viber og heilo, som drog forbi.

Og fremover dagene, som fulgte, sortned graagaasens sært formede togstribe henover himmelen. Andre gjæs og senest gaulen kom farende skjærgaarden langs paa færden mod nord, nogle skulde kanske helt rundt Nordkap til Sibiriens tundraer. Ret over sjøen fra Danmark kom rugden og andre snepper svirrende.

Paa holmen grønnedes det i bergrifterne. Pilebuskene oppe ved dammen satte lyse, dunede knopper, og ude fra skjærene lød i nætterne brøl fra sælerne, som kjæmped sine vaarlige kampe.

Hver vaar, som Esther før havde gjennemlevet, syntes hende at ha gaaet saa nogenlunde sporløst forbi; men iaar var det anderledes. Hun følte vaaren i sit blod. Hvert af dens pulsslag slog ogsaa gjennem hendes eget hjerte.

Vaaren kom til hende, hendes livs vaar med underlige, saare længsler og med verdensfavnende drømme. Hun var inderst utilfreds og alligevel saa optaget af det, som foregik i hendes sjæl.

Aa, men mest var det længslerne. Længslernes stunder, naar kvelderne lysned og solen laa længe og gløded om Udvaars hvide hus. Da sad hun og stirred ind mod land, hvor mennesker færdedes dagstøt mellem hverandre. Nu løfted æbletrærne snart sine hvide, vaarlige hvælvinger, syrinerne sprang ud og heggen dufted, og unge piger gik haand i haand og smilte mod unge gutter. Aa, for en bitter sødme vaaren lagde i menneskers sind!

Men der maatte være noget mere end dette i verden, noget som var større og udenom. Noget af steilende ridt, noget af glimtende staal, noget af dryssende, røde roser, af alt det deiligste, en kunde drømme sig til.

Og hun følte det selv, at hun var voksen nu, og hun stod med udstrakte hænder og vented, at livet skulde række hende sin skaal med den gode vin.

Alle sunde mennesker drømmer sig lykke til. Der er de mennesker, som drømmer om smerte og onde saar. De er syge paa sindet.

— — — — —

En dag Esther sad nede i trappen til nøstet og greied et snøre, som var kommet i tuste, saa hun doktorens baad stikke ud bag holmerne i leden og over mod fyret. Hun kjendte den godt, for den var hvidmalet, noget som baade sjelden var paa den kant, og seilene elegantere end de ellers brugtes. Da den nærmed sig, saa hun, der sad to i.

— Goddag Esther! — hilste doktor Holst, som han styrte ind til kaien og seilene faldt. — Hvordan staar det til herude? Sei der, tag af for stød, digter!

En ung mand sprang frem og bøded af.

— Se her skal du faa se en ny udgave af slægten Homo sapiens. Det er digteren Aage Barmann, frøken Esther Reynolds.

Det var en temmelig ung, smuk mand med et livligt væsen og et par rappe, lidt nervøse øine; men han saa ikke noget særlig digteragtig ud, ialfald ikke slig som Esther havde forestillet sig en poet, for han havde hverken langt haar eller rød silkevest.

— Ja — sagde doktoren — jeg faar vel gaa i forveien og tale Deres sag hos fyrvogteren, og saa faar Dere to underholde Dere med hinanden saa længe.

Esther var rasende paa doktoren, det var noget af et forræderi slig at overlade den fremmede ganske alene til hende. Hvad skulde hun si til ham? Han kunde vel ikke tale om andet end roser og sjæle og mangel paa forstaaelse, akkurat som Fredrik Lind, naar han var poetisk.

Men den unge mands første bemerkning var svært dagligdags. Han spurgte, om hun ikke kjendte et husraad, som tog bort tjæreflekker, for han havde netop faaet en paa trøien.

Esther maatte le: — Vi faar forsøge. Jeg gik og vented noget, jeg kunde huske for livet, og saa snakker De om tjæreflekker.

Han lo ogsaa: — Ja, det er det sedvanlige. Man tror i regelen, at vi gaar omkring som uindbundne digtsamlinger i hverdagslaget; men saa dunkle end vore ord kan falde, naar vi fæster dem til papiret, saa er vi dog som oftest nogle overmaade jevne mennesker, og om De, frøken, vilde behandle mig som et sligt, vilde jeg være svært taknemmelig.

Saa prated de lunt sammen om egnen og sjøen og alt det, som omgav dem, og Esther syntes saamænd, han var ganske hyggelig.

Inde i stuen tog Reynolds og doktoren imod dem: — Saa De har lyst til at bo herude! — buste fyrvogteren paa. — Den fandens doktoren har snakket mig ganske rundt, skjønt jeg ellers rent ud sagt ikke har nogen større fidus til skribenter og kunstnere og sligt. Og saa faar De vel være velkommen. Ikke sandt, Esther, han kan jo faa lov til at bli her en maaneds tid?

— Jo — Esther havde ingenting at indvende, men inderst inde saa likte hun det ikke. Kanhænde han nok kunde være hyggelig at være sammen med af cg til; men hun vilde dog nødig ha et fremmed menneske til stadighed lige ind paa livet af sig.

Aage Barmann var kommet dumpende paa doktor Holst med en anbefalingsskrivelse fra en af dennes venner i hovedstaden. Ikke saa, at Aage Barmann var syg; men han ønsked at finde en rolig plet paa kysten, hvor han kunde arbeide

uden at generes af badegjæster og seilere eller malende damer og herrer. Saa var pludselig denne idé med Udvaar kommet over doktoren. Han vilde paa død og liv ha Aage Barmann derud, saa en maatte næsten tro, der laa nogenslags dulgt hensigt under. Det var ogsaa udelukkende doktorens skyld, at arrangementet fandt sted, for Johan Reynolds havde imod det, han fandt det saa sin sag at ha to unge mennesker gaaende sammen paa en enslig holme, som han ogsaa sagde til Holst i al fortrolighed; men denne havde alskens beroligende ord. Og Reynolds fandt ud, at doktoren maatte ha sine egne grunde, derfor bøied han sig.

Til en begyndelse interesserte ikke Aage Barmann Esther noget større. Hun syntes nærmest, hans nærvær var en behagelig afveksling i sommerens ensformighed, og hendes opførsel var ganske rolig og naturlig som ellers overfor mænd. Han var ogsaa svært jevn og gjorde sig umag for at synes saa ligefrem som mulig.

Men igrunden var Aage Barmann en meget sammensat karakter. Der var hos ham intet bestemt drag, som maatte kaldes fremherskende. Han kunde være hensynsfuld, elskværdig, ja øm, og kunde samtidig være ond, egoistisk og paagaaende til det yderste. Han var beregnende; men paa et vist punkt, naar noget tog magt over ham, slap al hans beregningsevne pludselig op, og han lod sig drive frem af tilfældighedernes spil.

I almindelighed sattes dog Aage Barmann temmelig høit af menneskene. Han havde ikke mod nok til skandaler, og i regelen laa hans elskværdighed og lyste om ham. Hans vers var gode og vakte damers interesse og mænds beundring. Hans privatformue tillod ham at leve et liv efter sit eget hode, og den gjorde ogsaa, at man lettere tilgav ham hans smaa uregelmæssigheder.

Straks han hørte, der paa Udvaar bodde en ung pige, lagde han en plan — han lagde altid planer — og han gjorde sig op, at en jevn ligefremhed vel maatte være sikreste vei til en ung piges hjerte, naar hun var opvokset derude i ensomheden. Thi at sommeren skulde gaa hen uden et lidet eventyr, faldt ham ikke engang ind.

Men mens dagene hvælved sig over holmen, rolige og sommerlyse, gik det lidt efter lidt op for ham, at her stod han overfor noget, som ingenlunde kunde regnes til det almindelige. Esther var et sjeldent vildt, et af skogens høidyr, og han blev vogtende vár i sin adfærd, følte stadig sterkere festen ved hendes nærhed, og han dyrked denne festens stemning af al sin evne.

Først da begyndte han egentlig at komme tæt indpaa Esther, og først da kom der noget dunkelt og sødmetungt over de ord, som de veksled i alle dagene.

De færdedes stadig sammen. Snart laa de ude og fisked i godveir og stille. Snart seiled de ud til fjerne holmer, som laa veirbidte og stei-

lende i evindeligt skum af dønningers brydende brændinger. Ofte besøgte de Ranø eller de andre udhavne, gik omkring i hytterne, hvor Esther var velseet gjæst, og Aage Barmann gjorde mangeslags optegnelser, for i hendes selskab kom han nærmere disse folk, end han vilde gjort, om han var kommen der alene og fremmed.

Af og til, naar han arbeided, bad han hende sidde ved siden med sit haandarbeide. Han syntes, det styrked hans evne. Inde i stuen stod klavéret efter hendes mor. Esther rørte det sjelden, for trods hun havde lært at spille og virkelig besad adskillig musikalsk sans, saa havde hun aldrig trængt musiken for at løse ud sine stemninger. Havvidden udenfor gav ikke rum for de spinkle toner. De døde hen uden gjenklang. Dog havde hun i de sidste aar ofte forsøgt at spille; men hun savned ligesom nogen til at høre paa.

Men da Aage Barmann kom, blev stundene ved pianoet hyppigere, for han bad hende stadig spille, og hun maatte ogsaa synge. Selv var han musikalsk og havde mange noter med sig, blandt andre ogsaa toner til hans egne tekster, og han sagde, han holdt af at høre hende synge dem, fordi hendes foredrag var saa friskt og ukunstlet.

I de fleste af hans digte laa der noget trist og bittert, noget af en mands vaagne samvittighed leved i dem, og hun ante, at han havde sine

bedste og bitreste stunder i de øieblikke, da disse vers blev til i hans sjæl.

Men i mange var der, hvad hun kaldte en tilgjort mandighed, en blaserthed, som hun haaned med djerve, ungpigefriske ord. Da sad han oftest stille med et dunkelt og halvt selvtilfreds smil, og det smil var for Esther som et stængsel mellem dem, men alligevel noget, som drog hende.

Og for hver dag vandt han mere og mere af hendes fortrolighed, fordi hun syntes, han var et merkeligt og vistnok ulykkeligt menneske. —

Naar solen sank inde over heierne i land og laa i tunge, flammegyldne farver og flød om holmernes runde, nøgne rygge, naar lyset af dagen døde langsomt og stod med klingre, blege toner som et sidste gjenskjær, da sank der ofte et tungsindigt alvor i deres ord, hvad enten de sad sammen paa Udvaars knat, eller de laa og vugged i en baad til de klukkende bølgers blide rytmer.

Da var ogsaa Aage Barmann mere sig selv, og der var ofte som et hav af bedrøvet, utilfredsstillet længsel i hans øine. De gled brune og stilfærdige om Esther. Ellers var der tiest et dristigt, raskt blink af trods i dem, eller noget dyresmidigt, hun ikke likte.

En slig kveld sagde han: — Jeg synes, det er godt at sidde hos Dem, frøken Esther. Jeg er altid trygg nær Dem, fordi De eier denne, det unge, friske menneskes sikre tro. Det har vist aldrig faldt Dem ind med en tanke, at ikke alle

herligheder skulde drysse i Deres fang. Det sidder De og er saa viss paa, og derfor er De sligt et velsignet menneskebarn.

Esther var lidt usikker: — Pyt, De er ung De ogsaa, og i Deres hjerte er der naturligvis ogsaa tro paa seir og gode dage. De bygger vist vel saa mange luftslotte som jeg, for alle slags fantastiske syner yrer jo om Dem som frohatten over ribsvinen min, naar den gjærer.

— Haa ja! De kan bande paa, jeg tror paa mine egne syner. Digterdrømme er det, som hverken lader en rist eller ro, før en har fanget dem ind i billeder og ord; men for mig selv falder det mig aldrig ind at drømme noget.

— Ikke netop nu i øieblikket kanske.

— Der er mange øieblikke siden de dage nu, mange øieblikke af godt og ondt. En slider sig ud paa sine digtersyner, saa en tilslut ikke orker at se noget for sin egen del. For alt det digteriet hevner sig ogsaa, ser De. En blir lidt af en hul broder. Ja, dette siger jeg til Dem en stund som denne, naar kvelden er som en rygende kobberskaal, hvor blodofferet gløder.

— Det er et daarligt billede; det er guld, som flyder omkring os nu.

— Guld, aanei. Guldet er sjeldent. Men ved De, at Deres haar nu staar som en luende fakkel af guld og brænder. Det brænder mig lige ind i forstanden, Esther Reynolds. Jeg kunde følge den fakkelen overalt, den blir mig et helligt tegn.

— Uf nei! Jeg har jo bedt Dem før om ikke at si slige ting.

— Og jeg kommer altid til at si „slige ting“ alligevel. De er digtersyner, forstaar De vel.

— Ja, de ligger i alfald udenfor virkelighedens rige. — Esther lo en liden kort latter. — Aa, De er igrunden noksaa dum alligevel, trods al Deres visdom, De Barmann.

— Og De er igrunden en liden djævel i kvindeskikkelse! — Han reiste sig og stod smilende over hende. — Langt klogere er De, end De burde være; men netop derfor endnu mere fortryllende. Ved De, hvad jeg har lyst til nu?

— Om jeg sagde nei, saa var jeg vist det, man kalder for koket. For det er naturligvis noget rigtig mandfolkagtig, De har lyst til. — Esther reiste sig ogsaa.

— Ja, De har naturligvis ret som altid. — Der fløi en skygge af ærgrelse over hans smilende ansigt. — Og saa bør det os vel at gaa pent hjem.

Der var om sommeren stadig dampskibsforbindelse mellem byen og Ranø havn, saa posten og avisernes nyheder kunde komme rent tryksværtlugtende ferske til Udvaar, om de ellers blev hentet i tide, og det var som en fast bestilling for Esther og Aage Barmann at seile ind til „baaden".

Der var altid lidt liv og lidt at more sig over. Ombord stod fiskere, som kom fra byen, og hausted dagens fiskepriser til alle knatterne sundene gjennem, udhavnsjenter i kistestads og brogede hatte med flødemelksbøtter i de ru, blaarøde næver, tykke landliggermadamer, pæsende af varme under parasollerne, og en eller anden ensom fugl af en englænder, som var drevet ud af de vante turistfarvande, med snadden selvbevidst hegtet mellem to fortænder, et tegn for alverden, at hans vugge stod etsteds paa de britiske øer.

Aage Barmann var en morsom kamerat. Der dukked ved slige leiligheder frem hos ham et sarkastisk humor, saa tit kom de to sprutrøde af

tilbagetrængt latter og med lystige blink i øinene ind til den lille brygge, hvor melsækker og kasser stod hulter til bulter mellem frugtsommelige koner og barbente unger.

En dag de gled ind i havnen, just som damperen lagde til, saa de doktoren paa dækket. De vinked til ham, og han svarte med sin lyse filthat. Han vented paa bryggen og bad dem følge med hjem til en liden frokost. Han kom selv fra praksis. Det var ud paa formiddagen.

De to unge havde havt en lystig tur indover, og der var om dem som et friskt veir. Først sloges de om, hvem der skulde bære doktortasken, og saa vilde de puffe hinanden ned i grøften, rent paa barnevis.

Og inde i doktorens stuer fortsatte de med alskens kaade spilopper. Esther vilde arrangere frokosten, sagde hun.

— Ikke sandt, onkel doktor, vi vil ha blomster, mange blomster i alle de deilige krystalvaserne dine, og saa skal vi ha det fine porcelæn og Bøhmerglassene, for du kommer nok frem med noget vin, ikke sandt? Aa, jeg er saa glad, saa glad idag! — og hun dansed rundt med ham.

Han lo saa nervøst og underlig klodset, det slog hende i et øieblik; men saa glemte hun det væk i travl iver for at hjælpe husholdersken at dække bordet. Doktoren forsvandt i kjelderen, og Aage Barmann sad og fantasered ved pianoet,

til det meldtes ham med stor høitidelighed af Esther, at frokosten var serveret ude paa verandaen.

Som saa mange, der lever et ensligt liv, havde doktoren med tiden udviklet en vis smag for denne verdens goder. Han satte pris paa et velbesat bord og et godt glas vin.

Der var meget lækkert at ta for sig af, og Esther og Aage Barmann spiste med ungdommelig og sjøfrisk appetit; men doktoren holdt sig mest til noget kaviar, han roste meget. Han havde beredt dem en overraskelse, for af kjølerens duggede kumme stak en champagneflaske sin tykke hals op. Og da proppen fløi i taget, klapped Esther i hænderne:

— Du er stor, onkel doktor! Hvis du ikke var saa høitidelig idag, skulde jeg kysse dig ret paa munden.

Doktoren lo; men Esther følte det samme fremmede i hans latter, og han løfted det høie glas mod hende:

— Nei, du skal spare dine røde kys, lille, store Esther, du skal spare dem til elskovens og rosernes tid. Herre Gud, snart springer ogsaa du ud, alle dine drømme og dit hjertes blomsterflor og alt hvad der er smukt. Ikke sandt, digter?

Aage Barmann nikked et: Bravo! med tindrende, spændte øine over det perlende glas, og doktoren fortsatte:

— Lykkelig, siger jeg, hundrefold lykkelig den mand, som vinder din elskov! Maatte han skatte

den høit, som den bør skattes! Din skaal og din ungdoms skaal! Dens bitre skaal! Idag er vi alle poeter!

Esther sad med stemningerne blaanende over sit sind. Det var som musik for hende dette, blomsterne og vinen og de stolte, varme ord, som hylded hendes ranke ungdom. Som en fyrstinde tog hun mod skaalen med alvor i øinene. Doktor Holst syntes hende som en renaissancens skikkelse, en af disse sterke mænd med hjertet paa læben og glans af mangfoldige skjønne, sterke tanker om sig, og Aage Barmann sad der som en drømmende, smilende minstrel og kjæled for champagneglassets slanke ynde.

Doktoren talte meget, mere end han ellers pleied, han drak ogsaa meget og vilde, de andre skulde drikke.

— Skaal begge Dere to, som er unge! — sagde han. Jeg vil idag bare drikke for alt det, som er ungt. Dere kjender ikke det gode, Dere eier. Dere aner ikke værdien af haabets rigdom. Og Dere har endnu evnen til at glemme. Det er det forfærdelige ved at bli halvgammel som jeg, at en ser saa altfor tydelig og i skarpe linjer alt, som en har seilet forbi og som nu ligger og driver der bag i kjølvandet, og som først tilslut, naar alderdommen kommer, duver sig bag om synskredsranden. Forresten skal en aldrig tro noget ondt om livet, om en selv har det ondt. En skal elske

roserne i sin have og de mennesker, som eier lykken. Skaal begge to!

— Aa du dumme, dumme doktor! — Esther følte, der laa noget gjemt bag doktorens ord, som hun ikke kunde faa helt tag i: — Du taler saa bedrøvelig, som om du var saa forfærdelig gammel, og saa har du endnu ikke et graat haar paa dit hode. — Saa lo hun. — Jeg tror næsten, du er affekteret, ja som din guddatter har jeg lov til at si sligt til dig — hun rynked panden og gjorde sig morsk: — Men nu skal vi to, Barmann, drikke en skaal for den skjønne alderdom og adressere den til doktoren. Hans skaal!

Holst smilte: — Aa, du lille Esther, Gudbevares, hvor det lyser om dig! Du skal saa sandt ha mange tak for alle de gange, du har lyst op i stuerne mine, og du faar love mig at gjøre det endnu, jeg liker nu at høre latteren din mellem disse vægge. Hvis jeg var Dem, digter, saa fremsagde jeg paa stedet noget smukt, et stolt, prangende digt, til Esther Reynolds ære.

— Aa, sligt er det værste, De kan si, saa mister jeg taget i de vers, som vel alt uvilkaarlig har formet sig i hjernen, eller hjertet. Hvor De vil, jeg kjender ikke til, hvor sjælen sidder. Nu har jeg bare igjen nogle forvirrede satser, om at hun bærer en krone over sit hode, og den krone er hendes gyldne haar. Og en dronning er hun, og mit stolte hjerte bøier sig ydmygt for hende. Og i alle mænds hjerter blir der vaar, naar hun

gaar frem over markerne. Og jeg vil bede hende: Hersk mildt, dronning, hersk mildt over mit arme, ulykkelige hjerte, og und mig at være den ringeste af dine tjenere, men ogsaa den, der staar dig nærmest. Uf nei, det er faldt i fisk for mig.

— Aa, lad mig bare være fri for Deres vers, Barmann. Jeg tror, jeg vilde like Dem meget bedre, om De ikke kunde lave vers. Husk paa, at jeg er bare en jevn og ligefrem skjærgaardspige, som De har betroet mig, at De tænkte, da De første gang hørte om mig. Jeg er ingen ung dronning, som spiser vers som bonbons til alle døgnets tider.

De lo alle tre, og saa blev der en pause. Enkelte solstrimer listed sig ind og blinked i glas og metal over det lille bord paa verandaen. Sjøen laa blaa og legte dovent med smaabølger i sommerbrisen. Det klukked koselig dernede fra stranden, og heierne bredte sig varme i solstegen med lyngteppet over sig og egekrattets grønne fjærbuske duvende i skarene.

Doktoren reiste sig pludselig og gik ind paa sit kontor. Straks efter kom han tilbage med et lidet etui i haanden:

— Her er noget, som jeg længe har tænkt at gi dig, og jeg vil gjøre det idag. Det har ligget nytteløst mange aar efter min mor; men nu skal du ha det.

Der laa en diamantnaal og skinned inde paa æskens sorte fløil. Den var sjelden stor og vakker.

Esther blev stille og tænksom: — Hvorfor vil du gi mig den netop idag? spurgte hun. Øinene fæsted sig dybe og vagtsomme paa hans ansigt.

Det saa ud, som han følte spørgsmaalet pinligt: — Aa, jeg ved ikke. Du skulde altsaa engang ha den alligevel, og saa kan du ligegodt ta den nu.

— Ja, du kan skjønne, jeg synes det er forfærdelig pent af dig. Du har altid været saa altfor snil mod mig. — Taarerne stod og perled blanke fremme i øienvipperne. Saa slog hun armene om doktorens hals og læned hodet ind til hans bryst og græd. — Dere har allesammen været saa altfor snille mod mig bestandig, du og far og alle menneskene her!

— Saa saa, tøv nu ikke, lille Esther! — Han klapped hende sagte paa haaret. — Vi holder jo alle saa meget af dig, og vil gjerne glæde dig.

Aage Barmann, som kjendte sig tilovers, gik nedad havetrappen og gav sig til at se interesseret paa blomsterne. Der var noget ved dette, som baade rørte og irriterte ham. Irriterte ham, fordi han ligesom ikke var med.

Den gamle, glade stemning vilde ikke komme op igjen. Den var veget for noget, som var dybt og stille, og som det ikke var greit at finde ord for, og snart seilte Esther og Aage Barmann hjemover mod fyret.

De sad tause i baaden, som løb let og rolig over sjøen. Det skvalped og slikked om baad-

bunden af smaabølger. Holmernes gulhvide granitrygge laa og gnistred i solen, og om horizonten gik en bleg dis, som dirred over i varmt blaat høiere oppe paa hvælvet. Der var noget dormende ved solskinnet og alt det linde, lette i bølgedrag og veir.

Til Aage Barmann pludselig brød ud. Han sad tilrors og havde Esther foran sig ved masten. Hun læned sig imod den og saa alvorlig ud i læ.

— Jeg hader Dem, Esther Reynolds!

— Mig! — Hun blev næsten forfærdet over styrken i hans stemme. Hvert ord hvæsed som huggorme. Og øinene hans var mørke, slugende, som et stup, der vilde trække hende til sig.

— Ja, Dem. Jeg hader Dem, som De sidder der i tanker, der driver langveis. Jeg haded Dem derinde hos doktoren, da De græd ved hans bryst.

— Men hvorfor? — Hun famled usikker efter en forklaring. — Hvad har jeg gjort Dem?

— Gjort mig! Der dækker De Dem paa kvindevis bag et ligefremt spørsmaal, der høres saa uskyldigt ud, naar det kommer fra slige smaa læber. De vil med livsens magt, at jeg skal si noget, lægge mit hjerte aabent, saa De velvilligst kan trampe paa det med Deres smukke, smaa fødder. Det er jo netop det, som er det forfærdelige, at De intet har gjort mig, at jeg staar udenfor alt Deres væsen og alle Deres gjerninger.

— Jeg tror, De er gal. Der er jo ingen mening i det, De siger. Forresten maa De falde af. Vi ligger for høit, fokken slaar. — Hun kjæmped sig til en ydre ro; men hun følte en angst snige sig ind paa hende.

— Aa ja — han slog med et over i en anden tone, og der kom en drømmende, sløret klang i ordene — javist er det noget sludder. Det er ikke Dem, jeg hader, bare alt andet og mest mig selv. Jeg har engang seet et billede i et galleri. Det kan være det samme, hvem der har malet det, og hvor det hænger, for om De engang kommer ud i verden og faar se dens herlighed, saa kommer vel De til at gaa ligegyldig forbi det, som de fleste. Det forestiller en mand og en kvinde, som staar sammen i en skoglysning. Det milde, dæmpede sollys flyder gyldent omkring dem. Og fra selve skikkelserne straaler der noget af dette lys. Der er helg i billedet, og det tog mig engang i min ungdom. Min tanke vendte stadig tilbage til det, jeg kunde ikke se andet. Beskuelsen blev til andagt for mig, og ved De, at jeg ønsked mig selv ind i billedet, i dets dybe ro. Jeg vilde være manden. Og jeg haded næsten figuren, som stod der ved siden af kvinden. Noget sligt overfalder mig, naar jeg sidder hos Dem. Jeg ønsker mig ind i den gyldne lysning, som staar af Deres væsen. Det er Dem, jeg har søgt efter, det er Dem, jeg trænger til i denne verden. Forstaar De ikke det, Esther Reynolds?

Hun var bleg. Øinene havde hun fæstet ret mod ham. Hun sænked ikke hodet og slog ikke blikket ned. Han lagde merke dertil, noterte det i sit minde, vanemæssig som en anden iagttagelse. Og han tænkte, at det var dumt af ham at komme med sin tilstaaelse i baaden, hvor han var nødt til at passe roret og ikke kunde ta hende ind til sig. Da, trodde han, hans seir havde været sikker.

Esther var bare ulykkelig. Det havde været saa hyggeligt, saa kameratsligt ligesom, til dette kom. Om det gjaldt livet, kunde hun dog ikke nu bestemme arten af sine følelser overfor Aage Barmann, og hun ønsked heller ingen klarhed, hun var bare bedrøvet og ulykkelig over, at han nu havde revet istykker det fine spind af halvbevidste følelser og flygtende stemninger, som før slynged sit lyse væv om alle sommerens dage. Og saa sagde hun tilsidst noget, Esther, som var klogt, og som slog Aage Barmann og gjorde ham rasende paa sig selv og fiendtlig overfor hende:

— Uf, hvor De igrunden er dum, som snakker slig nu. De maa da forstaa, at om jeg engang kunde blit glad i Dem, saa kan jeg det vanskelig nu.

Han nikked: — De er saa klog, saa klog, næsten for klog for Deres unge alder og Deres uskyldige ansigt.

Saa talte ingen af dem mere, og baaden gled

ud fra holmernes læ og ud i rum sjø. Der var friskere vind, og der var bølger, som gynged og vugged og vasked og bar tankerne mod ensomhed og trods.

— — — — —

Esther havde ventet, at Aage Barmann vilde reise efter dette; men han blev, stængte sig inde paa sit værelse hele dagene igjennem i anstrengt arbeide, og viste sig bare ved maaltiderne, og da kun for et øieblik. Hun blev nervøs og følte sig uvel ved at ha ham gaaende omkring sig. Det minded om stemningen, naar et tordenveir trækker op ude i naturen. Hun gik usikker og vented stadig paa et udbrud. Og hun var alene med det. Ikke kunde hun gaa til far, og Anne var gammel, gik bare sutrende omkring og pudsed og stelte i den lille husholdning.

Hun trodde forresten ikke, Esther, at hun egentlig holdt af Aage Barmann. Vel havde der været stunder, da hun nok tænkte, det var saa, naar han stod inde i den stemning, som da beherskede hende. Men ellers var hendes hjerte roligt. Inderst følte hun kanske, at hun skyldte ham noget, for hun var ligesom vokset og havde faaet udsyn over mangt og meget, siden hun lærte ham at kjende.

Saa en kveld sad hun, som saa ofte, paa holmens høieste knat og saa udover sjøen i solefaldsbilet. Der var leg og hvin af hvide terner og sølvgraa maager omkring hende, for smaasild-

stimene stod og kogte i sundene mellem holmerne. Længselen var kommen over hende igjen, denne længsel mod liv og mennesker, som havde taget hende slig om vaaren.

Netop i den stund kom Aage Barmann til hende. Han hilste med det gode smil, som Esther likte at se hos ham:

— Det er som en evighed, siden jeg saa Dem sidst.

— Aa, De saa mig ialfald ved middagsbordet.

— Javist; men jeg mener, siden jeg saa Dem alene, for mig selv, jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det. Det er en evighed siden, for der ligger noget imellem, som satte os paa hver sin side af en kløft.

— Begynder De at snakke om det, saa gaar jeg. — Esther vilde for enhver pris hindre et udbrud som det sidste.

— Nei, De gjør ikke. De gaar slet ikke; for jeg har noget at si Dem, som vil gjøre Dem rolig og trygg. Det optrin var en stemning, som faldt paa mig. Herre Gud, jeg holdt af Dem da, jeg gjør det vist endnu paa min maade; men jeg angrer mine ord, vil aldrig komme til at gjentage dem. Mellem os er der noget, en grænse som ikke kan overskrides. Jeg ved ikke hvorfor; men det er saa. Lad os saa heller bare være gode venner. Jeg lover Dem, at De ikke skal bli skuffet.

— Ja — Esther sad og tænkte lidt. — Ja, jeg

vil stole paa Dem, og jeg vil gjerne være gode venner med Dem, Barmann. Her har De haanden min, og klem den saa som et mandfolk. — De stod og lo mod hinanden i solgløden paa den gyldne holme.

Og saa satte de sig til at passiare rolig og fornuftig som før. Han fortalte om et lyrisk drama, han paa disse dage havde skrevet to akter af i et arbeidsdelirium, som han kaldte det. Han læste op nogle vers for hende. De var meget skjønne, og Esther roste dem.

Men da hun gik og klædte sig af i sit lille kammer om aftenen, saa kom hun til at tænke paa, hvad Aage Barmann havde sagt, og hun kom pludselig til erkjendelse af, at hun igrunden følte sig saaret ved de ord. Underlige var de ogsaa. Mente han med dem, at hun ikke var den, han kunde elske helt? Hun sad længe og grunded over dette, til sommernattens graablaa taage bredte sig over sjøen omkring, mens bølgernes evige uro risled om holmen.

Saa lo hun pludselig og rysted sit lange, gyldne haar, saa det faldt som en guldkaabe over hendes natdragt: — Mener jeg ikke, du blir forfængelig, Esther, paa dine gamle dage, og tror, at alverden skal beundre dig som Udhavnsgutterne i Ranø!

Men alligevel! — Der var noget ved dette, som ærgred hende og gjorde hende hed i kinderne.

En kveld seilte Johan Reynolds og de unge ud for at „ta paltosk paa fjeldet“, som det hed i egnens sprog. Det er de store, røde taskekrabber, som fører navn af paltosk, og de gaar i sensommernætterne op i vandskorpen paa holmernes berg, ligger der i taren, som vasker frem og tilbage, speidende med sorte, stilkede øine og med klørne gramsende til alle sider.

Da pleier folk paa sørkysten at ro sig langs holmerne og øerne, helst de yderste, med en beggryde eller et andet lys foran i stavnen, som kaster skjær ned i vandet. Naar de saa ser det røde rygskal af en paltosk, stikker de en hov ned og søger at fange den i nettet. Det skulde ikke synes nogen særlig kunst, og det er det vel heller ikke; men ofte mislykkes det, for i sit eget element kan krabben være rask nok, og der er bredbladede tangtafser at krybe ind under, og der er sprækker i berget, hvor den sætter sig fast, saa hovens ring bare rager henover rygskallens rand.

De var godt rustet, da de drog ud fra Udvaar i den mindste sjegte. Fra bougen hang paa en hage en lygte med skjærm over, og de havde to hover af staaltraadnetting, som Johan Reynolds særlig havde laget til den slags fangst. I agterskotten stod kaffekjedlen og madkurven, og fyrvogteren holdt frem for Aage Barmann en forjættelsesrig lommelærke med rød jamaicarum.

Saa satte de raaseilet og gled for en sagte bris ud mod nogle yderlige holmer i havbrynet, der var kjendte som gode krabbefjeld. Kvelden dormed langsomt bort og dens douce lys gav plads for tusmørket, saa da de var paa fangstpladsen, kunde de tænde lygten og begynde sin søgen. Seilet blev lagt ned.

Klods langs landet skoded Johan Reynolds baaden frem. I forstavnen stod Esther med hoven. Hun skulde vise Aage Barmann, hvorledes det gik til. Hun stod med en hage for at hindre sjegten i at kjøre bougen og siden mod land; for det evindelige drag af dønning laa og vasked mod berget. Og saa gled lygtens lyskreds frem langs holmen og aabenbared en sælsom og skjult verden for Aage Barmanns fremmede øine.

Esther stod bøiet over æsingen, speidende spændt efter det røde skjær af en krybende krabbe. Men en maatte være vant og vár; for i granitberget var der flekker, som skinned rødlig gjennem det grønne vand, og som en kunde ta feil af.

Esther elsked at se ned i den mystiske, oplyste kreds. Sjøen laa og silred, en saa ligesom hver strømnings stribe indtil bunden. Det var som at se gjennem krystal ind i en grottes hvælving. Og taren laa og flød frem og tilbage med store, brungrønne blade, og tangens fine, grenede vaser bevæged sig spøgelsesagtig som famlende fingre. Nu og da gled en lydløs, mørk skygge af en fisk forbi. Sommetider lynte et blink fra slig en skygge, naar en sølvhvid bug kom tilsyne. Lange, stive tangsneller flygted stregtynde ud af lyset, og en doven knur spilte helt oppe i vandskorpen kampberedt ud sine pigger.

Saa gled pludselig lyskredsen over et rødt legeme, som klatred møisommelig op berget. Med et søkk fôr hoven i vandet, Esther raged med smidige, sterke arme henover bunden, løfted saa stangen op, og fra hoven, som drypped af vand og sjøgræs, slængte hun den første paltosk ned paa tiljerne. Der kom flere til siden.

De skiftedes ved aarerne alle tre. Baade Esther og Johan Reynolds havde et godt haandlag, og Aage Barmann skulde ogsaa forsøge sig. Han blev anerkjendt som taalig flink, og tilsidst kryed og krøb der krabber bortover hele baadbunden. Somme af dem klumped sig sammen og forlysted sig med at rive klørne af hinanden. Og mens natten drog forbi, rodde de tre rundt mange holmer, til det saa smaat begyndte at lysne

af dag over havet. Da minked fangsten, og de kjendte sig sultne.

Paa fiskervis lagde de iland ved en større holme, kogte kaffe i stranden og holdt et hyggeligt maaltid der. Reynolds og Aage Barmann fik sig hver sin dram af den gode rum, og passiaren gik lun og jevn som altid ved et baals gløder. Der var blikstille over sjøen, bare med rolige, blanke dønninger. De maatte vente, til morgenbrisen stod ind, om de ikke vilde ro tilbage, og det havde ingen af dem særlig lyst paa. Tilsidst blev Reynolds søvnig, han var kanske træt af de urolige nætter ved fyrlampen, og han svøbte sig i en frakke og lagde sig for at dorme paa stranden.

De unge sad en stund og passed ilden, til fyrvogterens svage snorken forkyndte, han sov. Saa fandt de paa, at de vilde gaa paa opdagelsesreise rundt holmen, som var temmelig stor, for at holde varmen i sig. Nu paa morgensiden kulsked det lidt.

Der drog sig et skar tvers over øen, og ind gjennem det gik de. De kom frem til en slette, overgrodd af lyng og alskens ukrudt; men de saa rester af et stengjærde omkring, som fortalte, at her engang havde været dyrket. Længere fremme stødte de paa tomten af et gammelt hus, og omkring det, ned mod stranden paa indsiden af øen, var der vokset op en liden skog af besynderlig knortede, dvergagtige plommetrær, hvis

sprøde, krøgede grene filtred sig mellem hinanden til et vildniss. Det saa underlig, næsten uhyggelig ud.

De satte sig etsteds nede ved stranden og stirred indover mod landet, som slørtes af hvid taagedamp. Bag dem stod dverglunden og huked sig sammen om sin lille hemmelighed med hustomten og engen, som engang havde været dyrket.

Den dæmrende morgens ventende stilhed gik til deres blod. Aage Barmanns stemme var rolig, da han sagde:

— Jeg har igrunden lært at holde af sjøen i denne tid, og lært at frygte den ogsaa. Jeg har ligesom faaet et blik ind i dens gaade. Kjender nu baade ensomheden og det vilde vælde i dens sælsomme væsen. Men det undrer mig, at menneskene har fyldt havets mytheverden med saa mange uskjønne og farveløse skikkelser. Skulde jeg digte havets mythe, saa skulde det være en kvinde, en underlig skjøn og daarende kvindesfinx, der sommetider blev til en forfærdelig, skjælbelagt drage, en midgardsorm, som ringled sig om landene. Aa, en maatte kunne digte et deiligt sagn om havets slange med de dybgrønne, sølvrandede skjæl. Men stoffet blir ligesom for mægtigt, ingen evner at forme en naturmagts billede i ordenes metal. Og denne magtesløshed overfor det vældige sujet virker irriterende og lammende. Jeg maa bort fra det, hvormeget det end drager mig. Jeg vil reise snart.

— Vil De reise? — Esther saa op. Det lød baade forundret og skuffet.

— Ja, jeg vil, forstaar De ikke det? — Der kom en susen af nærmende storm i stemmen. Blodet sad og spilled yderst ude i hans fingerspidser.

— Nei, hvorfor skulde De egentlig reise? — slog Esther det hen. — Naturligvis kommer De engang til at reise; men hvorfor netop nu? Skjønt De kjeder Dem vel paa Udvaar. De er vant til mange og forskjellige mennesker. — Hun sad angst, for hun følte, at hans sind atter var ude af ligevægt, og der brød lyn op i Aage Barmanns øine.

— Aa De, Esther, De er selve havsfinxen! En ser dette haaret Deres som solguld over holmerne, og det gnistrer og driver som skum, og øinene ligger som dunkle havbaarer og bærer tankerne. I hele Deres skikkelse er der hav, havmagt. Kan De ikke forstaa, at det er mere, end mennesker orker at gaa og se paa, sligt. For De drager som sjøen selv. Og naar høstnætterne kommer, tænker jeg mig Deres sjæl som en ringlende, deilig slange. De har krinset alle mine drømme og min mandsattraa og vilje med Deres forfærdelige magt. Esther, jeg vil bæres af Deres havdybe væsen! Jeg vil eie Dem, Esther! Jeg vil synke i det boblende kog af havfriske jomfrudrømme og kvindelængsler, som er Dem. Hvad kan det nytte, at jeg har lovet ikke at tale

om mine følelser, jeg svimler jo alligevel altid mod Dem. Esther! Esther! — Han tog om hende, søgte mod hendes mund i vildt begjær; men hun vred sig undaf og slog ham brutalt lige i ansigtet:

— De er ond! Hvorfor er De slig mod mig? — Hun saa bleg ret mod ham.

Aage Barmann veg, og der faldt med et en mørk ro over ham:

— Sig heller, jeg er dum, frøken Esther. Men ved De, hvorfor jeg er dum? Fordi jeg ikke kan styre mine følelser og vente. For De elsker mig, og engang vil De erkjende det, og kanske skal De græde, fordi De ikke kjendte Deres besøgelses tid.

Esther havde sprunget op paa en sten, hvor hun stod frit: — Aldrig, aldrig! Jeg afskyr Dem nu! — Det var hun forresten ikke sikker paa; men hun var angst for hans vildskab.

Aage Barmanns ansigt fortrak sig som til graad, og han sank ned mod stenen, hun stod paa: — Sfinxen! Sfinxen! — stønned han.

Medlidenhed vaktes hos Esther. Hun syntes, det var ondt at se et barn græde; men dette, en voksen mands hulken, var tifold værre. Aa Gud, han kunde dog være saa mandig og kjæk, og hun fik lyst til at ta hans hode i fanget og trøste ham med milde ord. Men saa mindtes hun de syge øine, han havde havt. De syntes hende som noget ukjendt, hun maatte ængstes for. Og

angsten blev hende overmægtig. Hun sprang gjennem plommelunden, over engen og ned til stranden, hvor hendes far endnu sov. Hun vilde hjem straks og vækked ham.

Han gned øinene, strakte lidt paa sig og slog floke med armene: — Jeg har nok sovet, jeg. Hvor er Barmann?

— Han gik indover holmen, vel for at se solen staa op, tænker jeg. Derude kommer morgenbrisen, derfor vækked jeg dig. — Hun pegte mod en mørk stribe ude paa den blege sjø.

— Ja, det er bra, vi faar se at komme hjem. Barmann! — Reynolds løfted sin gamle kommandorøst, saa det runged i berget og dirred langt udover sjøen.

Det svarte, og omsider kom han.

— Nu, faar De piske død slutte versemageriet, digter! Nu faar vi ta hjemveien fat. Fy pokker, hvor De ser bleg og lyrisk ud i morgenlyset!

De stod hjemover for en frisk bris. De var dels for optagne af sine egne tanker og dels for trætte til at snakke videre sammen.

I øst flammed solrendingens røde baal mellem skyerne, og der blev liv over havet af maager og terner og andenslags fugl, efterhvert som vinden løb ind i sundene mellem holmerne.

— — — — —

Et par dage efter reiste Aage Barmann. Esther undgik omhyggelig enhver tomandssam-

tale med ham, og det blev bare til et kort farvel, før Johan Reynolds seilte ham ind til dampbaaden.

Men da han hopped i sjegten, raabte han op til Esther: — Vi to mødes nok igjen, vi frøken!

Der var en frisk luftning af freidighed og trods over hans skikkelse i det øieblik, og Esther sanded med sig selv, at naar han var slig, blev der noget betagende ved ham.

Da faren kom tilbage om kvelden, satte han sig ved siden af hende udpaa trappen med sin store merskumspibe: — Ja, ja, Esther, nu er vi alene igjen. Det blir som et savn efter ham, digteren; for han var igrunden en rigtig hyggelig fyr. Men det blir vel bare i begyndelsen, for vi to har det jo rigtig godt sammen, ikke sandt du?

— Aa jo, far! — Esther lagde sin bløde kind ind mod hans skjæggede. — Vi har det rigtig godt, det har vi. Der er saa fredelig herude hos dig.

— — — — —

Men inderst inde var ikke Esther rigtig fornøiet i denne tid. Der var noget i hendes følelser, hun ikke forstod, og en dag reiste hun ind til Ranø og gik op til doktor Holst. Hun blev modtaget venlig af ham som altid; men der var noget nyt, noget bedrøvet forskende i doktorens øine.

— Nu — sagde han, da de var kommen til-

sæde ude paa verandaen under solseilet — saa er altsaa Barmann reist.

— Ja — nikked Esther.

— Har han knust dit hjerte, eller du hans? — spurgte doktoren. Det skulde være en spøg; men han stammed saa underlig, og der var alvor i blikket, trods munden smilte.

Esther sad og saa ud i luften. Haanden legte med kurvstolens fletning: — Onkel doktor, kan du huske en jul, det var endda det aar, jeg gik til middelskoleexamen, at vi sad sammen, far og du og jeg, hjemme paa Udvaar, og saa spurgte jeg dig, om du nogensinde havde været forelsket?

Doktoren nikked smilende: — Og saa betrodde du os, at du var forelsket.

— Javel. Nu vil jeg betro dig, at jeg tror, jeg ikke er forelsket. Og det er igrunden noksaa underlig, for naar to mennesker er sammen saadan til daglig, saa — — Ja, og saa var han jo ganske interessant og pen.

— Ja, og ung. Er du ganske sikker paa dig selv? — Doktoren saa spændt paa hende,

— Nei, det er jo netop det, jeg ikke er, skjønner du ikke det? Der er meget hos ham, som jeg ikke liker og er ræd for, og meget, som jeg liker godt. Slige digtere er nu engang ikke som andre mennesker. Ja, jeg likte ham vel igrunden ikke saa svært godt; men det er dog, som han har en vis magt over mig.

— Ja, saa er du formodentlig forelsket i ham alligevel. Hvorfor sidder du egentlig og taler om dette til mig? — Hans stemme var saa tør og fjern.

— Hvorfor siger du det? — Der sprang taarer frem i Esthers øine. — Forstaar du da ikke, at jeg staar alene og hjælpeløs. Jeg har næsten ikke kjendt unge mænd, og saa kommer der en. Kan jeg da vide, om han er den rette eller ei?

— Nei, nei, det er sandt — doktoren sad fortænkt — nei, nei, det er ikke saa greit for dig, dette her. Vi faar nok hjælpe dig, vi, som — — vi, som holder af dig. Saadant et lidet kvindehjerte er vist underligt, du! — Han saa op med et smil. — Jeg har før tænkt mig det mest som en dukkestue med nipsfigurer og porcelæn i; men det er nok ikke slig. Det er vist heller som en have, hvor det gror i vaarens tider, og hvor blomsterne springer ud, eftersom livssolen gaar frem over himmelen. Saadan et lidet kvindehjerte, du! Det har jeg aldrig tænkt paa før, og saa sidder jeg næsten og blir høitidelig over det.

— Uf, ja, det er dumt af mig, og kanske ikke rigtig at snakke om sligt; men jeg syntes, du var den nærmeste, jeg havde, at betro mig til; for du har altid været god og snil mod mig. Jeg kan jo ikke gaa med sligt til far.

— Nei, det kan du vel ikke. Vi faar se at finde paa noget, og faa dig paa ret kjøl, om du har kjørt dig paa skjær. Faar du roret sik-

kert i hænderne igjen, saa tænker jeg, jeg kjender Estherpigen saa godt, at hun nok selv finder leden til lykkelandet sit.

De sad og grunded lidt hver for sig, til doktoren ganske stilfærdig udbrød: — Javist, nu har jeg det, jo! Du skal naturligvis reise til Christiania i vinter. More dig, se mange mennesker, lære, hvorledes livet arter sig. Det skal du.

— Er du gal, onkel doktor! Tror du, jeg vil reise fra far? Og desuden saa koster det mange penge at bo i Christiania.

— Aa pyt, din far klarer nok det. Han fik ikke saa faa penge, som forresten egentlig er dine, da bedstefar Behrens døde. Desuden saa liker han igrunden ensomheden, saa for den sags skyld behøver du ikke at gjøre dig nogen bekymring. Du kunde bo hos din tante Elise, hun har før engang skrevet til din far og bedt ham sende dig derind, for hun har ingen børn selv, ved du.

— Men er ikke mors slegt uvenner med far?

— Aanei. Han assessor Thesen, hendes mand, var lidt storsnudet af sig, men tante Elise, som jeg kjender lidt fra gamle dage, hun er rigtig en sød, elskværdig dame. Jeg reiser ud til Udvaar en af dagene, og saa skal vi nok faa stelt det til det bedste for dig, naar vi lægger vore hoder i blød, din far og jeg.

Der kjørte i det samme en kariol ind paa tunet, og husholdersken kom og meldte, det var

bud efter doktoren fra Voreland, datter til Nils Voreland havde spyttet blod og var rent klein.

— Faar vel reise straks, da. Det er sjelden at faa landskyds her i distriktet. Du undskylder mig nok, Esther. —

— — — — —

Da Esther gik ned til baaden, tog hun en sti over heien, for hun maatte skynde sig, hun syntes, vinden begyndte at løie af. Der skræmte hun op et par, som sad paa en sten og talte svært fortrolig sammen. Det var Karen og Carolus Alting, fantegutten.

— Nei, kjære, er det Dere to, som sidder her? — Hun var saa optaget af sine egne tanker, at hun ikke merked, de to saa lidt røde og forlegne ud.

Jo, det var da dem.

— Er du paa disse kanter igjen, Carolus?

— Ja — de forklarte i munden paa hinanden, at nu havde da Carolus slaaet sig paa fiskeri. Han havde været med Tommes og Salve, brødrene hendes og fisket makrel i sommer. Nu skulde han ud paa dorging snart, og i vinter vilde han være med efter silden. De stod og passiarte lidt, de tre; men saa maatte Esther skynde sig.

Som hun holdt paa at sætte seil, kom Karen efter hende: — Du, Esther — hvisked hun hurtig og rødmende. — Du fortæller vel ikke noget om, at du traf Carolus og mig deroppe?

— Nei, det kan jeg nok lade være. — Hun stod med haanden paa bryggekanten, færdig til at støde fra land, og saa uforstaaende paa den anden. Da gik der som et lys op for hende:

— Er du glad i ham, kanske? — kom det alvorlig.

— Aa, jeg ved ikke, jeg. Farvel! — og Karen sprang sin vei opover til Rasmus Olsens hus.

Hun ved det nok, og hun er vel lykkelig ved det, tænkte Esther, hun skjøv dygtig fra med sine sterke arme, saa baaden drev ud. Vinden fyldte seilet, som posed sig svagt, og sagte gled hun frem, forbi husene mellem knatterne.

Saaledes gik det til, at Esther en morgen udpaa høsten, ved at vaagne i et fremmed, ukjendt værelse, pludselig erindred, at nu var hun i Christiania. Hun saa sig omkring i et nydelig og smagfuldt indredet rum, just som en ung pige kunde ønske det, og ialfald betydelig mere luxuriøst end Esthers eget, høist enkle, kammer hjemme paa Udvaar.

Hun strakte sig dovent i sengen. Klokken var otte; men hun hørte ingen lyd som røbed, at nogen af husets beboere var paa benene, og saa blev hun liggende og gjennemgik i tankerne de begivenheder, som stod nærmest i hendes minde. Bare reisen langs kysten med den store rutebaad havde været noget af et eventyr, og det syntes hende et stort øieblik, da hun saa hovedstaden dukke op derinde i en taage af lys mod høstkveldshimlen.

Tante Elise, et fint lidet damevæsen med et sødt smil, havde hilst hende saa hjertelig velkommen, og kysset hende og holdt hende ud fra sig,

for rigtig at betragte hende: — Er det Gerdas datter? Du er jo en stor, voksen pige, og sød er du ogsaa. Der er noget, som ligner hende, men ogsaa noget, jeg ikke rigtig kjender, noget kraftigere ligesom. Ja, velkommen skal du være!

Mellem alle de høie husrækker var de saa kjørt den lange vei op til Josefinegade, hvor fru Thesen bodde. Og imens havde tante Elise spurgt om saa meget hjemmefra. Hun havde aldrig seet Reynolds uden en eneste gang, da hendes far var død og han havde været inde til begravelsen. Og hun fortalte ogsaa om sig selv: At hun følte sig saa ensom nu, efter Thesens død. Saa hun havde glædet sig slig til, at Esther skulde komme. Aa, hun skulde forsøge at være saa snil mod hende, stakkars Esther, som jo aldrig havde havt nogen mor.

— Og saa flygted pludselig Esthers tanker langs kysten til der, hvor Udvaar hæved sin holme med fyrets hvide bygning i den blaa, friske morgen.

Hvorledes mon far og Anne vilde faa det alene derude? De vilde vist komme til at længte meget efter hende, og onkel doktor ogsaa, endda han havde været saa ivrig for at faa hende afsted. Uf, hun længted vist allerede hjem. Nei, det var da altfor galt. Nu maatte hun være kjæk, tænke paa alt det morsomme, hun skulde faa se. Nu skulde hun jo først leve rigtig. Før havde hun

været som indelukket i en æske, det havde doktoren sagt, og det var sandt.

Hun sprang op af sengen og listed sig paa sine smaa, blegrøde fødder henover det tæppebelagte gulv, rulled gardinet helt op og aabned vinduet og blev staaende at se ud.

Hun kjendte sig straks lidt skuffet, for hun havde ventet at faa et udsyn over byen; men nu saa hun igrunden bare en liden have og nabohusene over gaden. Til venstre lød der en egen, susende larm, det kunde være en sporvogn, som gik der etsteds. Derfra, hvor hun forstod, byen og havnen maatte ligge, kom der et fjernt sus af liv, som varsled, at dernede løb verkstedernes og fabrikernes maskiner det evige kapløb om guldet, og dernede lastedes og lossedes skibenes varer, de, der var den stigende og synkende flod, som drev alle guldets møller.

Nogle enkelte mennesker færdedes forbi paa gaden. Det var unge mænd, de fleste. Handelsfolk, der gik til sine kontorer, eller studenter paa vei til sine manuduktører. Forsinkede skolebørn kom springende med skranglende tasker, og en melkevogn kjørte sin runde.

Der var asters i haven og høstlige roser, og vildvinen klatred blodrød opover husets mur; men himlen syntes hende ligesom ikke rigtig blaa, endda der var klarveir.

Hun lagde med engang merke til, at en herre, som gik forbi dernede paa fortouget, havde sine

øine stivt fæstet paa hendes vindu. Hun sansed, at hun var i natdragt, og skamfuld og ærgerlig fór hun tilbage ind i værelset. Hun var jo ikke paa Udvaar, hvor ingen fremmede menneskers øine kunde naa hende. Og Esther tænkte, at det maatte være ondt at leve hele sit liv med saa mange andre omkring.

— — —

Ved frokosten sagde tante Elise: — Ja, kjære barn, det første, vi maa gjøre idag, er at hilse paa tante Marie, du er jo hendes kjødelige søsterdatter. Og nu maa du ikke bli forskrækket, om du synes, hun er lidt stiv og afmaalt, det er nu engang hendes manér; men hun har rigtig nogle søde børn, det har hun, og dr. Grüner, hendes mand, er saamænd ogsaa rigtig hyggelig, naar han bare er hjemme; men enten er han ude i praxis eller ogsaa er han i kortpartier eller paa generalforsamlinger. Aa ja, det kan bli for meget af den slags ogsaa; men en mand, som slet ikke gaar ud, er heller ikke morsom. Thesen havde det slig. Han sad hjemme hver eneste aften med sine aviser, uden naar vi var i selskab da. Og naar vi har været hos tante Marie, saa faar vi ud og gjøre dig rigtig elegant. Du har saamænd en krop, som det kan lønne sig at hænge klær paa. — Og lille fru Thesen maatte hen og klappe Esther paa kinden og kysse hende paa panden. —

Fru Grüner var en høi dame med store, kraftige træk. Det slog straks Esther, at hun

ligned svært et portræt af bedstefar Behrens, som laa i mors chifonniére. Hun rakte Esther sin haand: — Saa, det er Esther Reynolds! Sid ned, barn. Og du er kommet ind her! Ja, det er vel en behagelig afveksling i dit ensomme liv ude paa dette fyrtaarn, hvad er det nu, det heder?

I den tone fortsatte hun samtalen, og Esther sad og følte sig uvel. Det samme var tydeligvis tilfældet med tante Elise ogsaa.

Saa kom der to unge piger ind, den ene høi, lys og frisk, den anden mindre og mørk, men begge med leende, lystige øine.

— Nu, er det Dere, Charlotte og Hilde! Det er Esther Reynolds, som skal være hos tante Elise.

Charlotte, den høie, lyse, omfavned og kyssed straks Esther. — Nei, er du vor kusine, aa, saa morsomt! — og saa blev der et lidet slagsmaal mellem hende og Hilde, som leende raabte: — Nei, lad nu mig komme til! — og saa klemte og kjælte de begge Esther, der blev ganske varm om hjertet ved denne venlige modtagelse.

— Men børn da! — Fru Grüners stemme brød kold og streng ind.

— Pyt, mor! — kom det impertinent fra Hilde. — Skal vi ikke være glade kanske, naar vi har faaet en ny kusine? Ikke sandt, tante Elise?

— Jo saamænd skal Dere saa, nu maa Dere

rigtig flittig komme og besøge Esther og mig. Ja, nu maa vist vi to gaa.

— — —

Der blev nogle fornøielige, travle dage for Esther, da hun skulde se alt, hvad hun kunde overkomme af hovedstadens seværdigheder. Og desuden var hun stadig paa farten til pasning hos sydamer og til modemagaziner. Hendes stadige selskab blev de to kusiner, som hun kom til at holde meget af. De ligesom knitred af liv og lystighed, og om kanske ingen af dem stak saa særlig dybt, saa var de ialfald tjenstvillige og elskværdige.

Esther fik næsten ikke tid til at længte hjem. Om aftenen var hun ofte i theatrene eller i selskaber, og naar hun og tante Elise sad alene, saa var der ligesom ikke plads for nogle ensomme tanker, for tanten fyldte kvelden med sin lune smaapassiar om alt muligt. Bare i de stille stunder, før Esther sov ind, mindtes hun i vemod sin far, som sad alene, og doktoren og de andre gode mennesker dernede paa kysten.

— — —

En dag, hun kom gaaende nedover Carl Johan, mødte hun pludselig prestens Helene derhjemmefra. Hun kom drivende opover med nogle bøger i en rem under armen og hænderne i kaabelommen. Esther vidste, hun gik paa et lærerindekursus herinde.

— Nei, er det dig, Helene!

— Javist. Goddag, goddag, Esther! Jeg har nok seet dig før, maa du tro, sammen med frøknerne Grüner og nogle andre pyntedukker. Jeg skjønner, du er kommen herind for at lære at bli saadan en rigtig fin dame af verden. Men det er du igrunden for god til, du Esther. Kom, saa gaar vi ind paa dette konditoriet og snakker lidt fornuftig sammen. Og sulten er jeg ogsaa efter skoleslidet.

Og da de havde passiaret lidt om de ting, som var hændt dem, siden de sidst saaes, begyndte Helene at diske op med sine „meninger". Hun snakked friskt fra leveren om mangt, som Esther syntes, hun drog svagt kjendsel paa. Det var noget sligt, hun og Fredrik Lind havde havt det travlt med i sin tid. Nu var hun kommet saa langt bort fra alt det.

Men Helene var hed og brændende i aanden. Det var slig en stor brydningens tid, vi leved i nu, syntes hun. Der løstes bundne kræfter. Kvinderne kom i langt tog for at løfte de opgaver, som laa og vented paa dem. Og alle maatte være med, Esther ogsaa. Hun selv, Helene, var saa grebet af det nye. De var en skare unge, som havde dannet en forening, og den turde nok faa sin betydning.

Esther svarte ikke noget større. Hun skjønte godt, at dette sad ikke dybere hos Helene, end det engang havde siddet hos hende selv; men hun tænkte, at der maatte tid til, før sligt skalled

af. Hun søgte at føre samtalen tilbage til de hjemlige forhold, det syntes hun var hyggeligere, og det var ligesom det næreste berøringspunkt, de havde.

De gik hjemover sammen gjennem promenadens urolige, brogede stimmel af mennesker, og skiltes ved Drammensveien med et kameratslig haandtag og et gjensidigt løfte om at søge hinanden op.

Esther gik gjennem slotsparken. Hun var ikke rigtig fornøiet med Helene. Der var kommet noget fremmed over hende, noget, som Esther ikke syntes var rigtig fint. Hun tog sig i tanken og smaalo ved sig selv: Skulde Helene ha ret? Holdt hun paa at udvikle det smaalige syn, som hun tænkte, maatte karakteriseres ved udtrykket: En dame af verden.

Helene gik smaaplystrende udover med hænderne i kaabelommerne og tænkte ved sig selv: — Hun er forbistret sød, næsten for sød, lidt gammeldags kvindelig; og endda er hun knagende kjæk paa sin vis. Bare nu ikke en idiot af en løitnant eller en anden parodi paa et mandfolk faar tag i hende og forkvakler hende aldeles. — I det samme nikked hun meget blidt til en kadet, som strøg hilsende forbi.—

Byens liv tog for en tid Esther fangen. Hun svømmed ung og sund gjennem alle indtryk og følte alle sine evner vokse, efterhvert som stængslerne faldt fra hendes sind, saa hun fik udsyn

over egne, som før havde været skjulte for hende. Og under dette var det ikke frit for, at det derhjemme kom til at træde tilbage i skygge og dimme. Hendes længsel efter far og de andre dernede blev ikke saa virkelig længer, blev mere en smuk stemning, som hun hented frem, naar hendes tanker var trætte af at tumle med det ny.

Hun blev meget glad i tante Elise, fordi hun følte, at denne holdt af hende. De havde sig saa mangen en koselig skumringspassiar, og Esther fik i disse stunder rede paa mangt og meget af sin slegts historie, som hun ikke kjendte før. Hun fik ogsaa en slags besked om forholdet mellem forældrene, om hvorledes deres egteskab var blevet indgaaet mod konsulens vilje, og derved kom hun til at se sin far i et mere romantisk lys end før. — Dette indtryk styrkedes ved en hændelse:

En dag, hun var oppe hos Grüners, kom en dame paa visit, fru Antoinette Winge. Det var en slank, smuk kvinde med kraftige former og mørkt haar. I øinene var der en glans, som syntes Esther kold, men alligevel mægtig og fængslende. Hun studsed, da hun hørte Esthers navn.

— Det er Gerdas datter — skjød fru Grüner oplysende ind.

— Jeg kan se det. Saa er jeg jo næsten Deres tante. Deres far er min tremenning, tror jeg.

Ja, jeg husker ham fra min ungdom. Han danste særdeles godt.

Saa drev samtalen over i andre emner; men da Esther vilde gaa, reiste ogsaa fru Winge sig. Ude paa gaden spurgte hun:

— Hvorledes lever Deres far? Er han blit gammel?

— Aa, jeg ved ikke. — Esther smilte. — Han er jo ikke saa svært gammel, og jeg husker ham næsten bare slig, som han nu er.

— Er han graa i haaret?

— Aa ja, kanske lidt i tindingerne.

— Ja, det er nogle aar siden nu, det kan en se paa Dem. De er jo voksen. Men jeg har ingen graa haar, har jeg vel?

— Nei, det tror jeg ikke. — Esther saa undrende paa hende.

— Aa nei, der er enkelte mennesker, som kan gaa ranke gjennem livet, de er ligefrem født til det. Jeg har aldrig brydd mig om det, som andre smaa hønsehoder kalder hjertesorger. Sligt ligger ikke for mig. Tar De Dem nær af sligt?

— Jeg har vist aldrig havt nogen hjertesorger. — Esther maatte smile igjen.

— Det kommer De nok til at faa engang. Alle faar sit at slaas med. Det er paa det, én blir mennesker, smidige og sterke mennesker. En har godt af det ligefrem, Esther Reynolds.

En stund efter sagde hun: — Deres far var

en meget vakker mand. De ligner baade ham og Deres mor. Kan De taale at høre, at De er smuk?

— Aa, jeg ved nok, hvorledes jeg ser ud. Det er ikke stort anderledes end andre unge piger.

Fru Winge lo: — De siger det saa ligetil. Nu ja, De har heller ikke været saa længe i selskabsluften herinde. Ja, nu maa vi forresten skilles. Jeg vil se mere til Dem. De skal nok faa besked fra mig, og hils saa fru Thesen!

Esther følte sig ikke rigtig tryg overfor fru Winge; men det faldt hende ind, at denne vist havde været svært forelsket i far engang. Og hun var ganske stolt af sin far for det. Fru Winge var endnu smuk, og hun maatte engang ha været deilig. —

— — — —

En dag modtog ogsaa tante Elise og Esther indbydelse til souper og dans fra oberst Winges.

Det var første gang, Esther deltog i nogen større festlighed, og da hun i sin enkle, hvide kjole ved tante Elises side traadte ind i salonens lysflom, bragte forventningerne og blikkene fra alle de fremmede mennesker en let rødme op i hendes kinder, og hun slog øinene ned. Hun hørte, da hun gik forbi en gruppe herrer, en af dem hviske: — Det er jo den rene Welhaven. Husker De ikke „En soiré“: — „Og prestens datter stille tren“ — Er det ikke noget sligt?

De hilste paa fru Winge og obersten, som stod i fuld uniform og gjorde god figur ved siden af sin smukke frue. Saa blev Esther presenteret for en mængde mennesker, hvis navne gled som tomme lyd forbi hendes øren, og endelig kom hun til ro mellem en flok unge piger med Charlotte og Hilde som drabanter ved sin side.

Der kom herrer for at fylde dansekortet. Unge løitnanter og studenter i sorte kjoler, mennesker, hun slet ikke kjendte før og som ikke interesserte hende det mindste, bukked og bad om en dans, saa hun snart ingen havde tilovers. Hun stod i et surr af smukke ord og stereotype, smigrende talemaader og tænkte, at igrunden var folk derhjemme mellem heierne langs kysten meget fornuftigere. For naar der en sjelden gang var dans i en af stuerne, saa blev det saa, at de, som likte hinanden bedst, danste sammen næsten hele kvelden.

Som hun stod slig, trængte en herre sig frem gjennem rækken af de andre. Et ansigt saa lige mod hende: — Er De her, frøken Reynolds?

— Aa, er det Dem, hr. Barmann? — Hun følte selv, at hun blev ganske bleg.

— Saa skulde vi mødes igjen! — Han lagde ugenert beslag paa hende med en gammel vens ret, og hun var igrunden ganske glad over at ha truffet et menneske, hun kjendte, mellem alle disse fremmede, skjønt han kanske ellers var

den, hun mindst brød sig om at møde saa pludselig. For hun var begyndt at betragte ham som noget, hun var seilet fra. I de nye omgivelser gled for hver dag mere og mere væk det, som før havde sysselsat hendes tanker.

— Om De vidste, hvor jeg har længtet efter Dem — Aage Barmann bøied sig hviskende over hende. — Ja, jeg havde vel ikke lov til det; men det blev ikke anderledes. Jeg har siddet om aftnerne i min stue, siddet og lyttet som til fjernt havsus, og i havsuset var De, Esther Reynolds, fra evighed og til evighed. Jeg turde næsten ikke tro, at jeg skulde møde Dem mere, derfor er det som en eventyrets virkelighed at sidde her hos Dem og høre Deres stemme. Blir De sint, fordi jeg taler slig?

— Aa nei: Jeg har været herinde længe nok til at merke, at ordene sidder løst hos menneskene, og hvad De siger, er der jo noget hjemmekjendt ved, — smilte hun — som gjør mig tryg og næsten rolig i balsalen.

Musikens første toner bølged i gyngende valsetakt gjennem værelserne. Der blev et liv som af travle myrer. Sorte kjoler og granne uniformer krydsed mellem hinanden, og par efter par gled ud paa gulvet.

En stor, mørk løitnant med et par djerve, dristige øine bukked for Esther: — Frøkenen vil maaske erindre, at De har beæret mig med første dans.

Ærlig talt husked Esther ham slet ikke igjen mellem alle de andre, men hun lod sig glide over i valsens rythme i hans arme. Han sagde hende mange ting, som hun alle havde hørt før; men hun syntes, han danste godt, og han var smuk. Desuden var der noget mandfolkagtig og raskt ved ham, som hun likte.

Da de efter dansen gik ind i et kabinet, mødte de fru Winge. — Hun smilte sit smukke, men alligevel lidt grusomme smil: — Dere to klær sandelig hinanden. De forstaar virkelig at forskjønne tilværelsen, løitnant Rung.

— Det har ogsaa Deres forældre forstaaet at gjøre, frue. — Løitnanten bukked halvt spøgende.

— De kommer altid med slige besynderlige komplimenter — lo fru Winge. — De maa ta Dem af hans opdragelse, Esther. Ved De, at det er min niece, De har havt den ære at danse med, Rung? Tænk, om det havde været min datter! — Smilet blev saa underlig, og Esther gjorde op for sig selv, at hun slet ikke likte fru Winge. — Hun var glad, da Aage Barmann atter kom og førte hende med sig til en af sine underlige, lidt affekterte samtaler.

Løitnant Rung og fru Winge blev alene inde i kabinettet. Hun saa smilende paa ham: — Nu, tog troubadouren pigen fra krigsmanden?

— Pyt! Er du jaloux, Antoinette? Nei, kom lad os sidde ned og faa en fornuftig passiar som før.

— Nei tak! Ikke denne fortrolige tone. Mellem os er det nu fru oberstinde og hr. løitnant. Det er underlig med mandfolk, at de aldrig kan vænne sig til forandringer. De er af naturen vanedyr; men jeg er ikke noget vanedyr.

— Jamen, dette er jo bare et indfald, og det er dumt ogsaa. Vi har jo havt det saa hyggeligt sammen. Jeg har ganske vist bedraget dig, som du behager at kalde det, med den lille frue; men, herregud, det var jo rent tilfældig, det maa du da forstaa. Det er jo dig, jeg elsker.

— Det høres jo smukt, Rung; men jeg lader mig ikke bedrage. Jeg betragter det som en fornærmelse, og De ved, jeg tilgir aldrig en fornærmelse.

— Nei, det fik s'gu Bakke føle. Men, for pokker, jeg kan jo gjøre skandale, prostituere dig.

— Det gjør du ikke.

— Det er ikke saa sikkert, for jeg elsker dig altsaa. Hvis jeg hører, nogen anden har vundet dig, saa hevner jeg mig blodig. — Løitnantens ansigt saa noksaa ligegyldigt ud, som han stod og rettede paa den ene epaulette foran speilet.

— Nei, lad os ikke være affekterte. Vi har altsaa havt det ganske hyggelig sammen. Pudsige smaa rideture —

— Til sportshytten min, ja, det skulde jeg tro.

— Vel. Men elske hinanden, det har vi vel netop ikke gjort; eller ialfald gjør vi det ikke.

— Saa? —

— Nei. Vi er igrunden lidt kjede af hinanden. Jeg er ialfald lidt kjed af dig. Vi trænger begge til noget nyt. Det viser bedst det forholdet dit til den lille fruen, jeg har glemt, hvad hun hed.

— Det har du ikke. Hun hed Olsen, ser du. Slet og ret Olsen.

— Ja, ja, Olsen — smilte fru Winge. — Bliv nu færdig engang med at speile dig. Og lad os være enige om ikke at plage hinanden for fremtiden. Du kan selvfølgelig komme og gaa her i huset som før; men ikke mere. Og vi kan jo godt som dannede mennesker vedbli at være venner.

— Ja, saa siger man altid, naar man gir en løbepas. Det er smukt.

— Nu ja, det er alligevel til dit eget bedste. Jeg er en gammel kone snart. Se at finde dig en ung, smuk kvinde, det er bedre for dig. Se paa den lille frøken Reynolds. Hun er nydelig og der er blod i hende, race.

— Har hun mynt?

— Ikke nok for dig ialfald. Du behøver ikke at gifte dig med hende. Men elsk hende, forfør hende, gjør hende ulykkelig, den lille tosse! Jeg hader hende!

— Hende?

— Ja, hendes far ialfald. Det er en gammel historie. Gjør, som jeg siger, du kommer ikke til at angre paa det.

— Jeg forstaar dig ikke, Mener du med det, at da vilde du igjen ta imod mig?

— Ja, da kunde jeg elske dig, som jeg aldrig har elsket nogen. Men ikke før.

Løitnant Rungs ansigt var blegt, og han stod og betragted hende stivt en stund. Saa skreg han stønnende op. Hans stemme var vild og ubehersket: — Dit hjerte er et brandrødt helvede, og din kjærlighed er en afgrund; men aldrig har jeg svimlet ned i den som nu. Du har bundet mig til dig med dette garn af tusen synder, som jeg ikke kan fri mig ud af. For at vinde dig igjen, maa jeg gjøre alt, lige til det laveste og gemeneste. Gud hjelpe mig! — Han vendte sig og gik raskt ud i dansesalen.

Fru Antoinette traadte hen foran speilet og betragted sit billede. Stolt og høi stod hun der i den gule silkekjole og smilte mod sig selv: — Jo mere et rovdyr ældes, jo grummere blir det — hvisked hun og trak paa skuldrene.

Esther kom lidt efter lidt meget med, som det heder. Hendes slegt og hendes bekjendtskaber aabned hende adgang til de bedste kredse og hendes sind blev optaget af det, som optar andre unge pigesind, naar de faar livets festglans i tæt regn af straaler over sine dage.

Hun var saa ung, Esther, og hendes sanser var saa sunde. Hun følte den stemningens skjønhed, som dirrer over omgang i faste, ligesom kunstig smedede, former. Hun følte et skjønhedstørstigt menneskes friske glæde ved borde, som prydedes af blomster og smukt sølv, af ædelt glas og porcelain. Hun nød en dragts plastiske fald om et rankt legeme, og hun drømte til koncertsalens jagende bølgeslag af toner. Og fra scenens tryllehave saa hun digtningens menneskeskikkelser vokse sig frem og tænde tanker som funker bortgjennem stolradernes hundreder af hjerner. Og hun lærte at fastslaa farvernes og linjernes værdier gjennem det, hun saa af god kunst.

Men det, at hun færdedes mellem mange

mennesker, at der var meget at se, og at livet arted sig rigt, bragte hende til at føle sig mere som en af de andre. Paa Udvaar havde hun vænnet sig til at betragte sig som noget sérs for sig selv, en der stod udenfor. Og alle mennesker dernede paa kysten stod ligesom udenfor og for sig selv. De var saa faa, og havde alle sit eiendommelige, der merked dem ud fra de andre.

Esther syntes, at hun blev borte herinde, at hun tabte sit eget væsen mere og mere, og gled ud i massen. For alle mennesker her havde ligesom en bestemt form som en fælles brynje svøbt om sin tilværelse. —

Men der kom det, som igjen drev hende tilbage til sit eget, og det kom paa forskjellige maader, men ad de samme veie.

— — — — —

Esther blev en aften inviteret op til Helene paa dennes hybel. Helene bodde sammen med en ung malerinde, frøken Nornæss, der havde prydet atelieret, den fælles dagligstue, med sine egne skisser og halvudførte malerier, som egentlig ikke imponerte Esther saa svært.

Der var hængt op kulørte lygter og maaneskinslamper, som skulde gi rummet en fantastisk belysning, og gjæsterne blev grupperet omkring paa lave divaner og puder, som var spredt udover gulvet. Det skulde være saa kunstnerisk og pikant.

Esther følte det hele som noget fremmed, der

mere gjorde hende nysgjerrig, end det egentlig tiltalte hende. De andre gjæster var et par malere, nogle kvindelige studenter, en journalist, en forfatterinde og ellers et par unge af ubestemmelig livsstilling. Der blev spist og drukket meget, og efter bordet kom en punchebolle ind og cigaretterne frem.

Stemningen steg stadig og, som det syntes Esther, til en foruroligende høide. Der blev sunget og musiceret, og den ene af malerne spilte mandolin og sang til nogle fornøielige og rørende viser. Idetheletaget likte Esther de to malere bedst, de var saa ligefremme og naturlige og sprudled af sundt liv. Det undred hende, for den ene af dem, han med mandolinen, lavte nogle sælsomme billeder, som syntes at ha fanget al et sygt sinds hektiske glød i sine farver.

Journalisten kunde hun mindst med. Han sagde hende nogle ækle, nærgaaende komplimenter med blød, indsmigrende stemme; men da hendes rolige, sikre ord slog ham tilbage, begyndte han at dyrke en af de kvindelige studenter. De to satte sig tæt sammen i en krog, han listed armen om hendes liv, og det saa meget intimt ud.

— Nu, hvordan morer du dig? — spurgte Helene, hun kom hen og slog sig ned hos Esther med blussende ansigt og et skjær af vin i øinene.

— Jo tak! — Esther følte sig slet ikke vel; men hun syntes, hun kunde ikke godt svare andet.

— Nei, se paa de to! — sagde Helene smilende, og viste hen paa parret i krogen.

— Ja, er de forlovede? — spurgte Esther i sin enfold.

— Nei, langtfra, er du gal! De bare morer sig lidt. Herregud, vi er jo alle mennesker! — Helene lagde flot benene over kors og folded hænderne om knæet.

Esther blev hed om ørene, og der dukked frem for hende et minde: En hed sommerdag og en gammel, vanskjøttet have, og Helene og en mørkhaaret gymnasiast med flagrende, kulørt slips i hinandens arme med mange, lange kys. Den moro kunde hun ikke fatte, og hun blev nervøs, fik en liden følelse af, at hun var falden blandt røvere.

Sent paa aftenen gik døren op, og Aage Barmann traadte pludselig ind. Han var i selskabsdragt, og han var hed og skinnende i hodet, tydeligvis af formeget vin.

Han blev modtaget med glade velkomstraab, og han hilste oprømt paa dem alle, stansed saa foran Esther: — Hvad, pokker, er De her? Havde jeg vidst det, var jeg kommet før!

— Jo, jeg maa si, De er høflig mod det øvrige selskab af bare iver for at være elskværdig mod frøken Reynolds! — raabte frøken Nornæss paa skarrende bergensisk.

— Ja, men frøken Reynolds er min store kjærlighed saa De tilgir mig nok.

Der blev latter og skaaler, og Esther maatte jo ogsaa smile.

Aage Barmann satte sig hos hende. Hun følte hans vinlumre aande stryge om haaret og kinderne, og hun hørte ham hviske hede ord, som blev dristigere, jo mere han drak.

Hun sad som paa en pinebænk, hun væmmedes ved ham og ved hele det støiende selskab.

Pludselig lagde han armen om hendes liv og vilde trække hende ind til sig. Der var nu næsten mørkt i atelieret, for de kulørte lygter havde maattet slukkes en efter en, eftersom lysene brændte ned, og alle, men ivrigst damerne, protesterte mod mere lys.

Da reiste Esther sig pludselig og sagde, hun vilde gaa.

— Alt nu? — indvendte Helene. — Nu, som vi just har det saa hyggeligt.

— Ja, jeg udbeder mig tilladelse til at følge Dem, frøken Esther! — lalled Aage Barmann.

— Nei tak! — Hun gik lige hen til den ene af malerne: — Vil De gjøre mig den tjeneste at følge mig hjem?

Han saa lidt forundret ud, men syntes ogsaa smigret: — Jo, det vil jeg gjerne.

Esther merked godt smilene, som trak op over de andres ansigter; men hun vidste ikke anden raad. Hun turde ikke gaa alene hjem, og endnu mindre vilde hun ha Barmanns ledsagelse. Denne forsøgte forgjæves at gjøre sin ret som gammel

bekjendt gjældende, og Esther gik med sin maler.

Hun merked nok, at hendes kavaler var lidt glad, men der var alligevel noget godsligt ved ham, som gjorde Esther trygg, og de passiarte svært hyggelig sammen gaderne fremover. Han vilde først, hun skulde ta hans arm; men det sagde hun nei tak til.

Saa kom de ind i en mørk sidegade, og der vilde han pludselig kysse hende. Hun slog fra sig: — Er De gal! Kan De ikke lade mig gaa! — og hun brast i graad, stod op imod en mur og hulked.

Maleren saa noget himmelfalden ud: — Om forladelse frøken! — stammed han. — Jeg ber Dem saa inderlig tilgi mig. Jeg—jeg forstaar nu, at De er saadan—saadan en virkelig dame, som en læser om i bøgerne, og som jeg ikke har trodd existerte. De maa rigtig undskylde mig, frøken Reynolds! Det var bare, jeg syntes, De var saa sød og vakker. Jeg skal si Dem, jeg er en fattiggut, som er vokset op og har havt det vondt, og nu er jeg da endelig efter meget slid blit en ordentlig kunstner. Men de damer, som jeg hidtil har truffet, det var slige som de, De var sammen med i aften, og de tar det ikke saa nøie. De er sandelig den eneste, jeg har faaet respekt for. Nu forstaar jeg først det fine ved kvinden. Nu ved jeg, hvad „das ewig weibliche“ vil si. De maa tilgi mig!

Og Esther tilgav ham; han saa saa tilforladelig og ulykkelig ud, og han fik lov at følge hende videre. De snakked hyggelig sammen resten af veien. Han fortalte hende om sin ungdom og dens kamp, og Esther fik stor sympathi for ham. Da de skiltes ved porten, sagde han: — Ja, nu maa De love mig ikke at være vond paa mig, saa vil jeg gjemme det, jeg har oplevet iaften, som det smukkeste af mine minder.

Esther gav ham haanden: — Jeg er ikke vond paa Dem, jeg betragter Dem som min ven, og De skal ha tak for følget! —

— — — — —

Et par dage efter, som Esther en morgen gik hen til sit vindu for at rulle gardinet op og lade den friske luft strømme ind i værelset, fik hun rent uvilkaarlig følelsen af, at nogen betragted hende, og hun retted blikket mod huset ligeoverfor. Der, i et vindu, vis a vis hendes saa hun Aage Barmann staa med øinene stivt fæstet paa hende. Hun fór tilbage. Bodde han der nu? Det forfærded og ærgred hende, for hun forstod, at han med flid havde valgt den bopæl, og at han havde sine hensigter dermed.

Da hun om formiddagen gik ud, var han pludselig ved hendes side, som skudt op af jorden: — Goddag, frøken Reynolds!

Men Esther tog mod til sig: — De skal holde Dem borte fra min vei, jeg vil ikke ha noget med Dem at gjøre!

— Tøv, Esther! De maa da forstaa, hvor jeg elsker Dem! De gjør mig jo rasende, gal efter Dem!

Esther stansed: — Jeg raaber paa hjelp, hvis De ikke gaar!

Aage Barmann forstod, optrinet maatte vække opsigt, og han tog ærbødig sin hat af og gik.

Men nu kom der en forfærdelig tid for Esther. Hun kunde ikke vise sig ved vinduerne, uden at hun saa hans øine rettet paa sig fra huset lige overfor, og naar hun gik ud, følte hun ham gaa nogle skridt bagefter paa det andet fortoug. Var hun paa en maleriudstilling eller et andet sligt sted, kunde hun være sikker paa at møde hans stumme blik. I theatret saa hun ham staa, og hun følte stadig hans øine i nakken, og i selskaber traf hun ham ofte. Da var det umuligt for hende at undgaa at danse med ham, og hun maatte jo ogsaa taalmodig høre paa hans udgydelser.

Hun led forfærdelig under dette. Hun holdtes i en stadig tilstand af sjælelig spænding, som tog balancen fra hendes sind. Hun blev tindrende nervøs og følte sig rent fysisk slappet. For hun kjendte godt, der var en slags mystisk magt i denne mands attraa og i øinene, som listed sig rovdyrváre efter hende overalt. Jo længere denne forfølgelse varte, desto sikrere følte hun, at hun maatte falde i hans hænder engang, trods hun haded ham. Han trak hende til sig som et afgrundsdyb, hun saa ned i.

Og intet kunde fri hende fra den følelse, eller faa hende til at glemme, at han var efter hende. Ikke samværet med de mange veninder, hun havde faaet, ikke tante Elises omsorgsfulde kjærlighed, og heller ikke de mange andre unge herrer, som sværmed om hende, kurtiserende og ivrige for at yde hende hyldest.

— — — — —

En nat kom sneen, aarets første sne. Den kom blød og stille, daled som et stort, blødt teppe over gader og tage, klædte telefonstrengene og havernes bladløse træer i skjært, let svanedun. Opover alle bakkerne omkring byen laa den ren og hvid, og skogen bortover aaserne stod i bløde, lyse konturer mod himmelen med stammernes mørke schatteringer i alt det hvide.

Og siden kom dage med kulde og klar, høi himmel, som lokked ungdommen ud i store følger mod de snelyse høider og skogens hvide eventyr.

Af Esthers nærmeste omgangskreds blev der foranstaltet en stor tur. De ældre skulde kjøre op til en hytte i Nordmarken, og de unge skulde gaa did paa ski.

Den lyse himmel havde ligesom lettet Esthers sind noget, og hun syntes, det var morsomt at glide med de andre unge henover den glatte flade. Hjemmefra var hun lidet vant til at gaa paa ski; men smidig og sterk, som hun var, klarte hun sig noksaa godt. Og løitnant Rung var, som altid

i det sidste, om hende som en elskværdig og hensynsfuld kavalér.

I hytten blev der meget muntert. Tante Elise og de andre ældre var opkvikkede af den friske kjøretur og lagde ingen baand paa de unge. Tilslut blev der endog danset under stor jubel i lauparsko og skidragter. Fru Winge var ogsaa med. Hendes opførsel undred Esther, som saa ofte ellers. Det var, som hun altid maatte være nær Esther, og hun sagde tit ting, som denne ikke likte. Hun var ligesom saa paatrængende i sin venlighed.

Da de drog hjemover, var maanen kommen op. De unge strøg nedover en tømmerløipe. Skogen stod taus med sine hvide grene og de mørke stammer i maaneskinnet. Det lyste og glitred i snefnuggene som af tusen diamanter, og kulden knirked under skierne.

Esther havde lidt vanskelig for at staa i kneikerne, og hun og løitnant Rung blev derfor noget efter. Snart tabte de de andre af syne, og de var alene i skogen.

Hans stemme blev blødere, stillere. Den lagde sig som et mygt skind om ordene, der stadig kom Esther nærmere. Men hun ænsed det ikke, og hun syntes igrunden godt om den smukke, unge mand.

Da strøg pludselig en skikkelse hilsende forbi. Esther kjendte ham straks. Det var Aage Barmann og med ett sank svagheden og hans for-

færdelige magt over hendes sind. Men hun fik i det samme en tanke.

— Han der forfølger mig — sagde hun til løitnanten. Og hun betrodde denne, hvorledes Barmann stadig var om hende og efter hende. — De kan skaffe mig af med ham, om De vil. Tør De prygle ham, jage ham bort, det er det eneste, som jeg tror hjelper!

Rung var straks med: — Ja, det skal være mig en fornøielse. Barmann! — raabte han.

Denne, som havde holdt sig et par hundrede meter foran dem, svinged sine ski og stod ventende i maaneskinnet.

Løitnanten suste nedover, der blev vekslet et par hurtige ord, og Barmann fik et vældigt næveslag, som bragte ham til at tumle omkuld. Esther saa, hvorledes sneen røg op, da han faldt, og hun hørte Rung hidsig:

— Jeg slaar Dem ihjel, hvis jeg hører, De fortsætter med Deres forfølgelse af frøken Reynolds!

En sneflekket bylt samled sig sammen, og Aage Barmann flygted nedover. Han var ræd, ræd for den anden, hvis fysiske styrke var hans egen overlegen, og ræd for skandalen.

Løitnanten kom op igjen til Esther. Hun følte sig svag som aldrig før, nu da den sterke spænding var over. Han saa det, vant som han var til at tumle med kvinder, og han tog hende i armene som for at støtte hende. Hun lod ham gjøre det, stammed bare et svagt tak.

Han tog hende tættere ind til sig: — De skal ikke takke mig, De forstaar jo, at det er mig en glæde at gjøre, hvad De ber om — og han talte videre i enkle ord, som han vidste maatte gjøre hende rolig, i den tilstand hun nu var. Og han kyssed hende, og hun syntes ikke, hun havde kraft til at værge sig mod noget i denne verden.

Han talte meget paa veien videre frem til de andre, som vented langt nede; men hun svarte ikke stort, vidste ikke noget at svare. Hun bare husked siden, at hun havde lovet at møde ham næste dag.

— — — — —

Esther trodde, hun maatte være syg. Hun kjendte ikke sig selv igjen i denne magtløshed, der gjorde hendes vilje til intet. Hele dagen efter skituren gik hun om i en døs, og da hun tog paa sig for at møde løitnant Rung, var det med en følelse, som gik hun til sin egen undergang.

En eneste ting var der, som gav hende en vis tilfredshed: at Aage Barmann ikke havde vist sig for hende, naar hun kom til vinduerne. Han var ialfald ude af spillet.

Gaderne laa i det hvide elektriske lys, som fik endmere glans af sneen, der ikke havde ligget længe nok til at være bleven smudsig. Hun saa mennesker, som færdedes forbi hende i travlhed. De vidste alle, hvor de skulde gaa. Bare hun selv gik ud i mørket.

Der var ingen glæde i hende, da hun mødte

ham. Alle hendes følelser var frosne bort. Hun var som en skude i drift, der ikke vilde lystre roret.

Rung var overstrømmende af smukke, venlige ord; men hun sansed dem ikke, vidste heller ikke, hvor de gik, før de pludselig stansed udenfor et hus.

Han bad hende gaa med ham op til sig, for at de kunde tale sammen ugeneret. Han maatte ha hende foran sig i stilheden, sagde han, for at finde ord for sine følelser.

Og hun kjendte sig træt til døden. Hun vidste, at dette maatte ikke ske; men det syntes hende alligevel nytteløst at komme med indvendinger, og hun fulgte med ham op.

Der var lunt og koseligt i hans stue. Det lyste fra kaminen, der stod vin og frugt paa bordet, og der var nogle slanke liljer i et høit glas. Skumringen fyldte rummet.

Han bad hende sætte sig, og hun gjorde saa, men beholdt tøiet paa. Hun vilde ikke ha vinen, som han skjænked for hende. Hun sad bare stum og ulykkelig i sofaen.

Saa sank han paa knæ for hende og hvisked hedt og indtrængende sine bønner om elskov. Han kyssed hende og tog hende ind til sig. Hun var som en livløs ting i hans arme; men hendes øine søgte omkring som efter hjelp.

Da faldt hendes blik paa et billede, som hang paa væggen. Det fik lys fra en gaslygte udenfor.

Det var et lithografi efter et maleri, og det forestilled brændinger, som slog mod en vild klippekyst. Og gjennem hans hede hvisken syntes hun med engang, hun hørte braget og bruset af sjøen, som gik mod berget der sør. Hun saa sjøsprøiten drive høit tilveirs, og hun kjendte dens friske, salte regn over ansigtets hud. Netop, som han vilde kryste hende i fang, fik hun sin vilje igjen og kraft i sine lemmer.

— Nei! — Hun reiste sig brat op.

— Esther! Esther! — Hans blod brændte, betaget af hendes unge legeme.

Rolige og bedrøvede kom hendes ord: — Hvorfor vil De dette? Hvorfor vil De mig ondt? De ved jo godt, at jeg ikke holder af Dem. Det er ved et tilfælde, at De har faaet denne magt over mig. Lad mig gaa, det vil være bedst for os begge! Jeg har været som fra mig selv i denne tid, da jeg har havt det ondt. Og det er ikke pent af Dem at prøve paa at benytte Dem af det.

Løitnant Rung blev ærgerlig: — Aa, det er bare et lune, Esther! Eller det er koketteri. Vist elsker De mig, skulde ikke to unge, sunde mennesker elske hinanden?

— Ja, to sunde mennesker; men der er ikke noget sundt ved dette. — Hun blev en anden, mens hun talte, den Esther, hun kjendte igjen. Der kom et liv i øinene, som fik Rung til at tænke paa hav, han vidste ikke hvorfor, og ansigtet var blegt og sterkt og skjønt.

— Men jeg kan jo ødelægge Deres rygte fuldstændig! De har været her hos mig paa mit værelse, De kan ikke komme bort fra det!

— Ja, De faar ødelægge mit rygte, om De har hjerte til det. Det kan De vist gjøre. Men jeg vil ikke, at en, som jeg ikke elsker, skal eie mig. Det vil jeg vide med mig selv, og saa faar De gjøre, som De synes.

— Esther!

— Bare lad mig komme bort, saa er De snil! Tænk, om det var Deres søster, som maatte bønfalde en fremmed mand slig. Jeg har ingen bror, jeg, til at verne om mig.

Der blev en stunds taushed, da de hørte hinandens aandedrag gaa sterkt og dybt.

— Min søster! — Rungs stemme var brudt. Han faldt med engang paa knæ for Esther, tog hendes haand og kyssed den i ærefrygt. — Om den haand vilde slaa mig, for det har jeg fortjent! Jeg er en kjeltring, og jeg ved, jeg er det! — Han stønned ordene frem som for at kvæle graaden. — Jeg er værre, end De tror. Jeg er i alle sorteste synders vold, og for at tjene disse var det, jeg vilde Dem ondt, Esther Reynolds. Nu forstaar jeg, hvad det er at elske en ren kvinde. Og nu gaar De, og det blir mig, som faar det ondt.

Esther hegted sin kaabe sammen, og hun strøg ham med den ene haand over haaret. Hun smilte stille og blygt: — Ja, nu gaar jeg; men

jeg gaar med bedre tanker om Dem, end jeg havde, da jeg kom. —

— — — — —

Esther gik nedover gjennem gaderne. Der var seget en ydre ro over hende; men i sindet brødes tankerne. Hun saa ikke ned paa sig selv; men hun følte medynk med sig selv og med alle mennesker. Livet var som bølgernes leg i storm og som strømmene, der gik i havet. Hvor drev en hen? Og her, hvor menneskene leved tæt ind paa hinanden, her gik livet som brænding og kav og dragsug om holmerne hjemme.

Aa, det var, som hun ikke kunde aande her mellem alle de høie, graa huse!

Hun kom ned til havnen og gik udover den ydre vei om fæstningen. Der var uryddigt, der laa store stene og sandhauger, for arbeidet var endnu ikke færdig; men hun snoed sig frem mellem alle hindringer.

Mod stranden slog fjordens skidne vand; men det havde alligevel den klukkende, kjendte lyd af sjø. Udover laa fjorden som en sort flade med gjenskin af skibenes lanterner, og gjennem den urene, usunde bryggeluft fornam hun en lugt af tang, som kaldte sterkt frem for hendes minde Udvaar og alt det derhjemme.

Hjem! Ja, did vilde hun, hun vilde reise hjem til Udvaar og til menneskene paa kysten. Der var de alle gode mod hende, og der kunde

hun verge sig selv, for der stod hun paa faste fjeldet, paa den hjemlige grund.

Hjem vilde hun, til sjøen og alt det friske, sunde, til stormen, som jog sin freidige sang gjennem sindet, til holmerne, som laa sterke og sikre i sjøroket, til maagerne og ternerne, som seiled hvide og rene over skjærene! —

En vintergraa dag reiste Esther paa det lille lokaldampskib udover til Ranø havn fra byen, hvor hun var gaaet iland fra postbaaden.

En sælsom glæde betog hende, som hun gled frem gjennem skjærgaarden og saa heiernes og holmernes kjendte konturer dukke op. De laa snehvide mod den graa himmel, som oldingeisser, fattige at se til; men alligevel banked hendes hjerte, og hun kjendte glæden, som et boblende opkomme i sit indre.

Og de røde og hvidmalte stuer inde paa land syntes hun, hun maatte holde af, allesammen. Hun kjendte dem, og hun kjendte menneskene, som leved sit liv der, rolige og stilfærdige i godt som i ondt. Resignerende bøied de sine hoder under skjæbnens tilskikkelser; men alligevel var der blaanende hvælv over deres drømmes flugt og havdybder under deres visdom. Hos slige mennesker maatte en kunne leve de mange aar, uden rædselens uro i blodet, og uden at ens sjæl stivned hen i kulde. For hun kjendte de

varme hjerter, som slog under oljehyrer og graat verken.

Og det var, som hun følte disse varme hjerter slaa mod hende og mod alle mennesker, der hun stod oppe paa dækket i det kolde graaveir. Hun kjendte trang til at græde. Hvor her var godt at være!

Paa Ranøbryggen stod hendes far og doktoren og vifted mod hende. De syntes Esther var forandret, ligesom saa høi og bleg; men saa kjendte de smilet hendes fra før, det lysned over hele ansigtet mod dem, og de lo og raabte: Velkommen! i straalende glæde over at ha hende tilbage.

Esther lagde merke til en ung mand, som holdt sig lidt undaf, men som øiensynlig havde været i passiar med dem. Han gik i pjekkert og skyggelue, men der var noget distingveret over ham. Ansigtet kunde ikke egentlig kaldes vakkert; det var skarptskaaret med faste, djerve træk. Men i øinene lyste en venlig ro, nu han stod ledig paa bryggen. Han hilste, idet Esther steg iland, og øinene hans hvirvled om hende som sol og lys sjø. Og hun tænkte idetsamme, at slig som ham skulde en mand se ud.

Efter de første stormende hilsener præsenterte Reynolds mennesket for hende. Det var kaptein Anders Munk, og doktoren vilde ha ham med hjem til middag sammen med de andre.

Anders Munk smilte: — Nei tak! Tror De,

jeg vil dumpe som en fremmed midt op i den store modtagelsesforestilling?

Esther fik noget af sin gamle munterhed igjen, den som havde været borte fra hende saa længe: — Tror De kanske, der skal feires den forlorne datters hjemkomst?

— Ja, Gud ved?, — og Anders Munk forsvandt leende opover en sidevei.

Der var mange mennesker, som trængte sig om dem og vilde hilse paa Esther og høre, hvordan hun havde havt det paa Østlandet, og det blev til et helt følge opover fra bryggen.

Udenfor sin dør stod Ole Rasmussen, Rasmus Olsens søn og Karens far: — Jøss, er det Esther, som kommer tilbage, det var da gjildt at se dig!

— Ja, i lige maade! Hvordan staar det til her? Hvordan har Karen det?

— Aa tak, saa taalig. Hun har just været som lidt klein af sig i høst.

— Saa? Jeg faar komme ind og se til hende siden. Du faar hilse saalænge. Farvel, da.

Ole Rasmussens ansigt var mørkt, der laa aabenbart noget og pinte den sterke mand under den rolige mine: — Tak, tak, skal nok det!

— Hvad er det, Karen feiler? — spurgte Esther doktoren.

— Ved ikke. Har ikke været tilkaldt. — Doktorens læber lukked sig over de tanker, han muligens gjorde sig, og Esther vidste, at i

slige ting kunde det ikke nytte at trænge ind paa ham.

Ved middagsbordet blev der en spørgen om, hvorfor hun vilde hjem saa tidlig, og hvorledes hun idethele havde havt det derinde. Esther klarte sig noksaa godt fra spørsmaalene. Hun skjød sig mest ind under det, at hun havde længtet hjem, og dertil var der jo ingenting at si. Ja, baade doktoren og faren var vel i sit inderste noksaa tilfredse dermed.

Saa var det hendes tur til at spørge og faa oplysninger om alle ting, som var hændt, siden hun reiste. Det var ikke stort, mente de. Hun havde vel allerede læst om den store dampbaaden „Osiris", som gik iland paa Fladholmen, og det under slige omstændigheder, at assurandørerne havde faaet snydt sig undaf ansvaret. Det var nok en ren svinepels, den skipperen ombord, en ferskvandsfyr, som aldrig skulde ha faaet lov til at sætte sine ben paa et ærligt dæk. Rederiet maatte nu selv søge at gjøre ud af vraget og ladningen det, de kunde. Og det arbeide leded Munk paa rederiets vegne. Han var af disse Tromø-Munkene. En kjernekar, sjømand og gentleman, bedyred Reynolds, og doktoren nikked bifaldende.

Esther tænkte ogsaa, at det vist var saa.

— — — — — —

Esther kom ofte ind til Ranø, naar der var veir til det. Der sad endnu en uro i blodet, som

gjorde hende usikker og utilfreds. Hendes tanker flagred som fugle, der ikke kan finde fæste.

Hun var af og til inde hos Karen. Denne var tydeligvis daarlig. Hun saa bleg og forandret ud, og der laa ligesom et kuet udtryk i ansigtet: Der var intet igjen af hendes forrige muntre glæde. Esther forstod ikke, hvad der tynged hende, og alt det, hun prøved paa at komme ind i hendes fortrolighed, saa hjalp det lige lidet. Desuden lod Gurine, Karens mor, dem aldrig alene længere stunder. Hun gik ligesom og passed paa datteren med nogle sluknede, haarde øine, og Esther gav det tilsidst op. Heller ikke kunde hun paa nogen maade faa dem til at hente doktoren.

Desuden var der noget andet, som drog Esther til Ranø; men det vidste hun neppe selv, eller hun vilde ialfald ikke erkjende det. Det hændte nemlig ofte, hun traf kaptein Munk, enten hos doktoren eller ude, og de to gik lange spaserture sammen over de frosne veie mellem heier og bladløst krat.

Der var noget saa trygt og fast ved Anders Munk. Hans ord tog ingen omveie, men gik bént frem. Og alligevel var de stilfærdige og varsomme, naar de traf paa noget, der trængte ømhed. —

En dag kom Esther ind til doktoren. Han havde sit herbarium fremme som saa ofte, naar der var vinter og kulde udenfor. For han syntes, alle

sommerens glæder steg frem for ham fra de gulnede, pressede blomster. Han mindtes ved hver af dem, naar og hvor han havde fundet den, og han fik hele billedet foran sig af duftende enge og stille skogtjern, af frisk, blaa sjø om solgyldne holmer.

Esther og han sad og passiarte lidt, saa sagde doktoren: — Du, Esther, der er igrunden noget fremmed ved dig i det sidste. Det er, som jeg ikke rigtig kjender dig igjen.

— Det var saamænd pent af dig — smilte hun.

— Nei, det er alvor, dette her. Du er ikke, som da du reiste. Du er ikke saa glad som før, heller lidt tung tilsinds.

— Ja, jeg er kanske det; men var det ikke du, som sagde, da jeg reiste, at jeg skulde lære menneskene og livet at kjende. Og da blir en kanske mindre glad.

Doktoren saa paa hende: – Det var kanske, ikke til det bedste for dig, at vi sendte dig afsted?

— Nei, det var vist ikke det. Det kunde ialfald blit meget ondt for mig.

— Ja, ja. Det er ofte, naar vi tror at handle klogest, at vi gjør noget, som aldrig kan bedres igjen. — Doktoren saa trist ned paa sine gulnede planter.

Esther gik hen til ham, tog hans haand og klapped den: — Naa, naa, onkel doktor, nu skal du ikke ta det saa tungt. Det var godt, at jeg

havde Dere hjemme at længte efter. Ellers havde det kanske været værre for mig.

— Længted Du meget efter os?

— Ja, saa meget, at da længslen først kom, saa maatte jeg følge den.

— Du, Esther — doktorens stemme blev varm og blød. — Da jeg fandt paa dette med Christianiaturen, saa var det, fordi jeg vilde, du skulde prøve dig selv. Du havde seet saa lidet endnu, saa lidet baade af det lyse og mørke i verden. Og saa var det dette med denne Barmann. Det var mig, som for at prøve dig fik ham ud paa Udvaar. Og da saa jeg først, hvor vi havde forsømt dig, hvor usikker du var overfor mange ting, og saa mente jeg, du burde ud i større forhold og opleve noget og finde ud livets værdier. Jeg skjønner nu, at Barmann har været dig en skuffelse. Ikke sandt? — Esther nikked. — Og jeg skjønner, at det ofte er et grusomt experiment at søge at hærde unge menneskebørn, som jeg vilde gjøre med dig. Men ved du ogsaa, Esther, at bag alle disse mine anslag og planer laa der en blot og bar egoistisk grund.

— Egoistisk? — Hun saa uforstaaende paa ham.

Doktoren syntes forlegen: — Ja, det er saa underlig med det. En blir kanske paa mange maader en gammel tosk af en drømmer og en theoretiker, naar en lever ensomt som jeg. Jeg havde som et slags haab om, at du ad de veie skulde finde tilbage til os, som altid har været saa glade i dig. Ja,

rent ud sagt, Esther, saa dumt det kan høres, jeg gik og haabed, du skulde bli lidt glad i mig.

— Ja, men kjære, jeg har jo altid været glad i dig, onkel doktor!

— Ja, ja, du har vel det, og Gud velsigne dig for det; men jeg, ja, jeg er altsaa forelsket i dig, saa gammel og dum jeg er! — Doktoren saa paa hende med et rørende, hjelpeløst blik.

— Men, du godeste himmel! Frir du til mig? — Esther maatte saa sandelig le.

— Ja, jeg gjør vist det. — Doktoren smilte alvorlig.

Og med engang blev Esther saa ulykkelig, da hun først forstod det: — Aa, kjære, ikke bli sint paa mig, for jeg skjønte først ikke, hvad du mente. Aa, saa leit dette er! Jeg vilde igrunden saa gjerne være hos dig, for jeg liker dig jo saa godt, og du har altid været saa snil mod mig. Og jeg kunde vist godt ha giftet mig med dig før; men nu, nei, nu er det saa rent umulig. Det er noget, ja, jeg kan ikke forklare dig det. — Esther stammed rød og forlegen.

Doktoren nikked: — Nei, nei, Esther. Jeg skjønner det vel sagtens, du skal ikke forsøge at forklare dig. Jeg havde nu heller ikke noget større haab. — Han forsøgte at smile; men smilet blev saa underlig skjævt.

De sad en stund og lytted til stilheden, saa brød pludselig Esther ud i graad og reiste sig: — Uf, hvor det er sørgeligt, dette! — Og nu

maa vel jeg gaa. Og jeg kan vel aldrig besøge dig mere som før. Det gaar vel ikke an nu?

— Aa jo, det gjør det vel. Husk paa, at jeg er din gamle onkel doktor. Vi kan jo nok glemme dette, betragte det som en daarlig spøg af mig. Saa vil vi ha det som før i alle maader. Det vilde være synd, om jeg ved min klodsethed havde ødelagt det hele. —

Da hun gik ned til baaden, mødte hun Anders Munk. Han var netop kommen fra Fladholmen og skulde ind til Rasmus Olsen, hvor han bodde. De kom i passiar sammen. Munk buste ivrig paa:

— Det var godt, jeg traf Dem, frøken Reynolds! De kan kanske hjelpe mig!

— Ja, det vil jeg naturligvis gjerne. — Esther saa halv fiendtlig op paa ham, for det var jo hans skyld, at hun havde maatte svare nei til doktoren. Havde hun ikke mødt Anders Munk, saa havde hun kanske snart kunnet sidde i trygg havn hos den hyggelige, snille doktor, og det var just havn, hun trængte. Men nu var det saa rent umulig. Anders Munk trængte sig bred og sterk frem i alle hendes tanker.

— Ja vel. De er vist en, som duer noget, og som godt kan ta et tag, naar det gjælder. Ser De, her er noget her i havnen, som vi maa se at faa rede paa. Det er dette med Karen, Deres veninde. Jeg har længe skjønt, at ikke alt var, som det skulde være. Hun har seet saa ulyk-

kelig og saa daarlig ud. Hun gaar omkring sky og fremmed i sit eget hjem. Og i de andres opførsel overfor hende er der noget underlig lukket og haardt, men paa samme tid overbærende. Jeg har jo god anledning til at iagttage forholdene, jeg bor jo i huset ved siden, og jeg er ofte inde hos Ole Rasmussens. Hans kone besørger min vask desuden, gamle Lena kan ikke greie alt stellet.

Nu, Karen og det der har altsaa været mig en gaade; men jeg tror, jeg idag har faaet nøglen til den. De ved jo, at de fleste af ungguttene i havnen er med ved optagningen af „Osiris", og ved at høre deres passiar har jeg faaet noksaa god greie paa, hvad der foregaar rundt omkring. Blandt mine fölk er ogsaa begge Karens brødre. De slutted netop arbeidet idag, for de vil gjøre skøiten sin klar til sildefisket. Der er en anden, som jeg ogsaa har i arbeide derude, en som bærer det stolte navn Carolus Alting, og som nok egentlig er af taterslægt. Mellem de tre blev der en trætte idag. Hvorfor, ved jeg ikke; men jeg har hørt nogle af gutterne gjøne med, at Carolus er Karens kjæreste. Og saa har det vist egentlig været aftalen, at Carolus og hendes brødre skulde fiske sild sammen i vinter; men den aftale har de to gaaet fra. Nu, jeg hørte bare, at den ene af brødrene sagde: — Tror kanske du, din fant, at du kan faa min søster? Før skulde jeg vri halsen om paa hende!

Og Carolus svarte helt stilfærdig: — Ja, det

var kanske bedre, end som det nu er. — Nu tror jeg, at vi her har nøglen til mysteriet Karen. Jeg vilde saa gjerne forsøge at hjelpe dem begge. Karen liker jeg godt, der er noget vakkert i hendes væsen, og Carolus er en flink, bra kar. Jeg har netop idag gjort ham til en slags opsynsmand, for jeg havde en mistanke om, at de andre saa smaat gik og saa ned paa fanten. Tror ikke De, at De kunde forsøge at finde ud af dette her, De er jo saa godt kjendt i havnen?

Esther var straks villig, fuld af begeistring for at faa øve noget godt og fuld af medlidenhed med Karen, som maatte ha det ondt. Og de to lagde en snedig slagplan.

— — — — —

En dag, da Esther var iland med sin far, som havde nogle erinder at besørge, satte de sagen iverk. De vidste, der var ingen andre hjemme hos Ole Rasmussens end Karen og hendes mor. Anders Munk sendte bud efter moren, at hun maatte hente noget tøi, som skulde vaskes for ham, og imens smutted Esther ind i huset, fuldt bestemt paa at faa alt at vide. Der var ingen nedenunder, og Esther listed sig op paa loftet hvor hun vidste, Karen meget holdt sig i det sidste.

Fra et lidet kammer hørte hun slig en underlig, surrende sang. Hun aabned døren. Derinde sad Karen og byssed et lidet barn. Hun fór op, bleg og forskrækket, da hun saa Esther.

Esther selv blev forundret staaende; men saa

gik det hele pludselig op for hende, og hun spurgte blødt: — Er det dit barn, Karen?

Karen gjemte ansigtet i hænderne: — Ja, det er nok det.

— Men, kjære, hvorledes? Er der ingen, som ved noget om dette? Aa, stakkars dig, Karen! — og hun gik hen og tog veninden om halsen.

Karen græd ud hos Esther, og under graaden stammed hun frem sin underlige historie: Det var hendes barn og Carolus' barn. De var saa altfor glade i hinanden, de to. Men forældrene var saa strenge, og de maatte slet ikke faa hinanden, fordi han var fantegut. Og alt var bleven holdt hemmeligt, barnets fødsel og altsammen, og de havde gjemt det heroppe paa loftskammeret, saa ingen uden de og brødrene vidste om det. Og det var saa ondt, for barnet var ikke døbt endnu. Hun sad altid angst for dets liv, for det var vist stor synd at lade det være udøbt saa længe. Tit tænkte hun at gaa i sjøen med barnet, for hvorledes skulde det gaa videre fremover. Og forældrene var saa strenge, aldrig fik hun Carolus at se, og alting var saa ondt!

Esther trøsted hende, det bedste hun kunde. Hun vilde tale til forældrene, og kaptein Munk vilde nok ogsaa gjøre sit, for han havde fæstet sig ved, at Karen vist havde det ondt, og han likte desuden Carolus saa godt. Hun skulde se, det ordned sig nok altsammen. Og Esther beundred den lille pige i vuggen. Hun saa saa sød

ud, laa der og smilte og ante slet ikke, hvor uvelkommen hun var i den verden, som hendes store øine saa ind i.

De hørte Gurine og Munk komme ind nedenunder, og Esther gik ned til dem for at slaa sit store slag.

Gurine saa forundret paa hende: — Er du her, Esther?

Esther nikked modig: — Ja, jeg har været oppe og hilst paa Karen og den lille.

Gurine rykked bleg tilbage: — Hvad siger du!

— Ja, og jeg synes, Dere gjør stor synd baade mod hende og mod Carolus og mod den lille, slig som det nu er. — Hun skotted hen paa Anders Munk, der nu ligesom fandt traaden i det.

Gurine tog i: — En har vel lov til at raa for sit eget hus. Det staar der i bibelen. Og naar Karen har gjort os slig skam, saa faar vi vel forsøge at verge os, vi som har ført et hæderligt liv, at ikke skammen skal komme over os ogsaa.

— Aa, det har nu hændt før her i havnen, at folk har faaet barn, før de er blit gifte; men det har altid pleiet at rette paa sig. — Esther var fast og sikker, bestemt paa at drive sin vilje igjennem; men hun syntes, det var lidt flaut at si sligt noget, naar han stod og hørte paa det.

— Ja, men ikke med en fant! — indvendte Gurine.

— Aa, en skikkelig fant kan være ligesaa god som enhver anden. Spør bare kaptein Munk, som

staar der, om ikke Carolus er en flink og paalidelig kar.

Munk nikked: — Jo, Carolus er en perle. Jeg har endda idag gjort ham til opsynsmand over de andre, saa nu faar nok bygdens gutter finde sig i at staa under en fants kommando.

— Der kan du bare høre. — Esther talte som en prest, ganske blussende af bare iver, og det begyndte saa smaat at virke, Gurine maatte tørre øinene i forklædesnippen. I det samme kom Ole Rasmussen ind, og forhandlingerne optoges igjen.

Esther og Munk gav sig ikke, og det endte efter megen snak med, at Ole og Gurine bøied sig. Al den megen græmmelse, som gik forud, havde vel ogsaa til en vis grad blødgjort deres hjerter. Karen blev kaldt ned, og forældrene tog hende stilfærdig i haanden: — Ja ja, Karen, du faar vel faa din vilje. — Der bruges ikke mange ord mellem skjærgaardsfolk ved slige anledninger.

— Ja, nu gaar jeg og henter Carolus! — sagde Munk, de gamle nikked, og han og Esther gik ud.

Esther gik og smilte med taarer i øinene, og han saa ogsaa lidt dugget ud.

Da de skiltes, og Esther skulde ned for at møde faren hos landhandleren, tog han hendes haand og sagde inderlig:

— Død og pine, for et prægtigt menneske, De er! — Det var de første ord, som taltes mellem dem, efter at de var komne ud af huset.

Esther sprang fra ham og tænkte, at det var han ogsaa. —

— — — — —

Carolus og Karen blev viet en dag under jul, og deres lille pige blev døbt ved samme anledningen. Esther og Munk var faddere, og barnet fik navnet Esther Andrea efter dem begge.

Gamle Rasmus Olsen, der saa pludselig fandt sig som oldefar, gjorde et dundrende fadderkalas. Var det engang saa, saa skulde ialfald ingen ha noget at si paa det.

Historien var jo paa forhaand lidt efter lidt sivet ud i havnen, og det rørende ved den gik op for de gode folk, saa de mødte Carolus og Karen med sine varme hjerters venlighed. —

Det var julekvelds eftermiddag. Esther gik og stelled med de sidste forberedelser til helgen. I dagligstuen var bordet dækket med hvid dug. Den store russiske samovar surred over sine trækulgløder, og der stod bakker med hvid, myg julekage, som sendte ud i stuen den søde duft af frisk bagverk. Birkeveden spraked i ovnen og kasted sin lysvifte over gulvteppet. En svag røgelsesduft fyldte rummet. Skumringen begyndte saa smaat at sige ind.

Esther var klædt i en udskaaret, mørkeblaa kjole, med en hvid, broderet krave over skuldrene. Det gyldne haar stod saa godt til dragten, hun saa det selv i speilet. Og hun smilte og nynned i en sælsom følelse af, at nogen slags lykke laa etsteds og vented hende.

Mens hun gik og pusled, maatte hun af og til hen og kikke i vinduet mod land. Det blæste surt, og der var graaveir. Nede i fjæren gik Reynolds og stelte med noget. Det kunde ikke nytte at reise kornneg paa Udvaar, for der var

aldrig smaafugl ved vintertid; men han havde fundet paa at lægge smaasild ned i fjæren julekvelden, og nu stod der som et hvidt, skrigende fok af alskens sjøfugl over ham.

Esther havde nok grund til at speide mod land i uro, for hun vented doktoren og Anders Munk. De skulde feire jul paa fyret.

Og tilsidst saa hun baaden komme, den skar som en fugl gjennem veiret, der kunde være hvast nok; men hun tænkte, der sad en kar ved roret, som vel vidste at klare sig.

De tre mandfolk kom ind sammen. De gned sig i hænderne over lunheden og hyggen i stuen og placerte sig om thebordet. Anne blev ogsaa kaldt ind for at feire høitiden, og Esther skjænked theen i de smaa, forgyldte porcelænskopper og bød julekage omkring. Nu faldt tusmørket paa for alvor og fyldte værelset med sit lune, gode halvlys, der gjør menneskene fortrolige og stilfærdige.

Efter theen blev lamperne tændt, og Reynolds læste juleevangeliet: Det var saadan en gammel vakker skik, sagde han ligesom undskyldende til de to herrer, som nikked bifaldende, og lod de ældgamle, store ord, om fred paa jorden og i menneskene en velbehagelighed, fylde sin sjæl med barneminder og glemte drømme.

Esther spilled: Et barn er født i Bethlehem — og de andre sang til.

Saa blev gaverne delt ud. Esther havde syet

en liden ting til hver. Anders Munk kunde næsten ikke faa takket, saa rørt var han, da hun rakte ham hans. Doktoren hængte et pragtfuldt collier om hendes hals, en kongelig gave, mente Esther, og Munk havde en liden naal i samme smag, som gjorde hende inderlig glad.

I spisestuen stod bordet dækket med fersk torsk og ribbensteg, just som det skulde være. De fik rødvin til torsken og dram til ribbenstegen, og doktoren mente, det var godt, han ikke var storthingsmand, for efter dette havde han slet ikke kunnet stemme for nogen bedring af fyrvogternes kaar, som der nu var saa megen tale om.

Ude i maaltidet hæved doktoren sit glas: — Ja, nu vil vi sandelig drikke Deres skaal, Munk. Jeg kan vel nok røbe for Dere andre, at han nu har faaet førerstillingen paa et stort, nyt dampskib, som rederiet lader bygge. Han skal fare paa Middelhavet og der omkring, den lykkelige! Ja, gid De altid maa dampe lykken imøde!

Alle hæved sine glas. Fyrvogteren blev ganske vemodig: — Det er rent trist at skulle skilles fra Dem, Munk!

Esther sad og tænkte sit og sagde ingenting, slog bare øinene ned, da Anders Munks blik søgte hendes.

Efter bordet kom alskens julegodter og toddyen frem. De sad og passiarte koselig om alt muligt, men der gik gjennem deres passiar en vis stemning af høitid.

Blandt andet kom talen ind paa julekvelder, de havde tilbragt under andre forhold. Doktoren fortalte om en julekveld paa en studenterhybel, og Reynolds havde en historie fra Alexandria. Munk kom ogsaa med en af sine oplevelser:

— Ja — begyndte han stilfærdig, — det er vel, som tankerne slig en kveld drar hjemover, naar en er ude. Det behøver just ikke at komme frem i ord; men det kan vise sig paa andre maader. Jeg husker en julekveld nede i Pernambucco. Der laa en hel del norske skuder dernede, og mange af dem var næsten uden mandskab; for der var gulfeber i byen, og de, som ikke laa paa hospitalet, var for størstedelen rømt. Saa blev det slig, at vi slog os sammen nogle skippere og styrmænd ombord hos Steffensen paa „Trinidad". Han var ikke saa lidet af en levemand, og han havde en negerstuert, som forstod sine ting. Meget godt fik vi baade af spisendes og drikkendes, og nogen julefest i hjemlig forstand blev det egentlig ikke. Slige langfartsfolk er for det meste nogle harde hauser, og de har ikke synderlig tilovers for følelser og sligt.

Der blev ikke læst noget evangelium og ikke sunget nogen salmer; men alskens historier berettedes, og ofte af det drøieste slaget. Og talen gik om mange ting, og tilslut drev den ogsaa ind paa væddemaal og alt det underlige, folk kan finde paa at vædde om.

Saa ved jeg ikke, hvordan det gik til; men

pludselig raabte kaptein Brandt fra Risør: — Jeg vil vædde med hvemsomhelst af Dere, at han ikke kan læse op „Terje Vigen“ uden at faa taarer i øinene! —

— For noget forbandet sludder! — sagde gamle Henrik Sundesen fra Borøen.

— Kjendte ham nok i gamle dage, det var rigtig en brand! — skjød Reynolds ind.

— Nu, ja, han mente, han havde ikke grædt siden den dag, han rømte tilsjøs, fordi han fik juling paa skolen, saa blodstrimerne stod henefter ryggen hans. Han skulde gjerne læse op selve svartebogen, om det forlangtes. De andre mente ogsaa, at taarerne just ikke sad saa løst hos dem. Ja, nok af det, Sundesen vilde vædde, og styrmanden fandt frem en gammel læsebog, hvor „Terje Vigen“ stod. Gamle Sundesen pudsed sine briller, og begyndte. Han maatte næsten stave sig frem, for han var just ikke videre stiv i videnskaberne:

> Der bodde en underlig, graasprængt en
> paa den yderste, nøgne ø; —

Første verset klarte han noksaa bra og andet og tredie ogsaa; men da han kom til fjerde, maatte han tørre brillerne, de dugged saa rent forbandet. Vi skjønte det nok, for det var ikke frit for, at nogen hver af os kjendte det pible i øiekrogerne. Men Sundesen klemte paa, vædde-

maalet gik noksaa høit, og han vilde ikke være ved slig blødagtighed. Men da han læste:

Da isen løsned for lindveirs bør,
gik Terje med briggen paa reis;
om høsten, da graagaasen fløi mod sør,
han mødte den underveis.

Da kunde han ikke mere, han lagde sig over bordet og hulked som et barn.

Nu skulde andre forsøge sig. Der var en skipper Rud fra Fredrikstad. Han var lidet likt, noksaa vigtig og storsnudet. Han klarte sig, til han kom der, hvor det staar:

Det var ikke flygtende skyer, han saa,
det var fjelde med tinder og skar;
men høit over alle aasene laa
Imenæs-sadlen, bred og blaa.
Da kjendte han, hvor han var.

Siden blev der en stadig skiften af læsere; det var ikke meget, hver enkelt kunde greie, før stemmen slog klik. Jeg husker, at da vi langt om længe naadde til:

Da yachten dreied for Hesnæs-sund,
den heiste det norske flag.
Lidt længere vest er en skumklædt grund, —
d e r gav den det glatte lag.

Ja, da hulked vi i kor alle mand, saa stuerten kaldte toldvagten til, han trodde vist, vi var blit gale hver evige en. Og de to stod og flirte af os i

kahytstrappen. Det maatte forresten ogsaa være et komisk syn, at se slige barkede fyrer i graad.

Det var vor andagt den julekveld, og det var kanske ikke den daarligste. —

Der blev stilt efter historien. De saa alle scenen for sig. Hvorledes de sad der, veirbidte sjøfolk i alle aldre, helt fra graahaarede skippere til dunhagede andenstyrmænd, og kjendte de hjemlige minder stige frem. Saa heierne ligge der lave og graa, med de smaa huse i skarene, og sjøen, hjemmets sjø, i kog og sprøit om holmer og skjær, alt det, de havde lært at holde af fra barnsben.

Johan Reynolds maatte op og se til fyret, hvordan det brandt, og doktoren fandt paa, han vilde slaa følge. Anne, som var gammel og træt, havde lagt sig, og saa blev de alene, Esther og Anders Munk.

— Er De ikke glad, Munk, nu De faar nyt skib?

— Aa jo.

— De ser ikke saa svært glad ud?

— Der er andre ting, som en kanske ønsker sterkere.

— Ja, en ønsker vel altid noget.

— Har De ogsaa ønsker, frøken Reynolds?

— Det kan De vel vide.

De havde reist sig begge og stod ligeoverfor hinanden. Alt blev med engang saa stort og underligt. De vidste ikke rigtig til sig.

— Esther! — det klang som et jubelens skrig, og han rakte hænderne ud mod hende.

— Anders Munk! — hvisked hun og kjendte armene hans om sig, og hun graad og lo paa engang. De sansed ingenting en stund. Saa holdt han hende ud fra sig lidt og saa hende ind i øinene:

— Aa nei, dette skjønner jeg næsten ikke!

— Ved du ikke endnu, hvad jeg vilde ønske? — smilte hun skøieragtig. — Jeg vilde ønske, du sa, at du var glad i mig. — Og hun gjemte sit lykkestraalende ansigt hos ham.

— Aa nei, det siger jeg ikke — lo han — jeg tror næsten ikke, det trænges.

Doktoren og Reynolds fandt dem i en situation, som ikke kunde misforstaaes.

— De er en nydelig fyr, Munk. Først blir De buden herud en hellig juleaften, og saa benytter De leiligheden til at stjæle Esther fra mig. — Johan Reynolds maatte pudse næsen. — Men jeg er sgu glad alligevel. Det kunde ha været en, som var værre end Dem.

Doktor Holst kom frem med sit stille smil: — Jeg er ogsaa glad, fordi Dere to er glade i hinanden.

— Aa, onkel doktor! — Esther følte som et stik af sorg midt i sin lykke, fordi hun nu maatte ha gjort ham saa meget ondt.

— Ja, du er en farlig pige! — slog doktoren over i spøg og trued med pegefingeren — Kan

du huske en høihellig julehelg som denne for nogle aar siden, at du sad her i denne stue og fortalte os, du var forelsket? Nu tror jeg først, at du er det. —

Den julekveld trak længer ud end nogen anden, de havde feiret paa Udvaar. Der maatte jo drikkes adskillige skaaler i anledning begivenheden, og Esther maatte synge og spille lidt. Hun gjorde det gjerne. Hun trængte ligesom et udløb for alt det, som sang og jubled i hende ikveld.

Da hun slutted, gik doktoren hen og satte sig til pianoet.

— Vil du synge, onkel doktor? — spurgte Esther forundret.

— Ja, saamænd vil jeg saa. Tror du ikke, jeg ogsaa har kunnet synge engang? Nu skal du høre en liden vise, jeg mindes fra min ungdom. — Og med en stemme, som hørtes lidt tynd og ubrugt, sang doktoren:

Der lyste saa stor en lykke
af hendes øine ikveld.
Det var som et tindrende, solsterkt
flommende drømmevæld.
Og smilet om mundens linje,
det bar paa en sælsom sødme,
og over de dunbløde kinder
drog der en dunkel rødme.

Gud signe din unge lykke,
skjønt ei den ogsaa er min!

Jeg elsker de drømmenes blomster,
duftende i dit sind!
Og, ser du, dit smil mig glæder
som glans af et ædelt smykke;
thi hvad jeg dog altid har villet,
var blot tilsidst din lykke!

Da han reiste sig, gik Esther hen til ham og tog hans haand: — Tak! — sagde hun stille.

— Naa, naa, lille Esther, sangen var skral; men meningen var god.

En vaardag stod Esther og hendes far alene paa den lille altan om fyrlampen. De var gaaet derop for at kaste et sidste afskedsblik udover sjøen og egnen omkring. Nede ved kaien laa en liden dampbaad og tog ind det sidste af deres flyttegods. Anne havde opsynet med det. Nedenunder gik den nye fyrvogter og hans familie og flytted ind.

Far og datter stod tause tæt op til hinanden og lod øinene endnu engang ta ifang sjøens ensomme vælde, der den blaagrøn og salt bar sine baarer mod skjær og holmer og knuste dem i hvidt, silrende skum. Endnu engang saa de udover skjærgaardens fattige, nøgne berg, som krummed sine senesterke rygge i skuttende velbehag under maidagens vaarvarme sol. Og de saa synskredsranden med damperes tynde røgstriber og seilskuders hvide taarn. Og fra fastlandet og øernes bugter og sund stod makrelskøiternes flaade tilhavs. Saa langt blikket naaede, skinned det i røde, barkede seil med guldbrun glans. De spredte sig

over sjøen som kravlende liv af travle, flittige myrer. Fra nogle af dem stønned motorernes tøf-tøf. De var ellers Johan Reynolds forargelse. Han kaldte det snobberi at ha motorer i fiskerbaade; men idag sagde han ingenting. De havde begge sindet for fuldt af minder om dette sted, som de nu skulde reise fra.

Det var meningen, at Anders Munk og Esther skulde gifte sig en af de nærmeste dage og reise sin bryllupstur med hans nye dampskib. Da den ting var fastslaaet, havde Johan Reynolds sagt op sin post. Han syntes ligesom, han ikke havde mere at gjøre paa Udvaar nu. Og saa fandt Anders Munk og Esther paa, at han skulde følge med dem. Atter engang skulde han pløie den friske, lyse sjø paa fart mod syd og solskinnende egne, did hans attraa havde staaet i alle de lange vaagenætter ved fyrets lampe. —

— Fryser du? Skal vi gaa ned? — spurgte Johan Reynolds.

— Aa nei, lad os staa her lidt endnu! — bad Esther. De er endnu ikke færdige med at laste ind.

— Ja ja — Johan Reynolds stirred grundende udover. — Det er forresten noget, jeg synes, jeg skulde ha sagt, før vi drager fra Udvaar. Det er noget, som jeg synes, du burde vide, fordi du er mit barn. Jeg vil ikke, at du skal gaa omkring og beundre mig. For jeg tror, at saadan familieforgudelse, slig som drives omkring i hjemmene, ikke altid er til det gode.

Ser du, jeg kunde godt ha reist herfra før. Jeg kunde ha ladet denne posten fare, det havde jeg raad til; men jeg har engang taget den paa mig som en dom, og jeg syntes, jeg vilde tjene min straffetid ud.

For du skal vide, jeg har engang gjort en stor synd i mit liv, og det var mod din mor. Jeg rev itu hendes ungdom og alt dens fine spind af længsler og drømme om lykke. — Han gav Esther i korte omrids sit egteskabs historie. — Da lovte jeg mig selv ved hendes dødsleie, at jeg vilde søge at sone min uret mod hende ved bare at leve for dig. Jeg vilde gjøre alt, hvad jeg evned, for at vinde lykke for dig.

Jeg var vist ikke glad, da jeg gik til min gjerning, sorgen laa som slør over mit sind. Men det har lysnet for mit liv fremover gjennem aarene. Det blev saasandt ingen straf at lede dine skridt, ja, det var ikke nogen opgave heller. Jeg ved ikke; men det er, som alt har faldt af sig selv for dig. Du har gaaet saa let gjennem livet. Og jeg har bare kunnet staa og se paa dig og ønske godt for din lykke.

Og nu kan jeg glad gi dig over i renere og sterkere hænder end mine. Jeg er som løst fra dommen, alligevel jeg ingen straf har lidt, uden gjennem de onde minders nagen herinde i brystet.

Du skal ha tak, du lille Esther, fordi du har gjort mig til et bedre menneske! Og nu maa du ikke se ned paa din far, fordi han ikke er saa

stor og ædel, som du kanske har gaaet omkring og tænkt.

— Aa, du kjære, kjære far! — Esther tog ham om halsen. — Jeg forstaar nok, at du ikke har havt det saa godt i alle disse aar. Og det er, som jeg nu er blit meget gladere baade i dig og i mindet om mor!

De stod længe sammen slig. Saa kom der et skarpt fløit fra den lille steamer, og de gik ned, for at reise fra holmen.

— — — — —

Det var Esthers og Anders Munks bryllupsaften. Efter frokosten var de og Johan Reynolds gaaet ombord paa „Udvaar", det nye dampskib, som laa flagsmykket og vented dem med dampen oppe.

De havde viftet farvel til vennerne, som stod paa bryggen og saa dem glide udover fjorden.

Længst saa de doktorens lommetørklæde. Det lyste som en hvid maages flaksende vinger i de sidste solstraaler.

De stod paa broen, de tre. Maskinen slog sine sterke, sindige slag og drev dem frem. De gled forbi heier med lyng og knudrede furutasser, forbi øerne og holmerne og de yderste skjær. Saa satte de kurs mod sydvest. —

Mainattens blaa tusmørke sænked sin dis over landets lave aaser, og paa den opalgraa himmel tændtes blege stjerner. Da saa de der i vest et dristigt blink i den lyse nat.

— Udvaar fyr! — sagde de alle tre, og der lagde sig som en stilhed over sindene.

— Udvaar fyr! — hvisked Johan Reynolds stille for sig selv. Hans øine duggedes, og minderne kom til ham.

— Jeg liker denne skuden din, det nye Udvaar! — brød han brat af mod svigersønnen.

Han nikked: — Faar prøve, om den ikke bærer os alle tre mod det, som er trygt og godt.

Over skinned de blege, lykkelige stjerner, og Esther kjendte i dunkel glæde, hvorledes hun skalv i Anders Munks sterke arme. —